

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Davids Psalter.
København : udi det Kongel. Waysenhuses
Bogtrykkerie og paa dets Forlag, 1737

Fysiske størrelse | Physical extent:

84 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

1.-104

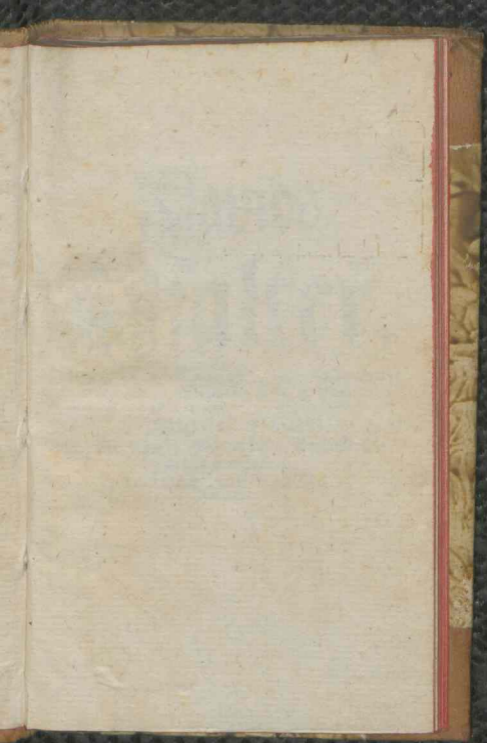
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 1 8°

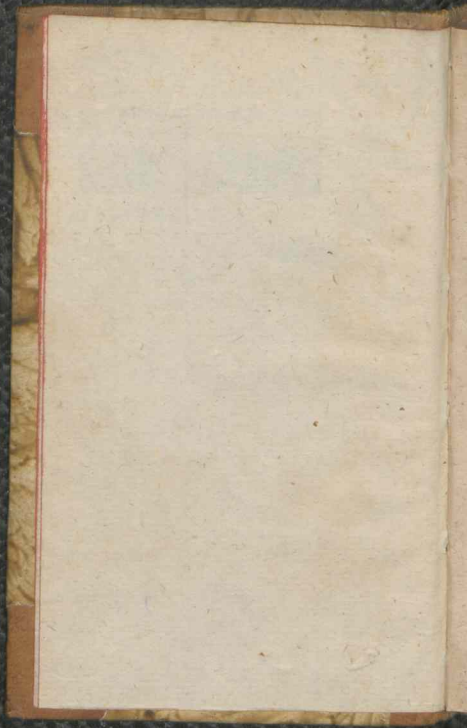

1 1 01 0 8 01949 5

+Rex

David's
Psalter.

~~~~~
Sælges her uindbunden for 4. s. Danske.

R Z D B E N H A W N,
Udi det Kongel. Wänsenhuses Bogtrykkerie,
og paa dets Forlag,
Trykt af Gottman Friderich Kisel,
Aar 1737.

1. Psalme.

De gudfrøgtiges velsignelse; og de ugudeliges forbandelse.

Salig er den mand, som ikke vandrer i de ugudeliges raad; en heller staar paa synderes ven, en heller sidder i spotteres sæde:

2. Men hvís lyst er til HErrens lov; og som grunder paa hans lov dag og nat.

3. Thi hand skal være, som et træ, der er plantet hos vand: bække; som giver sin frugt i sin tid, og hvoraf ikke et blad affalder; og alt, hvad hand gjør, skal hand faae lykke til.

4. Saaledes ere de ugudelige ikke; men ligesom avnen, der været hørdriver.

5. Derfor skal de ugudelige ikke bestaae i dommen; en heller syndere i de retfærdiges menighed.

6. Thi HErren kiender de retfærdiges ven; men de ugudeliges ven skal forgaae.

2. Psalme.

Propheetie om Messias.

Hvorfor synse hedningerne? og hvorfor grunde folkene paa forfængelighed?

2. Jordens konger fremstille sig, og fyrsterne raadslaae tilsammen; imod HErren, og imod hans Sal: vede, sigende:

3. Læder* og sønderrive deres baand; og kaste deres reed fra os.
* Ap. G. 4, 25.

4. Men den, som boer i himlene, leer ad dem; HErren bespottes dem.

5. Da skal hand tale til dem i sin vrede; og forferde dem i sin grumhed, sigendes:

6. Jeg, jeg haver dog salsøt, og

indsat min Konge; over Zion, mit hellige bjerg.

7. Jeg vil fortælle om et bestikket raad: HErren sagde til mig: * Du er min Søn; jeg, jeg fødte dig i dag.

* Mt. G. 13, 33. Ebr. 1, 5.

8. Begier af mig, saa vil jeg give dig hedningerne til arv; og verdens ender, til din eneddom.

9. Du skal sønderslaae dem* med et jern-spir; ligesom en portemagers kær, skal du sønderslynne dem.
* Hab. 19, 15.

10. Og nu, I konger! handler klogeligen; lader eder underøise, I dommere paa jorden!

11. Diener HErren med frøgt; og fryder eder med bevelse.

12. Kysser Sønnen, at hand ikke bliver vred, og I skulle omkomme paa vejen, naar hans vrede om et lidet skal optrandes; salige ere alle de, som forlade sig paa ham.

3. Psalme.

1. Davids Psalme, der hand stødte for Absaloms, sin søns, ansetigt.

2. **H**Erre! hvad ere mine fiender imod mig! mange! mange, som opstaae imod mig!

3. Mange sige om min siel: den haver ingen frelse hos Gud, Sela!

4. Men du, HErre! er en stolt for mig; min øre, og den, der opbøjer mit hoved.

5. Jeg raabte til HErren med min røst; og hand hørte mig af sit hellige bjerg, Sela!

6. Jeg, jeg lagde mig, og sov; jeg opvaagnede, thi HErren opholder mig.

7. Jeg vil ikke frugte for ti tusinde af folk; som have lagt sig omkring imod mig.

8. Staa op, HErre! frels mig;
a 2 mia

min Gud! thi du haver slaget alle mine fiender paa kund bener; du haver sonderbrudt da ugudeliges tander.

9. Højs Hæren er frelse; din veifignelse er over dit folk, Sela!

4 Psalme.

Formaning om befrielse.

1. Til sangemesteren paa strængeleeg, Davids Psalme.

2. Naar jeg raaber, da hønhør mig, min retfærdigheds Gud! i traængighed udbredde du rømmet for mig; var mig naadig, og hør min bøn.

3. I menniskens børn! hvor længe skal min ære være til standsel? hvor længe vil I ikke forsængelighed; og søge løgn? Sela!

4. Vider dog, at Hæren haver gødfik en frøim til sig; Hæren skal høre, naar jeg raaber til ham.

5. Naar I bevages til vrede, da junder ikke; taler i eders hjerter paa eders læne, og værer stille, Sela!

6. Oftrer retfærdigheds offere; og forlader eder paa Hæren.

7. De ere mange, som sige: hvo vil vise os got? men Hæren! opløst dit ansigtes lys over os.

8. Du gav glæde i mit hjerte; frem for den, de havde, den tid deres forn og deres most vare mangfoldige.

9. I fred vil jeg legge mig tilige og sove; thi du Hæren allene skal lade mig boe tryggeligen.

5. Psalme.

Bøn for Guds kirke.

1. Til sangemesteren, paa Rechoroth, Davids Psalme.

2. Hæren! vend dine ørnde til mine ord; agt paa min betænkning.

3. Giv agt paa mit raabs røst, min Konge, og min Gud! thi til dig vil jeg bede.

4. Hæren! du skal tilige om morgenen høre min røst; jeg vil bestikke mig tilige om morgenen for dig, og være sturtig paa.

5. Thi du er ikke en Gud, som

haver lyst til ugudelighed; den onde skal ikke boe hos dig.

6. De galne skulle ikke bestaae for dine øyne; du haver alle dem, som giøre uret.

7. Du forderver dem, som tale løgn; Hæren haver vedersingelighed til en blodgierig og falsk mand.

8. Men jeg, jeg vil komme til dit hus paa din megen miskundhed; jeg vil tilbede mod din hellige tempel i din trængt.

9. Hæren! leed mig i din retfærdighed for mine fienders skuld; slet din ven for mit ansigt.

10. Thi i hans mund er intet bestandigt, i deres inderste er megen ondskab; deres strube er en aabnet grav, de smigre med deres tunge.

11. Gud, døm dem skuldige, at de falde fra deres ansigter; udstød dem for deres mange overtrædelsers skuld, thi de ere gienstridige mod dig.

12. Men de skal alle glæde sig, som forlade sig paa dig, de skal fryde sig evindeligt, thi du stuler over dem; og de skal saare fryde sig i dig, som elske dit naom.

13. Thi du, du, Hæren! skal vel-signe en retfærdig; du skal krone ham med naade, som med en stold.

6. Psalme.

Formaning til Hæren om legemets og sielens sundhed.

1. Til sangemesteren, paa strængeleeg, paa Scheminith; Davids Psalme.

2. Hæren! straf mig ikke i din vrede; og tugt mig ikke i din hastighed.

3. Hæren! vær mig naadig, thi jeg er skredelig; lag mig, Hæren! thi mine been ere forfædede;

4. Og min siel er saare forferdet; og du, Hæren! hvor længe?

5. Vend om, Hæren! frie min siel; frels mig for din miskundheds skuld.

6. Thi der seer ingen erindring

om dig i døden; hvo vil talke dig i graven?

7. Jeg er træt af min suk, jeg kommer min seng til at soomme den gandste nat; jeg igiennembløder mit leje med min gråd.

8. Mit øye er igiennemstikker af harm; det er bleven gammelt fornædelt alle mine fiender.

9. Siget fra mig, alle I, som gløse uret; thi Herren haver hørt min gråds røst.

10. Herren haver hørt min ndmunge begiering; Herren vil antage min bøn.

11. Alle mine fiender skal blive til skamme, og forferdes saare; de skal vende tilbage, de skal blive til skamme i et øneblisk.

7. Psalme.

1. Davids Schiggajon, som hand sang for Herren, over Chus den Benjaminsers ød.

2. **H**erre, min Gud! jeg troer paa dig; frels mig fra alle mine forfølgere, og redd mig:

3. At hand ikke skal slide min siel, som en løve; ja røde den, medens der er ingen, som redder.

4. Herre, min Gud! dersom jeg haver gjort dette; dersom der er uret i mine hænder:

5. Dersom jeg haver vederlagt den ont, som holder fred med mig; [ja jeg haver friet den, som var min fiende uden årsag:]

6. Da maae fienden forfølge mit siel, og gribe den, og nedtræde mit liv til jorden; og lade min ære hoo i støv, Zela!

7. Staa op, Herre! i din vrede, ophøje dig over mine fienders meger grumhed, og vaag op til mig; du haver befaler ret at skulle see.

8. Saa skal folkenes forsamling omringe dig; og for dens skyld kom igjen i det høje.

9. Herren skal domme folkene; dom mig, Herre! efter min retfærdighed, og efter min saldfomnighed som er hos mig.

10. Gud dog de ugudeliges ondskab sans ende, men stadfæst den

retfærdige; du som prøver hietter og nyret, retfærdige Gud!

11. Min skold er hos Gud; som frelser de oprigtige af hietter.

12. Gud er en retfærdig Dommer; og en Gud, som vredes hvoer dag.

13. Dersom hand ikke vil omvende sig, da skal hand skarpe sit søerd; hand haver spændt sin bu, og beredt den.

14. Og hand haver beredt dødelige vaaben til ham; hand skal bruge sine pile mod dem, som saa grummeligen forfølge.

15. See, hand undfanger uret; og er frugtommelig med møye, og søder løgn.

16. Hand haver gravet en grav, og opkastet den; men hand skal falde i graven, som hand gjør.

17. Hans møye skal komme igjen paa hans hoved; og hans forre delighed skal nedfare paa hans hoved-isse.

18. Jeg vil talke Herren efter hans retfærdighed; og synge Herrens den Dønestes navn lof.

8. Psalme.

Prophetic om Messias.

1. Til sangemeesteren, paa Sitchith, Davids Psalme.

2. **H**erre, vort Herkøb! hvoo herligt er dit navn over al jorden! du som sætter din Maje-stat over himlene.

3. Af de spæde og dicnde børns mund grundfæstede du en magt, for dine fienders skyld; for at komme fienden til at høve op, og den, som vil hevne sig. * Matth. 21, 16.

4. Naar jeg seer din himmel, dine singres gierning; maanen og stierne, som du beredde:

5. Da maae jeg sige: hvoad er et Menneske, at du kommer ham thu; og et menneskes Barn, at du besøger ham?

6. Og du* haver ladet ham li: det blive ringere end Englens; men du skal frone ham med ære og hæder. * Ebr. 2, 7.

7. Du gjør, at hand herker over dine handers gierninger; * du haver lagt alting under hans fødder:

* Ebr. 2, 8.

8. Saar og øyen, dem allesammen; ja ogsaa øyr paa marken;

9. Fuglene under himmelen, og fiskene i havet; hvad som faver igjennem stierne i havet.

10. Herre, vort Herk! hvor herligt er dit navn over al jorden!

9. Psalme.

1. Til sangemesteren, paa Mathiasbæn,

Dauids Psalme.

2. Jeg vil takke Herren i mit gaadste herte; jeg vil fortælle alle dine underlige ting.

3. Jeg vil glæde og fryde mig i dig; jeg vil sange dit navn lof, du Højest!

4. Naar mine fiender vende tilbage; da skal de støde an og falde, og omkomme for dig.

5. Thi du haver udført min ret og min sag; du sad paa din throne, du som dommer retfærdighed.

6. Du skældte paa hedningerne, du fordømte dem ugudelige; du udstøttede deres navn evindeligen og altid.

7. Kulangendes fienden, nu ere ødeleggelsen endte evindeligen; og du, o Gud! haver udryddet stæderne, deres ihukommelse er omkommen med dem.

8. Men Herren skal blive evindeligen; hand haver beredt sin throne til dom.

9. Og hand, hand skal domme verden med retfærdighed; hand skal sige dom af over folkene med oprigtigheder.

10. Og Herren skal være den ringe en ophøvelse; ja en ophøvelse i nødens tider.

11. Og de skal forlade sig paa dig, som kende dit navn; thi du haver ikke forladt dem, som søge dig, Herre!

12. Synger Herren lof, som boer i Zion! kundgører iblant folkens hans gierninger.

13. Thi den, som hevner blod, kommer dem ihu; hand haver ikke glemte de elendiges Krig.

14. Herre! var mig naadig, se min elendighed an, af dem, som hade mig; du som ophøyer mig af dødens porte:

15. Paa det jeg kand fortælle al din lof, i Zions daatters porte; at jeg maae fryde mig i din frelse.

16. Hedningerne ere sunkne i graven, som de gjorde; deres fødder greben i garnet, som de stulte.

17. Herren er kende, at hand haver gjort ret; den ugudelige er besnarret i sine handers gierning; det er at betænke, Sela!

18. Lad de ugudelige vende om til helvede; ja alle hedninger, som glemme Gud.

19. Thi en fattig skal ikke glemmes evindeligen; eller de elendiges forventelse fortabes altid.

20. Herre! staa op, lad et menneske ikke bekræfte sig; lad hedningerne dømmes for dit ansigt.

21. Søg dem, Herre! en frygt paa; lad hedningerne kende det, at de ere mennesker, Sela!

10. Psalme.

Torbon for de gudsfrygtige.

Herre! hvorfor staaer du saa langt borte? hvorfor skuler du dig i nødens tider?

2. Den ugudelige forfølger grummelig den elendige af hofmod; lad dem grebes i de tanker, hvilke de tænkte.

3. Thi den ugudelige roser sig af sin siels begiering; og den grette velsigner sig, skont hand foragter Herren.

4. Den ugudelige, for hans næses hønhed, søger ikke Gud; alle hans tanker ere, at der er ingen Gud.

5. Hans væne gjøre smerte altid, dine domme ere en hønhed langt fra ham; hand handler trodsfæltigen med alle sine fiender.

6. Hand siger i sit herte: jeg skal ikke roffes; saa at jeg ikke fra slægt

slægt til slægt skal komme i uslykke.

7. Hans mund er fuld med banden, og svigt, og bedragerie; under hans tunge er møne og uret.

Rom. 3. 14.

8. Hand sidder paa luur hos for-gaardens; hand ibriestlaaer en uskyldig i skul; hans øyne skule sig imod den soage.

9. Hand lurer i skul, som en løve i sin hule; hand lurer at gribe en elendig; hand griber den fattige, naar hand drager ham i sit garn.

10. Hand gjør sig liden, hand nedbøjer sig; og falder med sine stærke latter over de soage.

11. Hand siger i sit herte: Gud haaver det glemt; hand har skint sit ansigt, hand seer det ikke i evig hed.

12. Staa op, Herre! Gud, op-loft din haand! glem ikke de elendige.

13. Hvorfor skal en ugudelig foragte Gud i hand siger i sit herte: du skal ikke randsage det.

14. Du seer jo, thi du, du stuer den møne og fortræd, at man giver sagen i din haand; den soage for-lader sig paa dig, du, du har været den faderløses Hjelper.

15. Sønderbrød den ugudeliges arm; og anlangendes den onde, randsag hans ugudelighed, indtil du ikke finder den mere.

16. Herren er Konge evindel- lig og altid; hedningerne ere om- komne af hans land.

17. Du, Herre! hører de elen- diges begiering; du skal stadfæste deres herte, du skal lade dit øre merke derpaa:

18. At skaffe den faderløse og ringe ret; at hand skal ikke hder- mere blive ved, med vold at udstro- de et menneske af landet.

11. Psalme.

Dauids haab paa Herren.
Eil sangemesteren, Davids
Psalme.

Jeg haaber paa Herren, hvor-
ledes ville I da sige til min

siel: slye hen paa eders biert, som en fugl?

2. Thi see, de ugudelige spæn- de bue; de berede deres pil paa strængen, at skyde dermed i mørke, paa de oprigtige af hierte.

3. Sandelig grundvoldene ned- brydes; hvad haver en retfærdig gjort?

4. Herren er i sin hellige tem- pel, Herrens throne er i himme- len; hans øyne see, hans øyen- laaer prøve menneskens børn.

5. Herren prøver en retfærdig; men en ugudelig, og den, som el- sker vold, hader hans siel.

6. Hand skal lade rogne over de ugudelige strikker, lid og svovel; og et vældigt storm-vær skal blive deres kastes deel.

7. Thi Herren er retfærdig, el- sker retfærdighed; hans ansigt be- stuer en oprigtig.

12. Psalme.

Forban for den Christen kirke.

1. Eil sangemesteren, paa Sæ- minith, Davids Psalme.

2. Frels, Herre! thi en from er borte; thi de trofaste ere blevne saa iblant menneskens børn.

3. De tale forsængelighed hver med sin næste, med smigrende læ- ber; de tale snart af eet, snart af et andet herte.

4. Herren skal udrydde alle smigrende læber; ja en tunge, som taler store ord:

5. De, som sige: ved vor tun- ge vil vi faae overhaand, vore læ- ber staar med os; hoo er vor Herre?

6. For de elendiges ødeleggel- se, for de fattiges jamren, vil jeg nu opstaae, siger Herren; jeg vil sette en frelse for den, som hand blæs ad.

7. Herrens taler ere rene ta- ler; ligesom sølv, der er smeltet i en oon af jord, som er lutret syv gange.

8. Du, Herre! du skal bevare dem;

dem; du skal bevogte dem fra den-
ne slægt evindeligen.

9. De ugudeitige gaar frem
trænde omkring; naar skarn op-
højes iblant menneskens børn.

13. Psalme.

Formaning til Herren i angst.

1. Til sangemesteren, Davids
Psalme.

2. **H**erre, hvor længe? vil du e-
vindeligen glemme mig?
hvor længe vil du skule dit ansigt
for mig?

3. Hvor længe skal jeg raadslaae
i min siel, og have bedrøvelse i
mit hierte om dagen? hvor længe
skal min fiende ophøne sig over
mig?

4. See til, bønher mig, Herre
min Gud! oplys mine øyne, at
jeg ikke skal hensove i døden:

5. At min fiende ikke skal siges:
jeg sk overhaand over ham; at
min modstandere ikke skal sende
sig, naar jeg maatte svaabe.

6. Men jeg, jeg forslader mig paa
din miskundhed, mit hierte fryg-
der sig i din frelse; jeg vil synge
for Herren, thi hand haver gjort
vel imod mig.

14. Psalme.

David ønsker Messias hjælp.

Til sangemesteren, Davids
Psalme.

En daare siger i sit hierte: der
er ingen Gud; de forderve
det, de gjøre vederstyggelig gier-
ning, der er ingen, som gjør got.

2. Herren saae ned af himme-
len paa menneskens børn; at see,
om der var nogen forstandig, som
søgte Gud.

3. De ere alle afvigede, de ere
stinkende tiltige; der er ingen, som
gjør got, ikke end een.

Rom. 3; 10. 11. 12.

4. Kiende de det ikke, alle de,
som gjøre uret; som ade mit folk,
som de aade brød? de kalde ikke
paa Herren.

5. Der frygte de saare; fordi
Gud er med den retfærdiges slægt.

6. I bestæmte en fattiges raad;
men Herren er hans tilflugt.

7. Hvo vil give Israel frelse af
Zion? naar Herren skal omvende
sit folkets selskabel, da skal Jakob
fryde sig, og Israel skal glæde sig.

15. Psalme.

De troendes forærminger i ver-
den.

Davids Psalme.

Herrel, hvo skal være til herber-
ge i det paulun? hvo skal boe
paa dit hellige bierg?

2. Den som vandrer suldkom-
men, og gjør verfredighed; og
taler sandhed i sit hierte:

3. Som ikke bagtaler med sin
tunge, som ikke gjør sin næste ont;
og ikke legger spot paa den, som er
ham nær:

4. For hvis øyne den er sorg-
telig, som er forskudt, men som
ærer dem, som frygte Herren;
den som haver søret sig til skade,
og vil ikke forandre det:

5. Den som ikke setter sine pen-
ger paa aager, og ikke tager gave
imod en uskyldig; hvo disse ting
gjør, skal ikke rokkes evindeligen.

16. Psalme.

Propheetie om Messias.

Davids guldene smykke.

Gud, bevar mig; thi jeg troer
paa dig.

2. Du, min siel, sagde til Her-
ren: du er min Herre; mit gode
naaer ikke til dig:

3. Men til de hellige, de som
ere paa jorden; og til de herlige,
til hvilke al min lyst er.

4. Deres smerter skal blive mang-
ge, som haste efter en anden; jeg
vil ikke smage deres drik: offer af
blod, og ikke tage deres navne paa
mine læber.

5. Herren er min arves Deel,
og mig kalf; du er den, som op-
holder min lod.

6. Svorerne faldt mig paa de
listige steder, ja det er en denlig
arv for mig.

7. Jeg vil love Herren, som
gav

gav mig raad; ja mine nyret udbøve mig om nærterne.

8. Jeg *haver sat Hærens steds for mig; thi hand er hos min høyre haand, jeg skal ikke røfles.

* Av. G. 2, 25; 28.

9. Derfor glæder mit hjerter sig, og min øre fryder sig; ja mit tiod skal boe tryggelig.

10. Thi du skal ikke forlade min siel i helvede; * du skal ikke lade din Hellige see fortaadnelse.

* Av. G. 13, 35.

11. Du skal kundgiøre mig løfens stie; for dit ansigt er mættelse af megen glæde, listige værelser hos din høyre haand evindelig.

17. Psalme.

Bøn om frelse.

Dauids Bøn.

HErre! hor retfærdighed, giv øgt paa mit raab, vend dine ørne til min bøn; som ikke skøer med sørgesuide laber.

2. Lad min ret komme ud fra dit ansigt; lad dine øyne beskue opriktighed.

3. Du prøvede mit hjerter, du besøgte det om natten, du smeltede mig, du sandte intet; jeg tænkte, min mund skal ikke overtræde.

4. Anlangendes menniskens giermager, da haver jeg, jeg taget vare paa dine labers ord, for røves stier.

5. Hold mine gange paa dine veje; at mine ret n skulle ikke røfles.

6. Jeg, jeg raaber til dig, thi du, Gud, bønhører mig; bøn dit øre til mig, hor min tale.

7. Bevist underligens din mi-
skundheder, du som er deres frelser, som troe; fra dem, som opreise sig imod din høyre haand.

8. Bevær mig som en øststeen i øner; skul mig under dine vingens skæge.

9. Hor de ugudeliges ansigt, som ødelegge mig; ja mine siels hendes, som omringe mig.

10. De talke til med deres fed-

me; de tale med deres mund af hofmod.

11. I vor gang have de nu omkringgivet os; de sette deres øjne til os, at bøne os ned til jorden.

12. Hand er lig en løve, der begieret at røve; og som en ung løve, der bliver i skul.

13. Herre! seaa op, som ham tilførn, bøn ham; frels min siel fra en ugudelig, ved dit søverd.

14. Fra folk, ved din haand, Herre! fra verdens folk, som have deres deel i livet, og hvis bug du skjider med dit skulte liggende; for; deres born mættes, og der, som de have tilovers, lade de efter sig til deres spæde born.

15. Men jeg, jeg skal beskue dit ansigt i retfærdighed; jeg skal mættes, naar jeg opvaagner efter din lignelse.

18. Psalme.

1. Til sangemesieren, Dauids Hærens tieners Psalme; som taledes ordene af denne sang for Hæren, paa den dag Hæren havde friet ham af alle hans hendes haand, og af Sauts haand.

2. **D**g hand sagde: Herre! jeg haver dig hjerterlig tier, min styrke!

3. Hæren er min steen-sklippe, og min befæstning, og som befrier mig, min Gud, min klippe, paa hvilken jeg troer; min skold, og min saligheds horn, min ophøvelse.

4. Jeg vil paakalde Hæren, som bør at loves; saa bliver jeg frelst fra mine fiender.

5. Dødens reeb omvandt mig; og Bellials balke forserdede mig.

6. Helvedes reeb omgave mig; dødens snarer forekom mig.

7. Da jeg var i angst, raabte jeg til Hæren, ja jeg raabte til min Gud; og hand herde min røst af sin tempel, og mit raab for hans ansigt kom for hans ørne.

8. Og jorden bevægede og rystede, og bergenes grundvolde bevæge-

a 5

des

des; og de bevede, thi hand var vred.

9. Der ovgit en røg af hans næse, og en ild af hans mund fortrædede; der bleve ful oprændte af ham.

10. Og hand bøjede himmelen, og foer ned; og der var mørkhed under hans fødder.

11. Og hand foer paa cherub; og fløj; og hand fløj hasteligen paa væretts vinger.

12. Hand satte mørkhed til sit Kiul, hans pavilun var trinde omkring ham; der vare mørke vandre, og tykke skyer.

13. Af stinnet, som var for ham, fore hans skyer frem; ja hagel, og gloende kul.

14. Og Herren tordnede i himmelen, og den Høieste udgav sin røst; der var hagel og gloende kul.

15. Og hand udfød sine pile, og afspreddede dem; og hand lod meget lyne, og forfordede dem.

16. Da saaes vandets strømme, og verdens grundvoide aabenbaredes, Herre! ved din truelse; af din næses aands aande.

17. Hand udrafte sin haand af højheden, hand hentede mig; hand drog mig af mange vande.

18. Hand friede mig fra min stærke fiende; og fra mine hadere, thi de vare mig for stærke.

19. De toge mig med fordeel i min modgangs tid; men Herren var min understøttelse.

20. Og hand udførde mig paa rammet; hand friede mig, thi hand havde lyst til mig.

21. Herren vederlagde mig, efter min retfærdighed; hand betalede mig efter mine handers reenhed.

22. Thi jeg haver bevaret Herrens vens; og jeg haver ikke handlet ugadeligen, og vendt mig fra min Gud.

23. Thi alle hans domme ere for mig; og hans stikke, derfra viger jeg ikke.

24. Men jeg var fuldkommen

for ham; og vogtede mig for min misgjerning.

25. Og Herren betalede mig, efter min retfærdighed; efter mine handers reenhed for hans øgne.

26. Hos en from beviser du dig dig from; hos en vældig, som er fuldkommen, beviser du dig fuldkommen.

27. Hos en reen beviser du dig reen; og hos en forvendt beviser du dig forvredelig.

28. Thi du skal frelse det elendige folk; og du skal fornede de høje øgne.

29. Thi du, du skal oplyse min lygte; Herren min Gud skal gøre min mørkhed klar.

30. Thi ved dig fand jeg løbe igennem en trop; og ved min Gud fand jeg springe over en muur.

31. Guds vey er fuldkommen; Herrens tale er lurtret, hand er alle dem en skold, som troe paa ham.

32. Thi hvo er en Gud, foruden Herren? og hvo er en klippe, uden vor Gud?

33. Den Gud, som omgiorder mig med kraft; og gjør min vey fuldkommen.

34. Hand gjør mine fødder som hindernes; og skal lade mig staae paa mine høne.

35. Hand lærer mine hænder til krigen; og en kaaber bue brødes med mine arme.

36. Og du giver mig din saligheds skold, og din høye haand understøtter mig, og din sagtmødighed gjør mig stor.

37. Du gjør mine trin vide under mig; og mine knogler snubledes ikke.

38. Jeg forfølger mine fiender, og naaer dem; og vender ikke tilbage, før jeg haver udryddet dem.

39. Jeg knuser dem, at de ikke kunde opstaae; de faldt under mine fødder.

40. Og du haver omgiorder mig med kraft til krigen; du skal nedbøye dem under mig, som staae op imod mig.

41. Og

41. Og du haver givet mig mine fjender paa fngt; ja mine hadere, og jeg afbrødder dem.

42. De raabte, men der var ingen Frelser; til HErren, men hand soarede dem ikke.

43. Og jeg stodre dem sinaa, som stov for været; som dnyd paa gader, gjorde jeg dem tynde.

44. Du udfriede mig fra kvagtige folk; du satte mig til hedningernes hoved, et folk, som jeg ikke kiendte, de tiene mig.

45. Da deres øre hørde om mig, adnydte de mig; den fremmedes børn smigrede for mig.

46. Den fremmedes børn af faldt; de forferdedes, naar de udgik af deres indelukte huler.

47. HErren lever, og lovet være min klippe! og min saligheds Gud skal ophøjes:

48. Den Gud, som giver mig heroner; og tvinger folkene under mig:

49. Den som udfrier mig fra mine fjender; du skal ogsaa ophøje mig over dem, som staae op mod mig, du skal redde mig fra en voldsmand.

50. Derfor vil jeg bekiende dig, HErre! iblant hedningerne; og fngge dit navn lof: * Rom. 15. 9.

51. Som beviser sin konge store saligheder; og gør miskundhed mod sin salvede, mod David, og mod hans sød, evindeligen.

19. Psalme.

Evangelii fremgang.

1. Til sangemesteren, Davids Psalme.

2. Himlene fortælle Guds ære; og den udfraatte befæstning forklunder hans hæunders gierning.

3. En dag udgnder sin tale til den anden; og en nat kundgør den anden vidskab.

4. Der er ingen tale, og en ord; med hvilke deres rof er jo hørt.

5. Deres maale snor er udgangen over al jorden, og deres ta-

ler til jorderiges ende; hand satte et pavian for solen i dem.

* Rom. 10, 18.

6. Og den gaar ud, som en brudgom af sit brude huus; den glæder sig, som en veldig stridsmand, at løbe sin ven.

7. Deus udgang er fra enden af himmelen, og dens omgang varer indtil enderne derpaa igjen; og der bliver intet skult for dens hede.

8. HErrens lov er suldommen, som omvender sielen; HErrens vidnesbyrd er trofast, som gjør den oakundige vis.

9. HErrens befalinger ere rette, som glæde hjerter; HErrens bud er reent og klart, som oplyser øynene.

10. HErrens frygt er reent, som bestaaer altid; HErrens domme ere sandhed, de ere retfærdige til lige.

11. De ere ønskeligere end guld, og end meget fint guld; og sødere end honning og honningstuge.

12. Og saa bliver din tiener paa minde ved dem; naar man holder dem, da er der stor ven.

13. Hov fandt forsiace sig nok som paa vidfarelser? rens du mig af mine lønlige brofere.

14. Hold og din tiener tilbage fra de hofmodige, at de ikke skal herske over mig; da bliver jeg suldommen, og jeg skal være uskyldig for stor overrørdelse.

15. Lad min munds taler, og mit hertes betænkning være til bog bag for dit ansigt; HErre, min klippe og min Sienslser!

20. Psalme.

Bøn for øvrighed.

1. Til sangemesteren, Davids Psalme.

2. HErren hør dine bøn paa næstens dag! Jacobs Guds navn ophøje dig!

3. Hand sende dig hielt af helligdommen; og underfjerte dig af Zion!

a 6

4. Hand

4. Hand ihusomme alle dine mad-offere; og gjøre dit brand-offer til aske! Sela!

5. Hand give dig efter dit hjerter; og opsnide alt dit anslag!

6. Saa vil vi synge om din frelse, og i vor Guds navn opreise bannere; Herren skal opsnide alle dine begieringer.

7. Nu veed jeg, at Herren frelser sin salvede; hand vil høre ham af sin hellige himmel, hans høyre haand, frelse skeer ved mægen styrke.

8. Disse forlade sig paa vogne, og disse paa heste; men vi, vi vil komme Herrens vor Guds navn ihu.

9. De, de have hønet sig, og ere faldne; men vi, vi staae, og ere oprettede.

10. Frels, Herre! Kongen høre os, den dag vi raabe!

21. Psalme.

Propheetie om Messias.

1. Til sangemesteren, Davids Psalme.

2. Herre! Kongen skal glæde sig i din kraft; og hvor saare skal hand fryde sig ved din frelse!

3. Du haver givet ham sit hjerter begiering; og vegret ham ikke det, hans læber udsagde, Sela!

4. Thi du kommer ham tilforn med velsignelser af det gode; du setter en kroné paa hans hoved af sine guld.

5. Hand begjærede liv af dig, saa gav du ham det; ja et langt levent, evindeligt og altid.

6. Hand haver stor ære ved din frelse; du legger Majestæt og høder paa ham.

7. Thi du setter ham til velsignelser alerd; du fryder ham med glæde for dit ansigt.

8. Thi Kongen forlader sig paa Herren; og ved den Høyses mistundhed skal hand ikke snuble.

9. Din haand skal finde alle dine fiender; din høyre haand skal finde dine hadere.

10. Du skal gjøre dem, som en

gloende ovn, i din vredes tid; Herren skal opsluge dem i sin vrede, og en ild skal fortære dem.

11. Du skal forderve deres frugt af jorden; og deres sæd fra menneskens børn.

12. Thi de høiede sig over dig til det onde; de tænkte et anslag, dog de kunde ikke fuldkomme det.

13. Thi du skal gjøre, at de maae vende skuldrene; og sine, naar du sigter med dine buestrænge mod deres ansigt.

14. Herre! ophøje dig i din kraft; saa vilke vi synge, og love din magt med psalmer.

22. Psalme.

Propheetie om Messias.

1. Til sangemesteren om en hind, som blev jaget om morgenen, Davids Psalme.

2. Min Gud, min Gud! hvorfor haver du forladt mig? du er langt fra min frelse, fra min hylens ord. Matth. 27, 46.

3. Min Gud! jeg raaber om dagen, og du svarer ikke; og om natten, og jeg kand ikke være stille.

4. Men du er hellig; du som boer iblant Israels lof-tænge.

5. Bore sadre forlode sig paa dig; de forlode sig paa dig, og du bejrede dem.

6. Til dig raabte de, og undkom; de forlode sig paa dig, og bleve ikke bestammede.

7. Men jeg er en orm, og ikke en mand; menneskens spot, og folkets foragtelse.

8. Alle de mig see, bespøtte mig; de udvide læben, de røste hovedet, sigende:

9. Hand har veltet sin omhu paa Herren, hand befrie ham; hand redde ham, efterdi hand har lyst til ham.

10. Du er dog den, som drog mig af moders liv; som gjorde, at jeg forlod mig paa dig, der jeg laae hos min moders bryst.

11. Paa dig er jeg kast af moders liv; du er min Gud af min moders liv. 12. Væ

12. Vær ikke langt fra mig; thi angst er nær; thi der er ingen hjælpere.

13. Mange øren have omkring givet mig; de stærke øren af Dalsan have omkring mig.

14. De sviode deres munde imod mig; som en løve, der river, og brøler.

15. Jeg er udøst som vand, og alle mine been adskille sig; mit hjerte er som vox, der smeltes midt i mit liv.

16. Min kraft er tørret, som et skaar, og min tunge hænger ved mine gummer; og du legger mig i dødens støv.

17. Thi hunde have omkring-givet mig; de ondes hob have omkring mig; de have igiennemgrævet mine hænder og mine fødder.

18. Jeg kunde take alle mine been; de see til, de see paa mig.

19. De * dele mine klæder iblant sig; og kaste lod over mit klædebon. * Matth. 27/35.

20. Men du, HErre! vær ikke langt borte; min stærke, skynd dig at hjælpe mig.

21. Redde min siel fra soerd; min eneste fra hunds vold.

22. Fri mig af løvens mund; og bønhet og redde mig fra een-hjørningers horn.

23. Jeg * vil fortælle dit navn for mine brødre; midt i forsamlingen vil jeg love dig. * Ebr. 2, 11. 12.

24. J, som frygte HErren! lover ham; al Jakobs sæd! ærer ham; og frygter for ham; al Jsraels sæd!

25. Thi hand haver ikke foragtet, og en havt en vederfingelig-hed til den elendiges elendighed, og ikke skult sit ansigt for ham; men der hand raabte til ham, hørde hand det.

26. Fra dig er min løf i en stor forsamling; jeg vil betale mine løfter for dem, som frygte ham.

27. De saatmodige skal æde, og mættes, de skal love HErren, som

søge ham; eders hjerte skal leve altid.

28. Alle verdens ender skal komme ihu, og omvende sig til HErren; og alle hedningernes slægter skulle tilbede for dit ansigt.

29. Thi HErren her riget til; og hand hersker iblant hedningerne.

30. Alle fede paa jorden skal æde, og tilbede, alle de, som nedfare i støv, skal bane sig for ham; og den, som ikke laud holde sin siel i live.

31. En sæd skal tiene ham; den skal tilregnes HErren til de retfærdiges slægt.

32. De skal komme, og forkynde hans retfærdighed; for et folk, som bliver født, fordi hand haver gjort dette.

23. Psalme.

Prophetie om Hyrden Messias.

Dauids Psalme.

H Erren er min Hyrde; mig skal ikke fattes.

2. Hand leder mig ligge i klæne græssange; hand leder mig sagteligen til de stil-rindende vande.

3. Hand ombvender min siel; hand fører mig paa retfærdigheds vene, for sit navns skuld.

4. Naar jeg end skal vandre i dødens skygges dal, vil jeg ikke frygte for ont, thi du er med mig; din kiej og din stav, de skal troste mig.

5. Du bereder et bord for mig mod mine fiender; du gjorde mit hoved feedt af olie, mit beggere fiender over.

6. Bisseligen got og mislund-hed skal efterjage mig alle mine lives dage; og jeg skal blive i HErrens huus en lang tid.

24. Psalme.

Prophetie om Messias.

Dauids Psalme.

Jorden er HErrens, og dens skyld; jorderige, og de, der boe paa.

2. Thi hand, hand grund sætte-

de den paa havene; og beredde den paa floderne.

3. Hvo skal opgaae paa HErrens berg? og hvo skal staae i hans hellige sted?

4. Den som haver uskyldige haender, og er reen af hjerter; som ikke haver taget sin siel forfangelig i sin mund, og en soret sorgelig.

5. Hand skal annamme velsignelse fra HErren; og retfærdighed fra sin saligheds Gud.

6. Denne er deres slagte, som spørge efter ham; som sege dit ansigt, o Jafobs Gud! Sela!

7. I porte, opløfter ders overdele, ja opløstes, I verdens dørre; at arens Konge maae komme ind.

8. Hvo er denne arens Konge? HErren stærk og magtig; HErren magtig i krig.

9. I porte, opløfter eders overdele, ja opløfter eder, I verdens dørre; at arens Konge maae komme ind.

10. Hvo er denne samme arens Konge? HErren Zebaoth; hand er arens Konge, Sela!

25. Psalme.

Formaning til HErren om oplysning.

Dauids Psalme.

Til dig, HErre! vil jeg opløfse min siel.

2. Jeg forlader mig paa dig, min Gud! lad mig ikke beskæmmes; at mine fiender skulde ikke frede sig over mig.

3. Ja alle de, som bie efter dig, skal ikke beskæmmes; de skal beskæmmes, som handle fortreddelig uden aarsag.

4. HErre! lad mig kende dine veje; lær mig dine stier.

5. Stor, at jeg fremgaaer i din sandhed, og lær mig; thi du er min saligheds Gud, jeg bier efter dig den ganste dag.

6. HErre! kom dine barmhertigheder, og dine miskundheder ihu; thi de have været af evighed.

7. Kom ikke mine ungdoms synder, eller mine overtrædelser ihu;

men kom du mig ihu efter din miskundhed, for din godheds skyld, HErre!

8. HErren er god og oprigtig; derfor underviser hand syndere paa vejen.

9. Hand skal gøre, at de sagtmodige fremgaae i hans ret; og lære de sagtmodige sin vej.

10. Alle HErrens stier ere miskundhed, og sandhed; for dem, som bevare hans pagt og hans vidnesbyrde.

11. For dit navns skyld, HErre! forlad mig dog min anegierning, thi den er stor.

12. Hvo er den mand, som frygter HErren? hand skal undervise ham paa den vej, som hand skal udvæle.

13. Hans siel skal blive varagtig i det gode; og hans sæd skal aroe landet.

14. HErrens landomm hørt til dem, som ham frygte; og hans pagt, at lade dem vide den.

15. Mine øyne ere stedsse til HErren; thi hand skal udbringe mine fødder af garnet.

16. Vend dit ansigt til mig, og vær mig naadig; thi jeg er eenslig, og elendig.

17. Mit hjertes angester have vort udbredt sig; udfør mig af mine frængster.

18. See min elendighed, og min mone; og forlad mig alle mine synder.

19. See til mine fiender, thi de ere mange; og hade mig med fortreddeligt had.

20. Væbr min siel, og redd mig; at jeg ikke beskæmmes, thi jeg troer paa dia.

21. Lad suldkommenhed og oprigtighed bevare mig; thi jeg bier efter dig.

22. Gud forløse Israels, af al sin nød!

26. Psalme.

Dauids formaning til HErren om ret over sine fiender.

Da

Davids Psalme.

Herre! skaf mig ret, thi jeg, jeg
haver vandret i min sultkom-
menhed; og jeg forlader mig paa
Herren, jeg skal ikke snuble.

2. Prøv mig, Herre! og forsøg
mig; luttre mine nyret, og mit
hjerter.

3. Thi din miskundhed er for
mine sønne; og jeg vandrer slup i
din sandhed.

4. Jeg sidder ikke hos forfæn-
gelige folk; og kommer ikke hos
de underfundige.

5. Jeg hader de ondes forsam-
ling; og sidder ikke hos de ugude-
lige.

6. Jeg toer mine hænder i uskyld-
dighed; og gaaer omkring dit al-
tere, Herre!

7. At lade mig høre med tals-
gælses røst; og at fortælle alle di-
ne underlige ting.

8. Herre! jeg eiser dit husets
bold; og din æres tabernakels
sted.

9. Samle ikke min siel med syn-
dere; eller mit liv med blod-gæ-
rige folk.

10. I hvis hænder er skandsel;
og hvis højre haand er suid af
skenf.

11. Men jeg, jeg vil vandre i
min sultkommenhed; forløs mig,
og vær mig naadig.

12. Min fod staar paa det jæv-
ne; i forsamlinger vil jeg love
Herren.

27. Psalme.

Davids formaning, at Herren
vil bestierne ham.

Davids Psalme.

HErren er mit lys, og min sa-
lighed, for hvem skal jeg fræg-
te? Herren er mit livs kraft, for
hvem skal jeg raddes?

2. Der de onde kom frem imod
mig, for at æde mit fæd; ja mine
modstandere og mine fiender imod
mig, da stødte de sig, og faldt.

3. Derksom en hær vil lehre sig
imod mig, da skal mit hjerter ikke
frægte; derksom en krig oprejses

imod mig, da forlader jeg mig paa
dette.

4. Een ting haver jeg begiert
af Herren, den vil jeg søge efter;
at jeg moae boe i Herrens hus
alle mine livs dage, at beskue Her-
rens denlighed, og at undersøge i
hans tempel.

5. Thi hand skal giemme mig i
sin hytte paa den onde dag; hand
skal skjule mig i sit paulus skul,
hand skal oplyse mig paa en
klippe.

6. Og hand skal nu oplyse mit
hoved over mine fiender, som er
trindt omkring mig, saa vil jeg of-
re ham offer med fryde-klang i
hans paulus; jeg vil synge, ja jeg
vil synge psalmer for Herren.

7. Herre! her min røst, naar
jeg raaber, og vær mig naadig, og
bønher mig.

8. Til dig sagde mit hjerter, der
du sagde: søger mit ansigt: Her-
re! jeg søger dit ansigt.

9. Skul ikke dit ansigt for mig,
bortvend ikke din tiener fra dig i
vrede; du har været min hjælp, og
vergi mig ikke, forlad mig ikke,
min saligheds Gud!

10. Thi min fader og min mo-
der forlode mig; men Herren
skal samle mig til sig.

11. Herre! lær mig din vej;
og leed mig paa den jævne st, for
mine fienders skuld.

12. Giv mig ikke i mine fienders
villie; thi falske vidner opstode
imod mig, og den, som udblæser
fortredelighed.

13. Vær mig! dersom jeg ikke
troede, at see Herrens gode i de
levendes land.

14. Die efter Herren, vær frei-
modig, og hand skal styrke dit hjer-
te; ja die efter Herren.

28. Psalme.

Ven om forsvar mod fiender.

Davids Psalme.

Herre! til dig vil jeg raabe,
min klippe! tie ikke fra at
soare

svare mig; at ikke, om du tier fra at svare mig, jeg skulde da blive lignet ved dem, som fare ned i graven.

2. Hør mine ydninge begieringers røst, naar jeg raaber til dig; naar jeg opløfter mine hænder til dit hellige Thor.

3. Drag mig ikke hen med de ugudelige, og med dem, som giere uret; som tale fred med deres næste, dog der er ont i deres hierte.

4. Siv dem efter deres gierning, og efter deres idretters ondskab; giv dem efter deres hænders gierning, Betal dem, hvad de have fortient.

5. Thi de vil ikke agte paa de ting, Herren gjør, ey heller paa hans hænders gierning; derfor skal hand nedbryde dem, og ikke bygge dem.

6. Lovet være Herren! thi hand haver hørt mine ydninge begieringers røst.

7. Herren er min styrke og min Riid, mit hierte haver forladt sig paa ham, og jeg er bleven hjælpen; og mit hierte fryder sig, og jeg vil takke ham med min sang.

8. Herren er deres styrke; ja hand er sin salvedes styrke til megen frelsning.

9. Frels dit folk, og velsigne din arv; og fød dem, og ophøje dem indtil evig tid.

29. Psalme.

Om Guds veds kraft.

Dauids Psalme.

Føret til Herren, I stærkes børn! føret til Herren are og styrke.

2. Føret til Herren hans navns are; tilbeder for Herren i hellig pindelse.

3. Herrens røst er over vander; arens Gud tordner; Herren er over de store vande.

4. Herrens røst er med kraft; Herrens røst er med herlighed.

5. Herrens røst sonderornder cedree; og Herren haver sonderbrudt cedree i Libanon.

6. Og den gjør, at de springe som en Kaly; Libanon og Sirion som en ung eenhiornning.

7. Herrens røst udhugger ildsluer.

8. Herrens røst gjør, at erken bever; Herren gjør, at Kades øst bever.

9. Herrens røst kommer hinder til at føde, og blotter flovene; men i hans tempel siger ham enhver are.

10. Herren haver siddet, til at lade komme floden; ja Herren sidder en Konge evindeligen.

11. Herren skal give sit folk kraft; Herren skal velsigne sit folk med freden.

30. Psalme.

Dauids takfælgelse for Guds godhed.

1. En Psalme og sang, om Dauids huses indvielse.

2. Herre! jeg vil ophøje dig, thi du haver opdrager mig; og du lod mine fiender ikke glædes over mig.

3. Herre, min Gud! jeg raabte til dig, og du hjalp mig.

4. Herre! du opferde min siel af graven; du lod mig leve, at jeg ikke foer ned i hulen.

5. Synge psalmer for Herren, I hans hellige! og takker ham til hans helligheds ihukommelse.

6. Thi et sneblif varer hans vrede, men livet er i hans velbehagelighed; om aftenen, ja nattem igennem stoor graad, men om morgenen fryde. Krug.

7. Og jeg, jeg lagde i min roslighed; jeg skal ikke roffes evindelig.

8. Herre! ved din velbehagelighed haver du med styrke befæstet mitbjerg; men der du stulste dit ansigt, da blev jeg forferdet.

9. Til dig, Herre! vil jeg raabe; og til Herren vil jeg bede om naade.

10. Hvad for vinding er der i mit

mit blod, naar jeg farer ned til graven? mon støvet skal takke dig? Land det forkynde din sandhed?

11. Hørre, hør! og vær mig naadig; Hørre! vær min Hjælper.

12. Du haver omvendt min hylen til en dans for mig; du haver opløst min søk, og bundet om mig med glæde:

13. At min are skal synge psalmer for dig, og ikke tie; Hørre, min Gud! evindeligt vil jeg takke dig.

31. Psalme.

David lærer, at haabet bliver ikke til skamme.

1. Til sangemesteren, Davids Psalme.

2. Hørre! jeg troer paa dig, lad mig ikke beskammes evindeligt; udfri mig ved din retfærdighed.

3. Bøn dit øre til mig, redde mig hasteligen; vær mig en stærk klippe, et saare fast hus, til at frelse mig.

4. Thi du er min klippe, og min befæstning; og for dit navns skyld skal du lede mig, og føre mig.

5. Udfør mig af garnet, som de have stukket for mig; thi du er min hjulre.

6. Jeg vil befale min aand i din haand; du forløse mig, Hørre, du sande Gud!

7. Jeg hader dem, som tage vare paa falsk forføngelighed; men jeg, jeg forlader mig paa Hørren.

8. Jeg vil fryde mig, og være glad ved din miskundhed; thi du haver seet min elendighed, du haver kiendt min siel i angst.

9. Og du overantvordede mig ikke i fiendens haand; du lod mine fødder staa paa en rum sted.

10. Hørre! vær mig naadig, thi jeg er angst; mit øje er i giennemstikker for harm, tilmed min siel, og min bug.

11. Thi mit liv er fortæret af bedrøvelse, og mine aar af sul; min kraft er forfalden for min

miskjærnings skyld, og mine been ere igiennemstufne.

12. For alle mine fiender har jeg været en spot, ja en saare stor spot for mine naboer, og en forfækkelse for mine kyndinger; de, som mig saae uden for, skydde fra mig.

13. Jeg blev glemt af hiertet, som en død; jeg var som et forderoet far.

14. Thi jeg harde manges fortællelse, der var rædsel trundt omkring; fordi de raadsløge tilfammen over mig, de tænkte at tage livet af mig.

15. Men jeg, jeg forlader mig paa dig, Hørre! jeg sagde: du er min Gud.

16. Mine tider ere i din haand; redde mig fra mine fienders haand, og fra dem, som mig forfølge.

17. Lad dit ansigt lyse over din tjener; frels mig ved din miskundhed.

18. Hørre! lad mig ikke beskammes, thi jeg kaldte paa dig; lad de ugudelige beskammes, lad dem tie i graven.

19. Lad de falske løber blive stumme; som tale haardt, af hofmod og foragtelse, mod den retfærdige.

20. Hvor meget er dit gode, som du haver giennt for dem, som dig frængte; som du haver arbeidet for dem, som troe paa dig uabendarligen for menneskens barn!

21. Du skal skule dem i dit ansigtes skul, for hvert fortreddelige anløb; du skal giennt dem i en hntte for tungernes trette.

22. Lovet være Hørren! thi hand haver underlig bevist sin miskundhed imod mig, og ført mig i en fast stad.

23. Og jeg, jeg sagde, der jeg hastede: jeg er udryddet fra at være for dine øyne; enddog hørde du mine hdinge begjæringers røst, der jeg raabte til dig.

24. Efter Hørren, alle hans hellige! thi Hørren bevarer de

trofaste; og betaler ham tilovers, som bedriver hafnod.

25. Været frimodige, og hand skal bekræfte eders hierte; alle I, som haabe paa HErren!

32. Psalme.

Om retfærdiggjørelsen.

Dauid's Psalme, som giver undervisning.

Salig er den, hvis overtrædelse er forladt, hvis synd er skult. Rom. 4. 7.

2. Salig er det menneske, som HErren ikke tilregner misgjerning; og i hvis aand er ikke svigt.

3. Thi der jeg vilde tre, fortæredes mine been som af alderdom, ved min hylen den gandske dag.

4. Thi din haand blev dag og nat svar paa mig; at min fast blev forvandlet til sommervens tørheder, Sela!

5. Jeg bekiendte min synd for dig, og skulte ikke min misgjerning; jeg sagde: jeg vil bekiende mine overtrædelser for HErren, og du, du forlod mig min synds misgjerning, Sela!

6. Derfor skal hvor hellig bede til dig til den tid, naar du findes; dog, naar der komme store vandfald, skal de ikke naae til ham.

7. Du er mit skul, du bevarer mig for angst; at jeg kaad prise dig gandske gladeligen, naar jeg frelles, Sela!

8. Jeg vil undervise dig, og lære dig om den ven, paa den du skal gaae; jeg vil give raad over dig ved mit øne.

9. Været ikke som hest og mul, som ikke have forstand; hvis mund man maae tvinge med tømme og bidsel, fordi de ville ikke komme nær til dig.

10. Den ugadelige haver mange suetter; men den, som forlader sig paa HErren, skal misundhed omringe.

11. Glædet eder i HErren, og sender eder, I retfærdige! og synger med send, alle I, som ere oprigtige i hiertet.

33. Psalme.

Dauid's takksigelse for Guds vel-signelser.

Synger med send, I retfærdige i HErren! lof er smukt for de oprigtige.

2. Takket HErren med harpe; synger psalmer for ham, og leget paa psaltere med ti strænge.

3. Synger ham en ny sang; leger vel paa strænge-leeg med sende-klang.

4. Thi HErrens ord er ret; og al hans gjerning er trofast.

5. Hand er den, som elsker retfærdighed og dom; jorden er fuld af HErrens misundhed.

6. Himlene ere gjort ved HErrens Ord; og al deres har ved hans munds Aand.

7. Hand er den, som holder vandet tilfammen i havet, som en dnu-ge; hand setter afgrundene til at være forraads kommere.

8. Al jorden bør frægte sig for HErren; alle verdens indbyggere bør ræddes for ham.

9. Thi hand, hand sagde, og det skede; hand bad det, saa stod det.

10. HErren gjorde hednaernes raad til intet; hand forvandrede folkenes tanker.

11. HErrens raad bestaaer esvindelig; hans hiertes tanker fra slægt til slægt.

12. Saligt er det folk, hvis Gud HErren er; det folk, som hand udvalde sig til aro.

13. HErren hand stuede af himmelen; hand saae alle menneskens born.

14. Hand staae ned af sit sædes bolig; til alle jordens indbyggere.

15. Hand er den, som danner tilfuge deres hierter; som agter paa alle deres gjæringer.

16. En touge frelles ikke ved stor magt; en valdig mand frels ikke ved stor kraft.

17. Hesten staaer fensl til frelse; og kaad ikke redde ved sin store styrke.

18. See, Herrens øne er til dem, som ham frngte; som haabe paa hans miskundhed:

19. At frie deres siel fra død; og holde dem i live i hungeren.

20. Vor siel bier efter Herren; hand er vor hielp, og vor skold.

21. Thi i ham skal vort herte glædes; thi vi forlade os paa hans hellige navn.

22. Herre! din miskundhed være over os! saasom vi haabe paa dig.

34. Psalme.

1. Davids Psalme, der hand forvøndte sin sands for Abimelechs ansigt; der hand uddro ham, og hand gif bort.

2. Jeg vil love Herren til hoer ind; hans lof skal altid være i min mund.

3. Min siel skal rose sig i Herren; de sagtmodige skal det høre; og glæde sig.

4. Lovet Herren storligen med mig; og lader os ophøje hans navn tillige.

5. Jeg søgte Herren, og hand behørde mig; og friede mig af al min megen frngt.

6. De saae til ham, og løbe til ham; og deres ansigter bleve ikke bestæmmede.

7. Denne elendige raabte, og Herren hørte; og frelsie ham af alle hans angester.

8. Herrens Engel teneer sig trindt omkring dem, som ham frngte, og frier dem.

9. Smager, og seer, at Herren er god; salig er den mand, som troer paa ham.

10. Røngter Herren, I hans hellige! thi de, som ham frngte, have ingen mangel.

11. De unge løver blive nødtørftige og hungrige; men de, som søge Herren, skal ikke have mangel paa noget slags got.

12. Kommer, I børn! hører mig; jeg vil lære eder Herrens frngt.

13. Hvo er den mand, som ha-

ver lyst til livet? som elsker at leve mange aar, for at see got?

14. Bevær din tunge fra ont; og dine læber, at de ikke tale svigt.

15. Blig fra ont, og gør got; søg fred, og efterlæg den.

16. Herrens øne ere vendte til de retfærdige; og hans ørne til deres raab.

17. Herrens ansigt er mod dem, som gøre ont; at udrødde deres ihukommelse af jorden.

18. De raabte, og Herren hørte; og hand friede dem af alle deres angester.

19. Herren er nær hos dem, som have et sønderbrudt herte; og vil frelse dem, som have en sønderstødt aand.

20. Den retfærdige vederfares mange onde ting; men Herren skal frie ham af dem allesammen.

21. Hand beværer alle hans byer; at ikke eet af dem skal blive sønderbrudt.

22. Det skal dræbe en ugudelig; og de, som hade den retfærdige, skal dømmes skyldige.

23. Herren forløser sine tieners siel; og alle de, som troe paa ham, skal ikke dømmes skyldige.

35. Psalme.

Prophetie om Messias.

Davids Psalme.

Herre! tret med dem, som tretet med mig: strid mod dem, som stride mod mig.

2. Tag fat paa smaa og store skolde; og staa op, til at hielp mig.

3. Og tag syndet frem, og løf til mod deres anløb, som forfølge mig; sig til min siel: jeg er din frelse.

4. Lad dem blødes og forhaanes, som søge efter mit liv; lad dem vende tilbage, og blive bestæmmede; som vilde mig ont.

5. Lad dem blive som avn for været; og Herrens Engel støde dem bort!

6. Deres voy skal blive saare mørk,

mod, og meget sibirig; og HErrrens Engel forfølge dem!

7. Thi de skulde uden aarsag deres garn i en grov mod mig; de grove for min siel uden aarsag.

8. Lad ødeleggelse komme paa ham, saa hand ikke kand vide det; og lad hans garn, som hand skulde, fange ham, lad ham falde deri, til sin egen ødeleggelse.

9. Men min siel skal glæde sig i HErren: den skal fryde sig i hans frelse.

10. Alle mine been skal sige: HErr! hvo er som du? du som stier en elendig fra den, som ham er for stærk, ja en elendig og fattig fra den, som ham røver.

11. Der opstaae fortrædelige vidner; de spørge mig om det, som jeg ikke vidste.

12. De betale mig ont for got; i det de berøve min siel.

13. Men der de vare sige, isørde jeg mig en set, jeg plagede min siel med pine; og min bøn kom igjen i mit skod.

14. Jeg omgikkes med ham, som hand havde været min ven og broder; jeg gik i søgelseder, og var neddybet, som en, der sørger for sin moder.

15. Men de glædde sig, at jeg halvede, og samledes; ja og de halte samledes til mig, og jeg vidste der ikke, de rede deres klæder, og tæde ikke.

16. Iblant ønenskalle, som bespottede for en luges skyld, stære de med deres tænder over mig.

17. HErr! hvor lange vil du see til? for min siel tilbage fra deres ødeleggelse, min eneste fra de unge lever.

18. Jeg vil talke dig i en stor forsamlig; jeg vil love dig iblant et stærkt folk.

19. Lad dem ikke glædes over mig, som mine fiender uden skyld; eller binke med øner, de som hade mig uden aarsag.

Joh. 15, 25.

20. Thi de tale ikke fred; men

mod de stille i landet optænke de sojgesulde sager.

21. Og de lode deres mund vite os imod mig; de sagde: ha, ha! det saae vort øne.

22. HErr! du saae det, tie ikke; HErr! var ikke langt fra mig.

23. Vaag op, og var vaagen til min ret; til min trette, min Gud, og min HErr!

24. HErr, min Gud! dom mig efter din retfærdighed; og lad dem ikke glæde sig over mig:

25. At de ikke skulle sige i deres hierte: ha! vor siel maae glæde sig; at de ikke skulle sige: vi have oplugtet ham.

26. Lod dem bestømmes, og blivde til skamme tilige, som glæde sig ved min urette; lad dem klædes med skam og skandfel, som gjore sig store imod mig.

27. Lad dem frydes og glædes, som have lyst til min retfærdighed; og lad dem altid sige: HErren her storligen lovedes, som har over lyst til sin tieners velstand.

28. Saa skal min tunge tale om din retfærdighed; ja om din lof den gaudste dag.

36. Psalme.

Trøst for de gudfrygtige.

1. Til sangemesteren, Davids HErrrens tieners Psalme.

2. Den ugadeliges overtrædelse si er mig inden i mit hierte: der er ikke Guds fryg for hans øne.

3. Thi hand smigret for sig selv i sine øne; til hand klæder paa sin misgjerning, som hand skulde have.

4. Hans mun, 3 ord ere uret og svug; hand var ladet af, at lade sig underkvide, til at gjøre got.

5. Hand optænker uret paa sit læne; hand stiller sig paa en ven, som ikke er god, der onde forskaffer hand ikke.

6. HErr! din misundhed er i

ly 180. Jan 1803 11 11 11 him-

himlene; din sandhed rejser ind: til de øverste sferer.

7. Din retfærdighed er som Guds bjerge, dine domme ere en stor afgrund; Herre! du frelser mennesker og dyr.

8. Gud! hvort dyrebare er din miskundhed! og menniskens børn skal stule sig under dine vingers skygge.

9. De skal blive drukne af dit huses fedme; og du skal give dem at drikke af dine vellysters bælg.

10. Thi hos dig er livets kilde; i dit lys skal vi se lys.

11. Drag din miskundhed til dem, som dig kiende; og din retfærdighed til de oprigtige af hjerter.

12. Lad den hofmodiges fod ikke komme over mig; og de ugudeliges haand ikke bortstøde mig.

13. Der falde de, som gjorde uret; de bleve nedstødte, og kunde ikke opstaae.

37. Psalme.

Underviisning imod forargelse.

David's Psalme.

Lad din vrede ikke optændes mod de onde; og vær ikke nidtær mod dem, som gjøre uret.

2. Thi de skal hasteligen afhugges, som græs; og affalde, som det grønne græs.

3. Forlad dig paa Herren, og gjør got; boe i landet, og være dig troligen.

4. Og forlign dig i Herren; saa skal hand give dig dit hertes begiering.

5. Vælt din ven og omhu paa Herren; og forlad dig paa ham, hand, hand skal gjøre det.

6. Og hand skal udføre din retfærdighed, som lyst; og din ret, som middags-lys.

7. Et for Herren, og forvent ham; lad din vrede ikke optændes mod den mand, hvis ven lykkes, mod den mand, som udfører skalkagtige anslage.

8. Lad af fra vrede, og forlad hastighed; lad din vrede ikke op-

tændes, hvormed du visseligen gjør ilde.

9. Thi de onde skal udryddes; men de, som bide efter Herren, de skal arve landet.

10. Og det er endnu et lidet, saa er den ugudelige ikke mere; og naar du giver øgt paa hans fred, da skal hand ikke findes.

11. Men de sagtmodige skal arve landet; og forlign sig over stor fred.

12. Den ugudelige tænker skalkhed mod den retfærdige; og skar med sine tænder over ham.

13. Herren skal see ad ham; thi hand seer, at hans dag kommer.

14. De ugudelige have uddraget sverd, og spændt deres buer; at fælde en elendig og fattig, at slagte dem, som ere oprigtige paa venen.

15. Deres sverd skal komme i deres hjerter; og deres buer skal sonderbrødes.

16. Det lidet, som den retfærdige haver, er bedre; end mange ugudeliges meget gods.

17. Thi de ugudeliges arme skal sonderbrødes; men Herren opholder de retfærdige.

18. Herren kiender de fuldkomnes dage; og deres arv skal blive evindeligen.

19. De skal ikke bestømmes i den onde tid; og de skal mærkes i hungers dage.

20. Thi de ugudelige skal omkomme, ja Herrens fiender, der som de end ere som en kostelig eng; de skal forgaae, i røg skal de forgaae.

21. En ugudelig tager til laans, og betaler ikke; men en retfærdig forbarmer sig, og giver.

22. Thi hans velsignede skal arve landet; men hans forbandede skal udryddes.

23. Af Herren stadfæstes samme mands gange; og hand skal have lyst til hans ven.

24. Naar hand falder, da skal hand

hand ikke bortkastes; thi H^Eren opholder hans haand.

25. Jeg har været ung, er og bleven gammel; men jeg haver ikke set en retfærdig forladt, eller hans sæd, naar den søger efter brød.

26. Hand den berøver sig den gandske dag, og udlaaner; og hans sæd skal blive til en velsignelse.

27. Viig fra ont, og gjør got; og boe evindelig.

28. Thi H^Eren elsker ret, og skal ikke forlade sine hellige, de blive bevarede evindelig; men de ugudeliges sæd bliver udryddet.

29. De retfærdige skal arve landet; og boe dert evindelig.

30. En retfærdiges mund skal tale om visdom; og hans tunge skal tale ret.

31. Hans Guds lov er i hans hierte; hans trin skal ikke glide.

32. En ugudelig luret paa den retfærdige; og søger efter at dræbe ham.

33. H^Eren skal ikke forlade ham i hans haand; og en fordomme ham som en ugudelig, naar hand bliver dømt.

34. Vte efter H^Eren, og hold hans ven, saa skal hand ophøve dig, til at arve landet; du skal see, naar de ugudelige skal udryddes.

35. Jeg saae en ugudelig, som var en tyrann; hvilken udbredde sig, som en indfødt, der grønnes.

36. Men man gif forbi, og see, hand var ikke mere; og jeg søgte efter ham, men hand fandtes ikke.

37. Dag vare paa en fuldkommen, og see en oprigtig; thi det skal gaae saadan en vel paa det sidste.

38. Men overtrædere skal ødelægges tilsammen; de ugudelige skal udryddes paa det sidste.

39. Men de retfærdiges frelse er af H^Eren; hand er deres styrke i nødens tid.

40. Og H^Eren skal hielpe dem, og udfrie dem; hand skal udfrie dem fra de ugudelige, og frelse dem, thi de troede paa ham.

38. Psalme.

Om bestiermelse imod fiender.

1. Davids Psalme, at lade ihu komme.

2. H^Errer! straf mig ikke i din vrede; og tugt mig ikke i din grumhed.

3. Thi dine pile ere dybt nedtrængte i mig; og din haand dybt nedtrækker mig.

4. Der er intet sundt i mit kiød for din vrede; der er ingen fred i mine been for min synds skuld.

5. Thi mine misgierninger gif over mit hoved; de ere blevene mig for soare, som en svar byrde.

6. Mine bylder lagte ild, de ere forfulede; for min daarligheds skuld.

7. Jeg gaaer kroget, jeg er heel saare nedbønet; jeg gaaer hver dag i sørge-skæder.

8. Thi mine slag-sider ere stæ fortørrede; og der er intet sundt i mit kiød.

9. Jeg er bleven song, og heel saare forstødt; jeg hylet for mit hiertes forstyrning.

10. H^Errer! al min begiering er for dig; og min suk er ikke skult for dig.

11. Mit hierte slaar heftig, min kraft haver forladt mig; og mine øynes lys, sa ogsaa de ere ikke hos mig.

12. Mine venner og mine stalsbrødre staae tvært over for; og see paa min plage; og mine næster staae langt borte.

13. Og de, som søge efter mit liv, sette snarer; og de, som søge min ulukke, tale, hvorledes de funde gjøre mig skade; og grunde den gandske dag paa allehaande sving.

14. Men jeg er som en døv, og vil ikke høre; og som en stum, der ikke vil oplade sin mund.

15. Ja jeg er som en mand, der ikke hører; og som haver intet gjensoar i sin mund.

16. Thi H^Errer! jeg bier efter dig;

dig; du, du, HErre min Gud,
skal hørhøre.

17. Thi jeg sagde, at de skulde
ikke glæde sig over mig; naar min
fod snubler, maatte de gjøre sig
store mod mig.

18. Thi jeg er særdivig til at hal-
te; og min pine er altid for mig.

19. Thi jeg vil give min mis-
gierning tilskende; jeg vil sørge
for min synd.

20. Men mine fiender, som leve,
ere mægtige; og de ere mange,
som mig hade uden skyld.

21. Og de, som betale ont for
got; de straae imod mig, fordi jeg
efterjager det gode.

22. Forlad mig ikke, HErre!
min Gud! vær ikke langt fra mig.

23. Skænd dig at hjælpe mig;
HErre, min salighed!

39. Psalme.

Om menneskers dødelighed, og
forfængelighed.

1. Til sangemesteren for Jedu-
thun, Davids Psalme.

2. Jeg sagde: jeg vil bevare mi-
ne vene, at jeg ikke skal syn-
de med min tunge; jeg vil bevare
min mund med en muul: kurb, da
en ugubelig er endnu for mig.

3. Jeg var stum fornædelt
taugshed, jeg taugde fra at tale
det gode; men min pine blev op-
rørt.

4. Mit hierte blev hedt inden i
mig, i min betænkning optændtes
en lid; jeg taledede med min tunge:

5. HErre! lad mig kende min
ende, og mine dages maal, hvad
det er; at jeg kand kende, hvor
snart jeg skal lade af at leve.

6. See, du haver sat mine da-
ge, som en haand: breed, og mit livs
tid er som intet for dig; visselig,
hvært menneske er idel forfænge-
lighed, hvor fast hand end staaer,
Zela!

7. Visselig, mennesket gaar
frem, som i et billede, visselig, de
gjøre sig megen urse forgieves;
man samler, og kand ikke vide,
hvor der skal sanke det.

8. Og nu, HErre! hvad haver
jeg bier efter? min forventelse er
til dig.

9. Fri mig fra alle mine over-
trædelsor; set mig ikke til en daa-
res spot.

10. Jeg var stum, jeg vilde ikke
oplade min mund; thi du, du gior-
de det.

11. Vorttag din plage fra mig;
thi jeg, jeg er næsten aldeles ud-
røddet ved din haands slag.

12. Dugter du nogen med me-
gen straf for misgierning, da gior
du, at hans onselige stikkelse hen-
smelter som et møl; visselig, alle
mennesker ere forfængelighed,
Zela!

13. HErre! hør min bon, og
vend dine ørne til mit raab, tte
ikke til min graad; thi jeg er en
fremmed hos dig, en giest, som
alle mine fædre.

14. See hen fra mig, at jeg måne
vederqvæges; forend jeg farer
bort, og er ikke mere til.

40. Psalme.

Propheetie om Messias.

1. Til sangemesteren, Davids
Psalme.

2. Jeg hiede taalmodelig efter
HErren; og hand bønede
sig til mig, og hørde mit raab.

3. Og hand drog mig op af en
brusende grav, af det skidne dynd;
og hand opsatte mine fødder paa
en klippe, saa hand befæstede mine
gange.

4. Og hand lagde en ny sang i
min mund, en lof for vor Gud;
det skulle mange see, og frngte, og
forlade sig paa HErren.

5. Salig er den mand, som set-
ter sin tillid til HErren; og ven-
der ikke sit ansigt til de hofmodi-
ge, og til dem, som høye sig til
logn.

6. HErre, min Gud! du, du
haver giorit dine underlige ting,
og dine tanker mangfoldige mod
os; ingen kand ordentligen frem-
sette dem hos dig, vil jeg kundgjø-
te

re og udfige dem, da ere de flere, end man kand tælle dem.

7. Du haver ikke lyst til * slagtoffer, og mid offer, du har igien nemboeret mig ørnene; du begjerede ikke brandtoffer eller skyndoffer. * Ebr. 10, 5. 199.

8. Da sagde jeg: see, jeg er kommen; i døgens rolde er skrevet om mig.

9. Jeg haver lyst til at gjøre din vilie, min Gud! og din lov er midt i mit inderste.

10. Jeg bebuder retfærdighed i en stor forsamling; see, jeg vil ikke lade forhindre mine læber, **HERR!** du veed det.

11. Jeg stuler ikke din retfærdighed inden i mit hierte, jeg taler om din trosfærdighed og din salighed; jeg følger ikke din miskundhed og din sandhed for en stor forsamling.

12. Du, **HERR!** hold ikke din barmhertighed tilbage fra mig; lad din miskundhed og din sandhed bevare mig altid.

13. Thi onde ting have omspandt mig, saa der er ingen tal paa, mine misgjerninger grebe mig, og jeg kunde ikke see; de ere flere end haar paa mit hoved, og mit hierte haver forladt mig.

14. **HERR!** lad det behage dig, at frie mig; **HERR!** skynd dig at hielpe mig.

15. Lad dem blues og blive til skamme tillige, som søge efter mit liv, at omkomme det; lad dem vige tilbage, og forhaanes, som mig vilke ont.

16. Lad dem edelegges til deres bestemmelses løn; de som sigs om mig: ha, ha!

17. Lad dem frydes og glædes i dig, alle, som søge dig; lad dem altid sige: **HERR!** være storlign løbet! de som elske din salighed.

18. Thi jeg er elendig og fattig, men Herren maae tænke paa mig; du er min hielp, og den som udfrier mig, min Gud, tav ikke.

41. Psalme.

Prophetie om Messias.

1. Til fangemesteren, Davids Psalme.

2. **S**alig er den, som handler forstandeligen mod den ringe; **HERR!** skal redde ham paa en ond dag.

3. **HERR!** skal bevare ham, og holde ham ved livet, hand skal blive lykkelig paa jorden; og du skal ikke give ham i hans fienders vilie.

4. **HERR!** skal opholde ham paa hans syge seng; du omvender al hans leje i hans sygdom.

5. Jeg, jeg sagde: **HERR!** vær mig naadig, helbreed min siel, thi jeg haver syndet mod dig.

6. Mine fiender tale ont om mig, sigende: naar skal hand døe, og hans navn forgaae?

7. Og dersom en af dem kommer, at see mig, taler hand falskhed, hans hierte samler sig uret til sammen; gaaer hand ud uden for, da taler hand derom.

8. Alle mine hadere hvikke til sammen imod mig; de tænke imod mig det, som er mig ont.

9. De sige: der henger en Messias' handel fast ved ham; og hand, som ligger, skal ikke staae op mere.

10. Og saa den mand, som havde fred med mig, som jeg forlod mig paa, som gad mit brød; hand oplofede sin hæl mod mig.

* Joh. 13, 18.

11. Men du, **HERR!** vær mig naadig, og rets mig op; saa vil jeg betale dem.

12. Derpaa fiender jeg, at du haver behagelighed til mig; at min fiende skal ikke raabe for glæde over mig.

13. Og jeg maae sige: du opholder mig for min fuldkomnheds skyld, og fætter mig for dit ansigt evindeligt.

14. Lovet være **HERR!** Israels Gud;

Gud, fra evighed og indtil evig-
hed! amen, ja amen.

42. Psalme.

Dauids trost i forfølgelse.

1. Til sangemesteren, en Psalme,
som giver underretning, for Ko-
rah børn.

2. Ligesom en hørt skriger efter
vand: strøme; saa skriger
min siel til dig, o Gud!

3. Min siel tørster efter Gud,
efter den levende Gud; naar skal
jeg komme derhen, og sees for
Guds ansigt?

4. Min graad er min mad dag
og nat; fordi man siger den gand-
ste dag til mig: hvor er din Gud?

5. Disse ting vil jeg komme ihu,
og udøse min siel hos mig selv, thi
jeg vilde gaae frem med hoben,
vilde gaae af sted med dem til
Guds haus, med fryde strigs og
tafsigelses rost, iblant den hob,
som holder helligt.

6. Hvorfor nedbøner du dig,
min siel, og bruser over mig? bie
efter Gud, thi jeg skal endnu taf-
te ham; for der er megen frelse
for hans ansigt.

7. Min Gud! min siel nedbøn-
er sig i mig; derfor vil jeg komme
dig ihu fra Jordans land, og Her-
monim, fra det lille berg.

8. Afgrund raaber til afgrund,
for dine renders lyd; alle dine
vand vover, og dineølger gif o-
ver mig.

9. Herren skal befale sin mi-
skandhed om dagen, og om natten
skal hans sang være hos mig; ja
en bøn til mit livs Gud.

10. Jeg vil sige til Gud: min
klippe, hvorfor haver du glemt
mig? hvorfor maade jeg gaae i sø-
geklæder, i det fienden trænger
mig?

11. I det der drives mord i mi-
ne been, forhaane mine fiender
mig; i det de sige den gandske dag
til mig: hvor er din Gud?

12. Hvorfor nedbøner du dig,
min siel? hvorfor bruser du over
mig? bie efter Gud, thi jeg skal

endnu talke ham; for hand er mit
ansigtes megen frelse, og min
Gud.

43. Psalme.

Formaning til Herren om op-
lysning og trost.

Dømt mig, o Gud! og udsøt min
sag, for det umilde folk; fra
en falsk og uretsfærdig mand ud-
frie mig.

2. Thi du er min styrkes Gud,
hvorfor forkaster du mig? hvor-
for skal jeg gaae i sørgeklæder, i
det fienden trænger mig?

3. Send dit lys og din sandhed,
at de, de maade ledsage mig; at de
maade føre mig til din hellige berg,
og til dine boliger:

4. Og at jeg maade indgaae til
Guds alter, til min frends glædes
Gud; og talke dig paa harde, o
Gud, min Gud!

5. Hvorfor nedbøner du dig,
min siel? og hvorfor bruser du o-
ver mig? bie efter Gud, thi jeg
skal endnu talke ham; for hand
er mit ansigtes megen frelse, og
min Gud.

44. Psalme.

Guds børns raad for Guds kirke.

1. Til sangemesteren, en Psal-
me, som giver underretning, for
Korah børn.

2. **G**ud! vi have hørt med vore
øren, vore fædre have for-
talt os; den gierning, du gjorde
i deres dage, i de forrige dage.

3. Du, du fordrev hedningerne
ved din haand, men du plantede
dem; du, du handlede ilde med
folkene, og udstødte dem.

4. Thi de indtog ikke landet til
aro ved deres soerd, og deres arm
frelste dem ikke; men din højre
haand og din arm, og dit ansigtes
lys, fordi du havde behagelighed
til dem.

5. Gud! du er den samme min
Konge; befal Jakobs megen frel-
se at komme.

6. Bed dig vil vi stange vore
fiender.

fiender; i dit navn vil vi undertræde dem, som staae op imod os.

7. Thi jeg forlader mig ikke paa min hude; og mit soerd kand ikke frelse mig.

8. Men du haer frelst os fra vore fiender; og du haer beskæmmet dem, som os hadede.

9. Vi rose os den gandske dag i Gud; og vi takke dit navn evindeligen, Sela!

10. Men du haer forkastet os, og ladet os beskæmmes; og vil ikke udgaae med vore hare.

11. Du lader os vende tilbage for modstanderen; og de, som os hade, have berøvet os for sig.

12. Du givt os hen, som saar, til svæle; og bortstrøet os iblant hedningerne.

13. Du følger dit folk, dog ikke for gods; og du sætter ikke stor pris paa dem.

14. Du givt os til skandfel for vore naboer; til bespottelse og haanhed for dem, som ere crinde omkring os.

15. Du givt os til et ordsprog iblant hedningerne; saa man ryfter hovedet ad os iblant folkene.

16. Min forsmadelse er den gandske dag for mig; og mit ansigt skam haver skint mig:

17. For dens rostes skuld, som bespottet og forhaaner; for fiendens, og den heengieriges skuld.

18. Alt dette er kommet over os, dog have vi ikke glemt dig; og vi have ikke handlet falskeligen mod din pagt.

19. Vort herte vendte ikke tilbage; eller vor gang bøjede sig af fra din ven:

20. Enddog du haer sonderstrødt os i dragers sted; og skult os med dødens skygge.

21. Derisom vi havde gsemt vore Guds mæn; og udbredt vore haender til en fremmed gud:

22. Sfulde Gud da ikke undersøge det? efterdi hand kiender herters skulke ting.

23. Men * vi blive thielslagne

for din skuld den gandske dag; vore regnede som slagte-saar.

* Rom. 8. 36.

24. Vaag op, hvorfor vil du sove, Herre? vaagne op, forkaft ikke evindeligen.

25. Hvorfor vil du skjule dit ansigt; og glemme vor elendighed og vor trangsel?

26. Thi vor siel er nedbenet stoo; vor bug henger ved jorden.

27. Givt dig rede, du som er vor hjælp; og forløs os for din miskundheds skuld.

45. Psalme.

Propheetie om Messias.

1. Til sangemeseren, over Zosanim, for Korah børn, en Psalme, som givt undervøisning, og sang om tierlighed.

2. **M**it herte udgænder en gotale; jeg taler en sang, jeg haer gjort om en Konge, mit tunge er en snar skrivers pen.

3. Du er meget denligere end menniskens børn, der er naade udst paa dine læber; derfor velsigne dig Gud evindelig.

4. Vind dit soerd ved siden, du Vældige! ja din Måjesteat og din herlighed:

5. Og vær inffelig i din herlighed, far frem for sandheds skuld med sagtmodighed, og retfærdighed; og din høvte haand skal løse dig forferdelige ting.

6. Dine pile ere skarpede; folk skal falde under dig, de skal fare til Kongens fienders herte.

7. Gud! din throne bliver evindelig og altid; dit riges spilt er et ret spilt. * Ebr. 1. 8. 9.

8. Du elskte retfærdighed, og hadede ugudelighed; derfor haer du, o Gud! din Gud salvet dig med glædens olie, frem for dine medbrødre.

9. Alle dine Klæder lugte af myrre, og aloer, og kexia; naar du gaar af de elfen beens-palladser, af dem, som haer glædet dig.

10. Kongers døtre ere iblant

dine npperlige vindsoff; dron-
ningen staaer hos din høyre
haand, i kosteligt guld af Ophir.

11. Her, daatter! og see til, og
bøn dit øre; og glem dit folk, og
din faders huus.

12. Saa skal Kongen saae lyst
til din denlighed; thi hand, hand
er din Herre, og du skal tilbede
ham.

13. Og Thri datter, som frem-
komme med stent, skal bede ndm-
geligen for dit ansigt, ja de rige
iblant folket.

14. Kongens daatter er aldeles
berliggtort indvores; hendes
klæder ere af gilden stykker.

15. Hun skal fremføres til Kon-
gen i bestukke klæder; jomfru-
erne, som gaar efter hende, hen-
des veninder skulle føres til dig.

16. De skal fremføres med me-
gen glæde og fryd; de skal komme
i Kongens pallads.

17. Dine sønner skal være i di-
ne sædes sted; dem skal du sette
til fyrster i alt landet.

18. Jeg vil lade komme dit navn
ihu iblant alle slægter efter hver-
andre; derfor skal folket takke dig
svindeligt og altid.

46. Psalme.

Guds kirkes trost i lidelser.

1. Til sangemesteren for Korah
børn; en sang paa Mamoth.

2. Gud er vor tillid og styrke;
en hjælp i angester, som er
befunden at være saare stor.

3. Derfor vil vi ikke frygte,
naar jorden end forandredes; og
bjergene bevægedes, og henfløve
midt i havet:

4. Om end vandene deri bruse
og oprøres; bjergene beve af det
stolte bølger, Zela!

5. Glødens bække skal glæde
Guds stad; ja den hellige sted,
iblant den Højestes boliger.

6. Gud er midt deri, den skal ik-
ke bevæges; Gud skal hjælpe den,
naar morgenen frembrøder.

7. Bedningerne brusede, riger.

ne bevægedes; hand udgav sin
roft, jorden smeltedes.

8. Herren Zebaoth er med os;
Jakobs Gud er vor ophøjelse,
Zela!

9. Kommer, seer Herrens gier-
ninger; som haver sat ødeleggel-
ser paa jorden:

10. Den som kommer krigene
til at holde op indtil jordens en-
de; sonderbrøder buen, og af-
hugger spydet, brænder vognene
med iiden.

11. Lader af, og vider, at jeg er
Gud; jeg vil ophøjes iblant hed-
ningerne, jeg vil ophøjes i landet.

12. Herren Zebaoth er med os;
Jakobs Gud er vor ophøjelse,
Zela!

47. Psalme.

Prophetie om Messias.

1. En Psalme, til sangemeste-
ren for Korah børn.

2. Alle folk, klapper med haand;
raaber med glæde for Gud
med frendesuld roft.

3. Thi Herren den Højest er
sørfærdelig; en stor Konge over
al jorden.

4. Hand tvinger folket under
os; ja folkene under vore fødder.

5. Hand udvækker for os vor
ars; Jakobs herlighed, som hand
elskte, Zela!

6. Gud soer op med frende-klang;
Herren med basunes lyd.

7. Snger psalmer for Gud,
snger psalmer; snger psalmer
for vor Konge, snger psalmer.

8. Thi Gud er al jordens Kon-
ge; snger psalmer forstændeli-
gen.

9. Gud regierer over hednin-
gerne; Gud sidder paa sin hellige
throne.

10. Fyrsterne iblant folkene ere
samlede til Abrahams Guds folk:
thi skoldene paa jorden høre Gud
til; hand er saare ophøjet.

48. Psalme.

Jerusalem's beskrivelse.

1. En Psalme-sang, for Korah
børn.

h 2

2. Her.

2. Herren er stor, og saare priselig; i vor Guds stad, paa hans hellige bierg.

3. Zions bierg ligger smukt, er det gandske lands glæde, paa de norre sider; en stor Konges stad.

4. Gud er i dens pakkadser; hand er kiendt, for at være en op-højelse.

5. Thi see, kongerne være forsamlede; de drog forbi tilsammen.

6. Som de saae, saa forundrede de sig; de forferdedes, de hastede.

7. Bevælsse betog dem der; angst, som en quindes, der føder.

8. Ved østen-vær, skal du sønderbrønde Tharjis stæbe.

9. Ligesom vi have hørt, saa saae vi det i Herrens Zebaoths stad, i vor Guds stad; Gud skal befæste den indtil evig tid, Sela!

10. O Gud! vi ranke paa din miskundhed; inden i din tempel.

11. O Gud! ligesom dit navn er, saa er din pris indtil jordens ender; din høje haand er fuld af retfærdighed.

12. Zions bierg glæder sig, Juda dotre fryde sig; for dine dommes skid.

13. Gaaer omkring Zion, og omringer den; tæller dens taarne.

14. Setter eders hjerter til dens muur, forhøjer dens pakkadser; at I kunde fortælle det for den slægt, som kommer herefter.

15. Thi denne Gud er vor Gud evindeligen og altid; hand, hand skal ledsage os over døden.

49. Psalme.

De ugudeliges rigdom er forfængelighed.

1. En Psalme til sangemesteren, for Korah børn.

2. Hører dette, alle folk! ven-der eders øren hid, alle verdens indbyggere!

3. Baade menige mand, og de høverlige folk; en rig og fattig tillige:

4. Min mund skal tale idel vitt-

dom; og mit hjerres betænkning skal være megen forstand.

5. Jeg vil bøge mit øre til ord-sprog; jeg vil aabne munden med min mørke tale, legende paa harpe.

6. Hvorfor skulde jeg frygte i de onde dage; naar mine skufferes misgjerning omgiver mig?

7. De som forlade sig paa deres gods; og rose sig af deres store rigdom?

8. Der fand ingen mand nogen- lunde frelse en broder; hand fand ikke give Gud hans forioning.

9. Thi deres siels forløsning skal koste meget; og maatte holde op evindeligen:

10. At hand fremdeles skulde leve evindeligen; og ikke see gra- ven.

11. Thi man skal see, at de vise skulle døe, at en daare og en ufor- nuftig skulle omkomme tillige; og de skal forlade deres gods til andre.

12. Deres inderste tanker ere, at deres hus skal blive evindeligt, deres boliger fra slægt til slægt; de kalde jorden efter deres navn.

13. Dog bliver et menneske, som er i saadan værdighed, ikke vær- digtig derudi; hand bliver lignet ved bæksterne, som udryddes.

14. Denne deres vej er en daar- lighed af dem; dog love deres ef- terkommere det med deres mund, Sela!

15. De skal legges i graven, som saar, døden skal fortære dem; og de oprigtige skal regierte over dem om morgenen, og graven skal af- slide deres skikkelse, enhver af sin bolig.

16. Men Gud skal forløse min siel af gravens vold; thi hand har- ver antager mig, Sela!

17. Frygt ikke, naar en mand bliver rig; naar hans huses her- lighed bliver stor.

18. Thi hand skal se intet tage med sig, naar hand dees; hans her- lighed skal ikke fare ned efter ham.

49. Gud.

19. Enddog hand velsigner sin siel, medens hand lever; og de love dig, fordi du gjør dig til gode:

20. Saa skal den dog komme til sine fædres slægt; i evighed skal de ikke see lys.

21. Et menneske, som er i vordighed, og ikke forstaaer det; hand bliver lignet ved bæsterne, som udryddes.

50. Psalme.

Om en sand Guds-tjeneste.

Asaphs Psalme.

Den stærke Gud, Gud Herren haver talet, og kaldet jorden; fra solens opgang, indtil dens nedgang.

2. Af Zion aabenbarede Gud herlighen, i en fuldkommen deyligbed.

3. Vor Gud skal komme, og ikke tie; en ild for hans ansigt skal fortære, og omring ham stormer det saare.

4. Hand skal kalde ad himmelen oven af; og ad jorden, for at domme sit folk:

5. Samler mig mine hellige; som giøre min pagt med offer.

6. Og himlene skal kundgiøre hans retfærdighed; thi Gud, hand er Dommer, Sela!

7. Hør, mit folk! og jeg vil tale, Israel! og jeg vil vidne iblant dig; jeg er Gud, ja den Gud.

8. Jeg vil ikke straffe dig for dine offeres skuld; thi dine brænd-offere ere altid for mig.

9. Jeg vil ikke tage en stund af dit huus; en heller bakke af dine stier.

10. Thi alle dyrene i skoven høre mig til; dyrene paa bjergene i tusinde tal.

11. Jeg kiender alle fuglene paa bjergene; og dyr paa marken ere hos mig.

12. Der som jeg hungrede, vilde jeg ikke sige dig deraf; thi jordrige hør mig til, og derefter fylde.

13. Mener du, at jeg vilde æde

de stærke øgnes fiod; eller drikke bukke-blod?

14. Ofre Gud taksigelse; og betal den Hønesti dine løfter:

15. Og kald paa mig paa nødens dag; jeg vil udvise dig, og du skal prise mig.

16. Men Gud sagde til den ugudelige: hvad kommer det dig ved, at forcalle mine stikke; og vil du tage min pagt i din mund?

17. Efterdi du, du hader tugtelse; og du kaster mine ord bag dig.

18. Der som du seer en tyv, da løber du med ham; og din deel er med hoer-farle.

19. Du stikker din mund til ont; og med din tunge digter du svig.

20. Du sidder, du taler imod din broder; du bagtaler din moders søn.

21. Disse ting haver du gjort, og jeg haver taugt, du haver tænkt, at jeg skulde aldeles være ligesom du; men jeg vil straffe dig, og stille det ordentligen frem for dine øjne.

22. Forstaaer dog dette, I, som have glemt Gud! at jeg ikke skal henvise, og der er ingen, som frier.

23. Den som ofrer taksigelse, den ærer mig; og den, som jætter sig sin vey vis fore, ham vil jeg lade see paa Guds salighed.

51. Psalme.

1. Til sangemesteren, Davids Psalme;

2. Der Nathan den præphete var kommen til ham, efterat hand var ingaaen til Bath-Seba.

3. **G**ud! vær mig naadig efter din miskundhed; udslæt mine overtrædelser, efter dine store barmhertigheder.

4. Doe mig meget af min misgierning; og rens mig af min synd.

5. Thi jeg, jeg kiender mine overtrædelser; og min synd er altid for mig.

6. For dig, ja for dig allene haver jeg syndet, og gjort det onde

for dine øyne; * paa det du skal være retfærdig, naar du taler, være reen, naar du dommer.

* Rom. 3, 4.

7. See, jeg er født i misgjering; og min moder haver undfanget mig i synd.

8. See, du haver lyst til sandhed i inderste hjerter; og du lader mig forstaae wiisdom i lødighed.

9. Mens mig af synd med isop, saa bliver jeg reen; toe mig, saa bliver jeg hvidere end snee.

10. Lad mig høre fryd og glæde; at de been maae fryde sig, som du haver sonderstødt.

11. Skul dir ansigt fra mine synder; og udset alle mine misgjeringer.

12. Gud! skab mig et reent hjerter; og fornø en stadig aand inden i mig.

13. Hørkast mig ikke fra dit ansigt; og tag ikke din Hellig Aand fra mig.

14. Giv mig igjen din saligheds fryd; og en frivillig aand opholde mig!

15. Saa vil jeg lære overtrædere dine veje; og syndere skulle omvende sig til dig.

16. Fri mig fra blod; skid, Gud, min saligheds Gud! saa skal min tunge synge med fryd om din retfærdighed.

17. Herre! oplad mine læber; saa skal min mund kundgjøre din pris.

18. Thi du haver ikke lyst til offer, ellers vilde jeg give dig det; til brand-offer haver du ikke behagelighed.

19. Guds offer ere en sonderbrudt aand; et sonderbrudt og sonderstødt hjerter. Kal du, Gud! ikke foragte.

20. Gjør vel mod Zion, efter din velbehagelighed; bng Jerusalems mure.

21. De skal du have lyst til retfærdigheds offer, brand-offer og heelt offer; da skal de ofte stude paa dit altene.

52. Psalme.

1. Til sangmesteren, Davids Psalme, som giver underretning;

2. Det Døeg, den Edomiter kom, og gaa Saul tilkiende; og sagde ham: David er kommen i Ahimelechs hus.

3. Hvorfor roser du dig i ondskab, du valdige? Guds miskundhed varer den gandske dag.

4. Din tunge tænker paa idel skade; som en skarpet rage-kniv, gjør den soigt.

5. Du elskte mere ont, end got; løgn, end at tale retfærdighed; Zela!

6. Du elskte alle fordervelige ord, og en soigfuld tunge.

7. Gud skal og nedbrnde dig, evindeligen: hand skal borttage dig, og udrydde dig af vauuner; ja oprykke dig med rod af de levedes land, Zela!

8. Og de retfærdige skulle det see, og fængte; og lee over ham, sigende:

9. See, det er den mand, som holdt ikke Gud for sin styrke: men hand forlod sig paa sin megen rigdom; hand var bekræftet ved sin ondskab.

10. Men jeg skal blive, som et grønt olie-træ, i Guds hus; jeg haver forladt mig paa Guds miskundhed evindelig og altid.

11. Jeg vil takke dig evindeligen, thi du gjorde det; og jeg vil bie efter dit navn, thi det er got for dine hellige.

53. Psalme.

Om retfærdiggjorelsen.

1. Til sangmesteren, paa Maschalath, Davids Psalme, som giver underretning.

2. En daere siger i sit hjerter: der er ingen Gud; de fordervede, og gjøre deres uretfærdige gjerning vederstyggelig, der er ingen, som gjør got.

3. Gud saae ned af himmelen paa menneskens børn; at see, om der

der var en forstandig, som søgte Gud.

4. Enhver er vendt tilbage, de ere stinkende tillige; der er ingen, som gjør got, ikke end een.

* Rom. 3, 10.

5. Kiende de det ikke, som gjøre uret; som æde mit folk, som de aade brød, de kalde ikke paa Gud?

6. Der frygte de saare, hvor Intet er at frygte; thi Gud bortspredde dens been, som belenrede dig, du gjorde dem til skamme, thi Gud foragtede dem.

7. Hvo vil give Israel megen frelse af Zion? naar Gud skal omvende sit folkets fængsel, da skal Jakob fryde sig, da skal Israel glæde sig.

54. Psalme.

1. Til sangemesteren, paa Meginoth, Davids Psalme, som giver undervisning:

2. Der de Siphiter kom, og sagde til Saul: haver David ikke skilt sig hos os?

3. Frels mig, Gud! ved dit navn; og skil mig ret ved din magt.

4. Gud! hør min bøn; vend dine øren til min munds tale.

5. Thi fremmede staae op imod mig, og tyranner søge efter mit liv; de sette ikke Gud for sig, Sela!

6. See, Gud hjælper mig; Herren er iblant dem, som opholde min siel.

7. Hand skal betale mine fiender det onde igjen; udryd dem ved din sandhed.

8. Jeg vil ofre dig frivilligt offer; jeg vil takke dit navn, Herre! thi det er got.

9. Thi hand friede mig af al nød; og mit øne saae paa mine fiender.

55. Psalme.

Bøn imod falske brødræs listighed.

1. Til sangemesteren, paa Meginoth, Davids Psalme, som giver undervisning.

2. Gud! vend dine ørne til min bøn; og skil dig ikke for min ydmyge begiering.

3. Giv agt paa mig, og bønhev mig; jeg maae hyle i min klage, og blive forskræket:

4. For fiendens rost, for en ugudeliges forrækkelses skjld; thi de vil føre uretsfærdighed paa mig, og hade mig i vrede.

5. Mit hierte er bange inden i mig; og dødens radseler ere faldne paa mig.

6. Frygt og bevelse, kom paa mig; og gruelse skuler mig.

7. Og jeg sagde: gid jeg havde vinger, som en due! da vilde jeg flyve, og bære nogen sted.

8. See, jeg vilde begive mig langt bort, og slætte bort; jeg vilde blive natten over i ørken, Sela!

9. Jeg vilde haste, at jeg kunde undkomme; fra uvær, og fra storm.

10. Herre! opslug dem, adskil deres tunge; thi jeg haver seet vold og trette i staden.

11. De gaae dag og nat omkring den paa dens mure; og der er uret og mone inden i den.

12. Der er megen skade inden i den; og bedragerie og slet viger ikke af dens gade.

13. Thi det er ikke fienden, som forhaaner mig, ellers maatte jeg bære det; det er ikke min hadere, som gjør sig stor over mig, ellers skulde jeg skule mig for ham.

14. Men det er dig, o menneske! som var agtet lige med mig; min leder, og min kynding.

15. Vi, som havde ventligen hemmeligt raad tilsammen; som vandrede i Guds hus i samqvem.

16. Døden føre forglemmelse over dem, at de fare levende ned i graven! thi der ere ondskaber i deres bolig, ja inden i den.

17. Jeg, jeg vil raabe til Gud; og Herren skal frelse mig.

18. Jeg vil klage og hyle, aften

og morgen og middag ; saa skal hand høre min røst.

19. Hand forløste min siel i fred, fra strid, som var mod mig; thi de vare med mange imod mig.

20. Gud skal høre, og ndringe dem, den, der bliver evindeligen, Sela! fordi aldeles ingen forandring er hos dem, og de frygte ikke Gud.

21. Hand lagde sine hænder paa hans fredssommelige; hand besmitte hans pagt.

22. Hans munds ord vare glatte end smør, men der var strid i hans hierte; hans ord vare bløde: re end olie, og de ere dog uddragne sørde.

23. Røst din omhu paa Herren, og hand, hand skal forsørge dig; hand skal ikke tilstede, at den retfærdige roffes evindeligen.

24. Men du, Gud! du skal støde dem ned i fordervelsens grav, blodgierige og falske mænd skal ikke naae halvt deres dage; men jeg, jeg vil forlade mig paa dig.

56. Psalme.

1. Til sangemesteren, om en strum due i de langt fraliggende steder, Davids guldne smykke, der Philisterne havde grebet ham i Gath.

2. Gud! vær mig naadig, thi et menneske sejer at opsluge mig; hand vil den gandske dag fortrænge mig med strid.

3. Mine fiender søge den gandske dag at opsluge mig; thi de ere mange, som stride imod mig, o høne Gud!

4. Paa den dag jeg maae frygte; vil jeg, jeg forlade mig paa dig.

5. I Gud vil jeg prise hans ord; jeg forlader mig paa Gud, jeg vil ikke frygte, hvad skulde kiød gjøre mig?

6. De gjøre mig smerte i mine handeler den gandske dag; alle deres tanker ere mod mig til det onde.

7. De holde sig tilsammen, de kiule sig, de tage vare paa mine

spør; efter som de hie efter min siel.

8. Skulde de undkomme for deres uverfærdighed? Gud! nedsted disse folk i vrede.

9. Du, du haver talt min fugt, tag min graad i din flaske, hvad du ikke tal derpaa?

10. Da skulde mine fiender omvende tilbage, paa den dag jeg raaber; dette veed jeg, at du er min Gud.

11. I Gud vil jeg prise hans ord; i Herrens vil jeg prise hans ord.

12. Jeg forlader mig paa Gud, jeg vil ikke frygte; hvad skulde et menneske giøre mig?

13. Gud! dine løfter ligge paa mig; med taksigelser vil jeg betale dig.

14. Thi du udfriede min siel fra døden; friede du ikke mine fædder fra stød? at jeg skal vandre for Guds ansigt i de levendes lys.

57. Psalme.

1. Til sangemesteren, med titel: fordere ikke, Davids guldne smykke; der hand skød fra Sauls ansigt i hulen.

2. Gud! vær mig naadig, thi min siel forlader sig paa dig; og jeg forlader mig paa dine vingens skygge, indtil al uhykken er gaaen over.

3. Jeg vil raabe til den højeste Gud; til den Gud, som giør ende paa min sag.

4. Hand skal sende fra himmelen, og frelse mig, hand forhænde den, som vilde opsluge mig, Sela! Gud skal sende sin mistandhed og sin sandhed.

5. Min siel er iblant løver, jeg maae ligge imellem dem, som brande af had; der ere menneskens børn, hvis tænder ere spyd og pile, og deres tunge er skarpt sørd.

6. Gud! orhan dig over himlene; din are over al jorden.

7. De stikede et garn for mine trin, min siel nedbøede sig; de grove

grove en grav for mit ansigt; de
falde selv midt i den, Sela!

8. Gud! mit hjerter er rede,
mit hjerter er rede; jeg vil synge,
ja jeg vil synge psalmer.

9. Vaag op, min are, vaag op,
psaltere og harpe; jeg vil opaaag-
ne aarje.

10. Herre! jeg vil takke dig
iblant folkene; jeg vil synge psal-
mer for dig iblant alle slags folk.

11. Thi din mistandhed er stor
indtil himlene; og din sandhed
indtil de øverste skyer.

12. Gud! ophøj dig over him-
lene; og din are over al jorden.

58. Psalme.

Guds vrede over de ugudelige.

1. Til sangemesteren, med titel:
fordero ikke, Davids gjeldne-
smykke.

2. **M**en der er saa i sandhed, o
du hob! at I vil tale ret-
færdighed? vil I domme med al
oprigtighed, I menneskens børn?

3. Ja I gjøre uretfærdigheder i
hjerter; I venge eders hænders
fortredelighed i landet.

4. De ugudelige ere fremmede
fra Gud, og moders liv; de, som
tale sagn, føre vild af moders liv.

5. De have forgift, der er lige-
som en slanges forgift; de ere,
som en deo egle, der stopper sit
øre:

6. At den ikke skal høre paa de-
res røst, som hoisse; eller den ma-
neres, som er udlært paa at mane.

7. Gud! uedbrød deres tander i
deres mund; Herre! afbrød de
unge løvers kind tænder.

8. Lad dem beuande som vand,
lad dem gaae hørt for sig selv;
naar hand spander buen, og skyder
med sine pile, saa lad dem være,
som de være afhugne.

9. Lad hans gaae, som en sneget,
der smeltes; som en kvindest uti-
dige foster; som de der ikke have
seet solen.

10. Førend eders gjenner kunde
fornemme id af torne-busken; skal

hand drive ham som levendes, som
i vrede, hørt med en storm.

11. En retfærdig skal glæde sig,
naar hand sees hevnen; hand skal
tøe sine trin i den ugudeliges blod.

12. Og es høert menneske skal si-
ge: den retfærdige haver dog
frugt; der er dog en Gud, som
dommer paa jorden.

59. Psalme.

1. Til sangemesteren, med titel:
fordero ikke, Davids gjeldne-
smykke; der Saul fandte hen, og de
toget være paa huset, at staae ham
thiel.

2. **M**in Gud! frie mig fra mine
fiender; ophøj mig fra
dem, som staae op imod mig.

3. Frie mig fra dem, som gjøre
uret; og frels mig fra blod-gieri-
ge mænd.

4. Thi see, de lure efter min siel,
de stærke holde sig tilsammen
imod mig; uden min overtradel-
se, og uden min synd, o Herre!

5. De løbe, og berede sig imod
mig, skont der er ikke misgier-
ning hos mig; vaag op, at møde
mig, og see dertil.

6. Ja du, Herre, Zebaoths
Gud! Israels Gud! vaag op, at
hiemsøge alle hedningerne; vær
ingen naadig af dem, som fortre-
deligen bedrive uretfærdighed,
Sela!

7. De komme igien imod afte-
nen, de rube som hunde, og løbe
trindt omkring i staden.

8. See, de udgode meget af de-
res mund, der ere sverde i deres
læber; thi hvo hører det?

9. Men du, Herre! du skal see
ad dem; du skal bespotte alle hed-
ningerne.

10. Mod hans styrke vil jeg
vogre paa dig; thi Gud er min
ophøvelse.

11. Gud, som beviser mig mi-
skundhed, skal komme mig tilforh;
Gud skal lade mig see paa mine
fiender.

12. Saa dem ikke thiel, at mit
jokt skulle ikke maaskee glæde det;

lad dem vanke uskudige hid og hid ved din magt, og lad dem nedfare, Herre, vor Skold!

13. For deres munde synd, for deres løbers ord; ja lad dem gribes i deres Hofmodighed, og for forbandelse og loagn, som de fortælle.

14. Gjør ende paa dem i hastighed, gjør ende paa dem, at de ikke ere mere til; og de skulle vide, at Gud er den, som hersker i Jakob, ja indtil jordens ender, Sela!

15. Og lad dem komme igten om afstønen, lad dem tube som hunde, og løbe trindt omkring i staden.

16. Lad de samme vanke hid og hid om iside; og lad dem knurre, om de ikke blive matte.

17. Men jeg, jeg vil synge om din styrke, ja jeg vil synge med fryd om din miskundhed om morgenen; thi du var mig en opbøvelse, og en tilflugt paa min nøds dag.

18. Min styrke! for dig vil jeg synge psalmer; thi Gud er min opbøvelse, Gud, som beviser mig miskundhed.

60. Psalme.

1. Til sangemesteren, paa Schuschan: Edurh; Davids gjeldnesmelke, til at lære:

2. Der hand havde fridret med de Mesopotamier, og med Syrenerne af Zoba; og der Joab kom tilbage, og slog de Edomiter i Salt-dalen tolv tusinde.

3. Gud! du forkastede os, du sendte os; du var vred, vend om til os.

4. Du som haver kommet jorden til at kvæve, du som haver sendt sitid den; lag dens brost, thi den røster.

5. Du lod dit folk see en haard ting; du gav os viin at drikke, at vi tumlede.

6. Men du har givet dem en kanner, som dig fengte, til at oprette; for sandheds skuld, Sela!

7. Paa det dine elskelige skulle udvies; saa frels med din højre haand, og bønner mig.

8. Gud taler i sin helligdom, jeg vil fryde mig; jeg vil dele mig, og maale Sichots dal.

9. Gilead hør mig til, Manasse hør mig og til, og Ephraim er mit hoveds styrke; Juda er min lovgiver.

10. Moab er min vasse; potte, jeg vil kaste mine stoe over Edom, du Phriisters land! raab for glæde over mig.

11. Hvo vil føre mig til en fast stad? hvo vil lede mig indtil Edom?

12. Skal du, Gud, ikke giorde det, som forkastede os? og skal du, Gud, ikke uddege med vore hæder?

13. Fjendens hjælp af nød; thi et menneskes frelse er forsængelighed.

14. Ved Gud ville vi giorde magtige gierninger; og hans hand skal undertræde vore fienders.

61. Psalme.

Bøn for øvrigheden.

1. Til sangemesteren, paa strængeleeg, Davids Psalme.

2. Gud! hør mit raab; giv agt paa min bøn.

3. Jeg raaber fra landets ender til dig, naar mit herte forsmagter; du fører mig, paa en klippe, som ellers bliver mig for høn.

4. Thi du haver været min tilflugt; et stærkt taarn at stæ til, fra fiendens ansigt.

5. Jeg skal bøe hos dig i dit paaun i evighederne; jeg skal stule mig under dine vingers skul, Sela!

6. Thi du, Gud, du haver hørt mine løfter; du haver givet dem enedom, som fengte dit navn.

7. Du skal legge dage til kongens dage; at hans aar maae være som fra slægt til slægt:

8. At hand maae sidde evindeligt for Guds ansigt; bereed miskundhed og sandhed, at de maae bevare ham.

9. Saa vil jeg synge dit navn, lof til evig tid; at jeg kand betale mine løfter fra dag til dag.

62. Psalme.

At man allene skal forlade sig paa Gud.

1. Til sangemesteren, for Jeduthun, Davids Psalme.

2. **M**in siel er allene til Gud; fra ham kommer min frelse.

3. Hand er allene min klippe, og min frelse; min ophoelse, at jeg skal ikke rokke meget.

4. Hvor lange stille I efter en mand? I skulle allesammen ihjel slaes; I skulle vare som en væg, der hejder, som et gierde, der nedstodes.

5. De raadslaes allene om, at ndstode ham fra hans høhed, de have behagelighed til loagn; de velsigne med deres mund, og de bande i deres inderste, Zela!

6. Dog, min siel! vær stille for Gud; thi af ham er min forventelse.

7. Hand er allene min klippe, og min frelse; min ophoelse, jeg skal ikke rokke.

8. Hos Gud er min frelse, og min ære; min styrkes klippe, min tilflugt er i Gud.

9. Forlader eder paa ham til hver tid, fiere folk! udser eders hjerter for hans ansigt; Gud er vor tilflugt, Zela!

10. Menniskens børn ere allene. Ise forfængelighed, menniskene ere loagn; naar de oplægges i veen staalen, da findes de lettere end forfængelighed tillige.

11. Forlader eder ikke paa vold, bliver ikke forfængelige ved røvet gods; naar der falder rigdom til, da setter ikke hjerter dertil.

12. Gud haver talet een gang, det haver jeg tvende gange hørt; at styrke hor Gud til.

13. Og dig, Herre! hor min kundhed til; thi du, du skal betale hver efter hans gierning.

63. Psalme.

Længsel efter Guds tjeneste.

1. Davids Psalme, der hand var i Juda ort.

2. **G**ud! du er min Gud, jeg vil søge aarle til dig; min siel tørster efter dig, mit kiød længes efter dig, udi et tørt og træt land, som intet vand er.

3. Saaledes saae jeg dig i helighedsmen; jeg vilde gierne see din magt og ære.

4. Thi din miskundhed er bedre end livet; mine læber skal prise dig.

5. Saaledes vil jeg love dig i mine livs dage; jeg vil oplæse mine hænder i dit navn.

6. Min siel skal mættes, som af det fede, og af fedme; og min mund skal love dig med fryde - fulde læber.

7. Naar jeg kommer dig ihu paa mit leue; da vil jeg estertant om dig i natte-vagterne.

8. Thi du haver været min hielp; og under dike vingers skjage vil jeg hnge med frend.

9. Min siel hengde efter dig; din høne haand holdt paa mig.

10. Men de, som søge efter mit liv, at ødelegge det; de skal komme i jordens nederste stæder.

11. Man skal adsprede dem for medelst soerter; de skal vorde røves deel.

12. Men kongen skal glædes i Gud; hver den, som soer ved ham, skal rose sig, thi deres munde skal stoppes, som tale loagn.

64. Psalme.

Formaning til Herren imod dagtalesse.

1. Til sangemesteren, Davids Psalme.

2. **G**ud! hor min røst i min flage; bevar mit liv fra fiendens frygt.

3. Skiel mig for de ondes hemmelige raad; for deres forsamlings, som giøre uret.

4. Som stærke deres tunge, som et soerd; de svaude hue, og skyde deres puel, som er et hittert ød.

5. At skyde en suidkommen i

fiul; de sknde ham hækkelig, og frngte ikke.

6. De styrke sig i en ond handel, de fortælls hverandre, hvortledes de vilde skule snarere; de sige: hvo land see dem?

7. De randsage uretsfærdigheder, de fuldkomme det, som er næne randsaget af dem; ja enhveres inderste, og dybe hierte.

8. Men Gud haver skudt dem; deres plager ere en hastig ptil.

9. Og de skulle giøre, at enhver af dem selv skal falde ved deres egen tunge; de skulle, hver som seer paa dem, sne lange bort.

10. Og alle mennesker skulle frngte; og forkynde Guds gierning, og forstaae, at det er hans gierning.

11. En retfærdig skal glædes i Herren, og forlade sig paa ham; og alle oplytuge i hiertet skal rose sig.

65. Psalme.

Talsigelse for Guds velgierninger i alle stænder.

1. Til sangemesteren, Davids Psalme, en sang.

2. **G**ud, man lover dig i det stille i Zion; og dig skal betales løfte.

3. Du som hører bønnen! hen til dig skal komme alt lyd.

4. Misgierningernes handlinger ere blevne mig for stærke; vore overtrædelser, dem vilke du forsoner.

5. Salig er den, som du udvælsker, og lader komme nær, at hand maae boe i dine forgaarde; vi skal mættes i dit huses gode, med din tempels hellige ting.

6. Forferdelige tung skal du, vor saligheds Gud! svare os i retfærdighed; du som er alle jordens enders tilhid, og deres, som ere langt borte hos haver:

7. Den, som gør kiørgene faste med sin kraft; som er omgiordet med magt:

8. Som stiller havets brusen, ja bølgerens brusen dædli, og folkes buider.

9. Og de, som boe hos enderens, frngte for dine tegn; du gjør, at de hynge med frnd, som udgaar morgen og aften.

10. Du besøger jorden, og naar du haver gjort den begierlig, gjør du den meget tung, Guds bal er fuld af vand; du bereder deres korn, naar du saaledes haver beredt den.

11. Vand dens furrer overflødeligen, nedrnt dens rene; du skal giøre den blød med regne dræbter, du skal velsigne dens grøde.

12. Du kroner aaret med dig gode; og dine fodspor dryppe med fedme.

13. Soliger i orken dryppe; og høhene ere omgiordede med frnd.

14. Engene ere slædre med saar; og dalene ere skulte med korn; de raabe for glæde, ja de synge.

66. Psalme.

Formaning til talsigelse for Guds velgierninger.

Til sangemesteren, en Psalme-sang.

Naaer med glæde for Gud, af jorden!

2. Synget psalmer til hans navn: ære; givet ham ære, til hans pris.

3. Siger til Gud: hvort forferdelig er du i dine gierninger! dine sender skal smigre for dig, for din store magtes skuld.

4. Al jorden skal tilbede for dig, og synge lof for dig; de skal synge dit navn lof, Sela!

5. Gaert, og seer Guds gierninger; hand er forferdelig i gierning, imod menneskens børn.

6. Hand haver omvendt havet til det tørre, de ere gangne til fods over floden; der have vi glædet os i ham.

7. Hand hersker med sin magt evindeligt, hans sønne vare stitrig paa hedningerne; de gjenstridige skal ikke opbøne sig selv, Sela!

8. I folk! lover vor Gud; og lader hans løfs røst høres:

9. Som

9. Som holder vor siel i livet ;
og lader vor fod ikke snuble.

10. Thi, Gud ! du haver prøvet os ; du haver luttret os, ligesom sølv bliver luttret.

11. Du haver ført os i garnet ; du lagde en klemme paa vore ledder.

12. Du lod et menneske fare over vort hoved ; vi ere komne i ilden og vandet, men du udforde os til at vederqvages.

13. Jeg vil gaae ind i dit huus med brand ; offer ; jeg vil betale dig mine løfter :

14. De, som mine læder oplode sig med ; og min mund talede, da jeg var i angst.

15. Jeg vil ofre dig fede brand-offere, af vædre med rogelse ; jeg vil lave øyen til, med bukke, Sela !

16. Kommer hid, hører til, saa vil jeg fortælle, alle I, som frygte Gud ! hvad hand haver gjort ved min siel.

17. Til ham raabte jeg med min mund ; og hand blev ophøjet ved min tunge.

18. Dersom jeg saae uret i mit herte ; da hørde Herren mig ikke.

19. Dog har Gud hørt ; hand gav øg paa min døns rost.

20. Lovet være Gud ; som ikke forstød min bon, eller sin mistundhed fra mig !

67. Psalme.

Propheetie om Messias.

1. Til sangemesteren paa Regi-noth, en Psalme-sang.

2. Gud ! vær os naadig, og velsigne os ; hand lade sit ansigt inse hos os ! Sela !

3. At vi maae kiende din ven paa jorden ; din salighed iblant alle hedninger.

4. Gud ! folk skal takke dig ; ja folk skal takke dig allesammen.

5. Folk skal glæde sig, og synge med fryd ; thi du skal domme folk med ret, og folk paa jorden, dem skal du føre, Sela !

6. Gud ! folk skal takke dig, ja folk skal takke dig allesammen.

7. Vandet har givet sin grøde ; Gud, vor Gud, skal velsigne os.

8. Gud skal velsigne os ; og alle jordens ender skal frygte ham.

68. Psalme.

Propheetie om Messias.

1. Til sangemesteren, Davids Psalme-sang.

2. Gud skal opstaae, hans fiender skal adspredes ; og de, som hade ham, skal sne fra hans ansigt.

3. Som røg bortdrives, skal du bortdrive dem ; som vox smelter for ild, skal de ugudelige omkomme fra Guds ansigt.

4. Men de retfærdige skal glædes, de skal fryde sig for Guds ansigt, og frydes med glæde.

5. Synge Gud, synge hans navn psalmer ; baner venen for ham, som fører paa de flette marker, i Herren er hans navn, og fryder eder for hans ansigt.

6. Hand er de faderløses Fader, og enkers Dommer ; hand er Gud i sin heilige bolig :

7. En Gud, som lader de eenlige boe i huset, som udfører dem, som vare bundne i bolte ; men de gienstridige boe i det tørre.

8. Gud ! der du drog ud frem for dit folk ; der du gik frem i de øde steder, Sela !

9. Da bevæde jorden, ogsaa himlene dryppede for Guds ansigt ; ja Sinai selv, for Guds, ja Israels Guds ansigt.

10. Gud ! du overslængede landet meget rundeligen med regn ; din arv, ja den, som var træt, befæstede du.

11. Dine vilde dyr boede i den ; Gud ! du bereder den for den elendige ved din godhed.

12. Herren skal give sin tale ; de, som bebude, ere en stor hær.

13. Hærskarenes tonger skal sne, ja de skal sne ; og hun, som boer i huset, skal uddels roo.

14. Om I laze imellem tre-fødder, skal I blive som en dries vinger, der synes at være skult med sølv; ja hvis vinge-here synes at være indsprængte med guult op-gravet guld.

15. Naar den Almægtige udspreder konger derudi; da bliver den hørd, som snee paa Salmon.

16. Guds berg er som Basans berg; det berg fuldt med høne er som Basans berg.

17. Hvorfor springe I op, I berge i de med høne! Deere berg havde Gud lyst til, at boe derpaa; ja Herren skal boe derpaa evindeligt.

18. Guds vogne ere to gange ti tusinde, og tusinde gange tusinde; Herren er iblant dem, som paa Sinai i helligdommen.

19. Du* opfoer i hønheden, du tog sangselet fanget, du annammede gaver at uddele iblant mennesker; og end de gienstridige fangede du, at boe hos dig, o Herre Gud!
* Eph. 4, 8.

20. Lovet være Herren fra dag til dag! hand legger naade paa os, hand, som er vor saligheds Gud, Sela!

21. Vi have en Gud, som er en Gud til megen salighed; og hos den Herre ere udgange fra døden.

22. Men Gud skal knuse sine fienders hoved; ja dens hoved-isse med haar paa, som vandrer frem i sine synders skyld.

23. Herren sagde: jeg vil føre tilbage fra Basan; jeg vil føre tilbage af havets dybheder:

24. Paa det du med din fod maae knuse i blod; ja dine hundes tunge i blod af fienderne, ja af hoer af dem.

25. Gud! de saae dine gange; min Guds gange, min Konges i helligdommen.

26. Sangerne gif for, de som leegte paa strængeleeg, gif bag; midt imellem gif pigerne, som sloge paa tromme.

27. Lovet Gud i forsamlinger;

ne; lover Herren, I som ere Israels kilde.

28. Der hersker over dem det lille Benjamin, Juda fyrstet med deres hob; Sebulons fyrstet, Naphtali fyrstet.

29. Din Gud haver befaleet dig at være stærk; styrk, o Gud! det du haver gjort os.

30. Af din tempel for Jerusalems skyld; skal konger fremføre dig skenl.

31. Skæld paa det dne i røret de stærke øynes hob med folkene kalve, den, som nedkaster sig for foderne med stykker sølv; hand adspredde folkene, som have lyst til strid.

32. De store fyrster skal komme af Egypten; Morland skal hasteligen udbrede sine hænder til Gud.

33. I tiger paa jorden! synget for Gud; synget Herren psalmer, Sela!

34. Den som farer i himfensel himle fra for dum tid; see, hand giver styrkes rost med sin rost.

35. Giver Gud styrke; hand hønhed er over Israel, og hand styrke i de øverste sner.

36. Gud! du er forferdelig i dine helligdomme: hand er Israels Gud, hand, som giver folkets kraft og megen styrke; Gud være lovet!

69. Psalm.

Prophetie om Messias.

1. Til sangmesteren paa Schannim, Davids Psalm.

2. Gud! frels mig; thi vandet er kommen indtil sielen.

3. Jeg er sunket i dybt og klæder dynd, hvor man en land staae; jeg er kommen i meget dybt vand, og strømmen overfillede mig.

4. Jeg er bleven traat, af det jeg har raabt, min strube er hees; mine øyne ere fortarede, i det jeg venter paa min Gud.

5. De ere flere end haar paa mit hoved, som mig hade uden aarsag; de, mine fiender, som søge at ud-

ryd-

tyndde mig uden skyld, ere mig-
tige; jeg maane da igiengive det,
jeg ikke haver tøvet.

6. Gud! du, du veed min daarligheds;
og al min skyld er ikke
dølgt for dig.

7. Lad dem ikke beskammes paa
mig, som hie efter dig, Herre,
Herre Zebaoth! lad dem ikke
blive forhaandede for medelst mig,
som søge dig, Israels Gud!

8. Thi jeg bær forhaanelse for
din skyld; skændsel haver skult
mit ansigt.

9. Jeg er bleven fremmed for
mine brødre; og som en ulanding
for min moders børn.

10. Thi midklæthed for dit huus
haver ødet mig; og i deres for-
haanelser, som dig forhaane, ere
faldne paa mig.

* Joh. 2, 17. † Rom. 15, 3.

11. Og jeg græd med min sieles
fasten; men det blev mig til for-
haanelser.

12. Og jeg brugte en sæk til mit
klædebon; men jeg var dem til et
ordsprog.

13. De, som sidde i porten, snak-
ke om mig; og jeg er deres stræn-
ge-leeg, som drikke stærk drif.

14. Men jeg sner med min ben
til dig, Herre! lad det være en
velbehagelig tiid, o Gud! i din
megen miskundhed; hør mig
for din frelles sandheds skyld.

15. Fri mig af dnynd, at jeg ikke
shuler; lad mig fries fra mine ha-
dere, og af det dnye vand.

16. Lad vand: strømmen ikke o-
verstyllie mig; en heller det dnye
sluge mig; lad og ikke hulen luk-
te sin mund over mig.

17. Hør mig, Herre! thi
din miskundhed er god; vend dit
ansigt til mig efter din megen
barmhertighed.

18. Og skul ikke dit ansigt for
din tiener; thi jeg er angst, skynd
dig, hør mig.

19. Hold dig nær til min siel,
gjenløs den; forløs mig for mine
fienders skyld.

20. Du, du veed min forhaanel-

se, og min skam og min skændsel;
alle mine modstandere ere for dig.

21. Forhaanelse brød mit hjer-
te, og jeg er svag; og jeg forven-
tede, at nogen skulde ynkes der-
over, men der var ingen, og efter
trøstere, men jeg fandt ikke nogen.

22. Ja de gavede mig galde at æ-
de; og de gavede mig æddike at drif-
ke i min tørst. * Matth. 27, 34. 48.

23. Deres bord blive for dem
til en straffe; og til betalinger,
til en svare! * Rom. 11, 9.

24. Lad deres øyne formørkes,
at de ikke see; og lad deres leender
altid rave.

25. Ildes din vrede over dem;
og lad din grumme vrede gribe
dem.

26. Deres paskads skal blive
øde; at der skal ingen være, som
skal boe i deres pauluner.

* Ap. G. 1, 20.

27. Thi de forfølge den, som
du, du haver slaget; og de fortæl-
le om deres pine, som du haver
saaret.

28. Giv dem hen i misgierning
over misgierning; og lad dem ikke
komme til din retfærdighed.

29. Lad dem udslettes af de se-
vendes bog; og lad dem ikke stri-
ves med de retfærdige.

30. Døg jeg er elendig, og ha-
ver smerte; Gud! lad din frelse
ophøve mig.

31. Jeg vil love Guds navn med
en sang; og jeg vil storligen ære
ham med taksigelse.

32. Og det skal bedre behage
Herren, end en øre, eller en staud,
som har horn, og har kløve.

33. De sagtmodige saae det, de
skal glæde sig; og eders hjerter
skal leve, som søge Gud.

34. Thi Herren hører de fatti-
ge; og foragter ikke sine bundne.

35. Himmelen og jord skal love
ham; havet, og alt det, som vrim-
ler derudi.

36. Thi Gud skal frelse Zion, og
brygge Juda stræder; at man skal
boe der, og ære det.

37. Og

37. Og hans tjeneres sæd skal arve det; og de, som elske hans navn, skal bøde derudi.

70. Psalme.

Bøn om hjælp imod fiender.

1. Til sangemesteren, Davids Psalme, at lade ihukomme.

2. Gud! kom til at frie mig; Herre! skynd dig, til at hjælpe mig.

3. Lad dem blæses, og blive beskæmmede, som søge efter mit liv; lad dem vendes tilbage, og beskæmmes, som have lyst til min ulukke.

4. Lad dem vende tilbage til deres beskæmmelses-tårn; de som sige: ha, ha!

5. Lad dem frydes og glædes i dig alle, som søge dig; og lad dem, som elske din frelse, altid sige: Gud være storligen lovet!

6. Men jeg er elendig og fattig, Gud! skynd dig til mig; du er min hjælp, og min befrielse, Herre! løv ikke.

71. Psalme.

Formaning til Herren om hjælp i alderdommen.

Herre! jeg forlader mig paa dig; lad mig ikke beskæmmes evindeligt.

2. Redd mig ved din retfærdighed, og udfrie mig; bøn dit øre til mig, og frels mig.

3. Vær mig en hellig klippe, at komme hen til altid, du som haver befålet, at frelse mig; thi du er min klippe, og min befæltning.

4. Min Gud, udfrie mig af en ugudeliges haand; af dens haand, som gjør uret, og som undertænker.

5. Thi du er min forventelse; Herre, Herre! du er min tillid fra min ungdom af.

6. Jeg haver fast forladt mig paa dig af moders liv, du drog mig af min moders liv; min roes er altid om dig.

7. Jeg har været for mange, som er under; men du er min stærke tillid.

8. Lad min mund fyldes med lof; ja den gandske dag med din pris.

9. Du skal ikke bortkaste mig alderdommens tid; forlad mig ikke, naar min kraft forgaaer.

10. Thi mine fiender tale mod mig; og de, som tage vabe paa min siel, raadsføre sig til hobe:

11. Sigende: Gud haver forladt ham; forfølger og griber ham; thi der er ingen, som frier.

12. Gud! vær ikke langt fra mig, min Gud! skynd dig, til at hjælpe mig.

13. Lad dem beskæmmes, ja fortares, som staae imod min siel, lad dem isøres med forhaanelse og skandsel, som søge min ulukke.

14. Men jeg, jeg vil altid haabe; og jeg vil forsøge al din pris.

15. Min mund skal fortælle din retfærdighed, den gandske dag din salighed; thi jeg ved ikke tal derpaa.

16. Jeg vil gaae ind i Herrens Herrens kraft; jeg vil ihukomme din retfærdighed, ja din allene.

17. Gud! du haver lært mig af min ungdom; og indtil nu kundgør jeg dine underlige ting.

18. Ja ogsaa indtil alderdom, og graa haar, o Gud! forlad mig ikke; indtil jeg kand kundgøre din arm for denne slægt; ja den kraft for hver den, som komme skal.

19. Og din retfærdighed strekker sig, o Gud! til det høje; du som haver gjort store ting; Gud! hvad er som du?

20. Du som haver ladet mig ses mange angester og ulukker; gjør mig levende igjen, og hent mig op igjen af jordens afgrunde.

21. Du gjør mig meget stor, og træster mig trindt omkring.

22. Saa vil jeg, jeg og talke dig med psalters instrument, for din sandhed, min Gud! jeg vil synge psalmer for dig, og lege paa harpe, du Hellige i Israel!

23. Mine læber skal synge med frejd, naar jeg synger psalmer for dig;

dig; og min siel, som du haver for-
løst.

24. Min tunge skal ogsaa tale
den gandske dag om din retfærdig-
hed; thi de ere bestammede, thi
de ere blevene til skamme, som so-
ge min ulstke.

72. Psalme.

Propheetie om Messias.

For Salomon.

Gud! giv Kongen dine domme;
og kongens Søn din retfær-
dighed;

2. At hand kand domme dit folk
i retfærdighed; og dine elendige
med dom.

3. Lad biergene bære fred til fol-
ket; og saa høene, ved retfær-
dighed.

4. Hand skal skaffe de elendige
iblant folket vet, hand skal frelse
den fattiges børn; og sonderstode
voldsmanden.

5. De skal sngge dig, saa længe
solen er til; og saa længe maanen
varer, fra slaget til slagter.

6. Hand skal fare ned, som regu-
vaa det afhugne gras; som draa-
ber, der vadske jorden.

7. Den retfærdige skal blomstres
i hans dage; og det skal være me-
gen fred, indtil maanen er ikke
mere.

8. Og hand skal røgiere fra et
hav til et andet; og fra floden ind-
til jordens ender.

9. De, som boe i ørken, skal høre
sig for hans ansigt; og hans sien-
der skal stille haav.

10. Konger af Tharsis, og ser
skal føre stenk tilbage; konger af
Scheba og Seba skal fremsføre
gave.

11. Ja alle konger skal tilbede
for ham; alle hedningerne skal tie
ham.

12. Thi hand skal freie en fattig,
som raaber; samt den elendige, og
som haver ingen hielper.

13. Hand skal spare den ringe og
fattige; og frelse de fattiges siel.

14. Hand skal gienløse deres
siel fra bedragerie og fra vold; og

deres blod skal være dntrebart for
hans øjne.

15. Og hand skal leve, og man
skal give ham af Scheba guld; og
man skal altid bede for ham, man
skal love ham den gandske dag.

16. Naar der er lidet korn i jor-
den paa biergenes toø, da skal
frugten deraf ruse, som Libanon;
og de af staden skal blomstres, som
urter paa jorden.

17. Hans navn skal blive evin-
delig, saa længe som solen varer,
skal hans navn fortplantes fra
børn til børne-børn; og de skal
velsngne sig selv i ham, alle hednin-
gerne skal prise ham salig.

18. Lovet være den Herre Gud,
Israels Gud; hand, som gjør al-
lene underlige ting!

19. Og lovet være hans arets
navn evindeligt! og al jorden skal
snylles med hans are, amen! ja
amen!

20. Davids, Isai søns, bønnen
have en ende.

73. Psalme.

Forundring og oplysning om de
ugudeliges ihesaltighed.

Ufsahs Psalme.

Gandeligen, Gud er Israels
god; de rene af hjerter.

2. Men jeg maat bekiende, der
fattedes lidet, at mine fødder so
bøvede af veien; der fattedes
mogen intet, at mine gange vare
so hengleedne.

3. Thi jeg var nidkiet paa de
galne; der jeg maatte see, at det
gif de ugudelige vel.

4. Thi der findes ingen baand,
indtil deres død; og deres styrke
er vel ved magt.

5. De have ikke møne, som et
ander menneske; og de blive ikke
plagede, som andre mennesker.

6. Derfor haver hofsnad prydet
dem, som en kade; vold skjuler
dem, som et smil.

7. Hvert af deres øjne staar
ud for fedme; deres hjerter tau-
ter saas fremgang.

8. De

8. De somme andre til at forsmagte, og tale af ondskab om at giere vold; de tale af det høje.

9. De sette deres mund mod himlene; og deres tunge farer frem paa jorden.

10. Derfor vender hans folk hid igien; og der udskrædes beggere fulde af vand til dem;

11. Saa de sig: hvorledes skalde Gud vide det, og er der kundskab i den Højestes?

12. See, disse ere ugudelige; dog ere de rolige i verden, de for mere gøddet.

13. Sandeligen jeg haver forgieves rensat mit hjerter; og toet mine hænder i uskyldighed;

14. Efterdi jeg er plaget den gandske dag, og min straf er hver morgen der.

15. Derfor jeg sagde: jeg vil fortælle saadant; see, da havde jeg fordomt dine børns slægt.

16. Og jeg tænkte, at forstaae det: men det var nøjsommeligt for mine øjne:

17. Indtil jeg indgik i Guds helligdomme; jeg gav agt paa deres endeligt.

18. Sandeligen du setter dem paa de slibrige steder; du lader dem falde, til at ødelegges.

19. Hvorledes blive de i et øneblis til en ødeleggelse? de omkomme, de faae ende for forskrækkelser:

20. Ligesom en drom, naar en er opvaagnet; Herre! naar du vaagner op, skal du foragte deres biliede.

21. Da mit hjerter var opsvollet; og jeg lidde strag i mine nyret;

22. Da var jeg usornstig, og kunde ikke kiende det; jeg var som dhrene for dig.

23. Men jeg vil stedse blive hos dig; du holder ved min høire haand.

24. Du skal lede mig ved dit raad; og derefter antage mig til ære.

25. Hvem haver jeg i himlene? og lige ved dig haver jeg ikke lyst til noget paa jorden.

26. Forsmagter mit kiød og mit hjerter; saa er Gud mit hjerter klippe og min deel evindeligen.

27. Thi see, de, som holde sig langt borte fra dig, skal omkomme; du udtrødder hver den, som bedrøver hoert, og viger af fra dig.

28. Men jeg tænkte, det er mig got; jeg holder mig nær til Gud; derfor setter jeg mit haab paa den Herre Herre, at fortælle alle dine gerninger.

74. Psalm.

Bøn om Guds Kirkes fred.

Ufabhs Psalm, som giver utdøvtøisning.

Gud! hvorfor forkaster du evindeligen? hvorfor skal din vrede ruge over din fødtes faar?

2. Kom din menighed ihu, som du forhvervede i fordam tid, din aroes stamme, som du gienløste; derte Zions berg, som du boet paa.

3. Oploft dine fødders teit, til at ødelegge evindeligt; fienden haver handlet tids med alting i helligdommen.

4. Dine modstandere brølede inden i din forsamling; de fattede deres tegn.

5. Hver bliver fiendt, som den, der ophaver øerne hønt, at hugge paa sammenfønet tea.

6. Og nu, de tung, som vare udgravede; derudi tillige; dem have de senderslaget med hellebard og hamre.

7. De fastede din helligdom i tiden; de vanhelligede dit navn bolig, og afdrøde den til jorden.

8. De sagde i deres hjerter: lad os berove dem tillige; de opbrandte alle Guds forsamlingshuse i lander.

9. Vi see ikke vore tegn; der er ingen prophete hdermere, og ingen hos os, som veed, hvor lange det skal vare.

10. Gud! hvor lange skal modstanderen forhaane? skal fienden foragte dit navn evindeligen?

11. Hvor

11. Hvorfor vender du din haand, ja din høyre haand tilbage? tag den aldeles midt ud af din barm.

12. Dog er Gud min Konge fra fordum tid; som gjør megen frelse midt paa jorden.

13. Du, du afskide havet med din styrke; du sonderbrød dragers hoveder i vandene.

14. Du knusede Leviathans hoveder; du gav folket i ørken den til spise.

15. Du afskide kilde og bøl; du, du tørrede stærke floder.

16. Dagene høre dig til, natten hør dig ogsaa til; du, du beredde lys og solen.

17. Du, du satte alle jordens grendser; sommer og vinter, dem bannede du.

18. Kom dette ihu: fienden forhaaned Herren, og et daarligt folk foragtede dit navn.

19. Giv ikke vilde dyr din rutildnes siel; glem ikke dine elendige vilde dyr evindeligen.

20. See til pagten; thi de mørke steder i landet ere fulde af deres boliger, som gjøre vold.

21. Lad den ringe ikke vende beskaanumet tilbage; lad en elendig og fattig love dit navn.

22. Gud! giv dig rede, udfør din sag; som din forhaanelse ihu, som dig stæer den gandske dag af en daare.

23. Glem ikke dine modstanderes røst; deres bulder, som staae op imod dig, som stiger altid høiere.

75. Psalme.

Om den christen kirke og Messias.

1. Til sangemesteren, med titel: forderv ikke, en Psalme, Asaphs sang.

2. Vi takke dig, Gud! vi takke, at dit navn er nær; man fortæller dine underlige ting.

3. Naar jeg faaer det bestemte embede; da vil jeg, jeg domme med al oprigtighed.

4. Landet, og alle de, som boe:

derudi, vare smeltede; jeg, jeg befæstede dets viler, Sela!

5. Jeg sagde til de galne: været ikke galne; og til de ugudelige: opløfter ikke horn.

6. Opløfter ikke eders horn i det høne, at I vilde tale saa hølsstarrige.

7. Thi ophøvelse kommer ikke af øster eller vester, ei heller af ørken:

8. Men Gud er den, som demmer; hand nedtrykker denne, og ophøyer denne.

9. Thi der er et beggere i Herrens haand, og vinen er tørt, det er sunder af blandet vin, og hand stænker deraf; men barmen deraf, som man skal udfrysse, skal alle ugudelige paa jorden drikke.

10. Og jeg, jeg vil forkynde om dig evindeligen; jeg vil synge Jakobs Gud psalmer.

11. Og jeg vil afbugge alle ugudeligheds horn; men en retsfordigets horn skal ophøyes.

76. Psalme.

Messias, den christen kirkes hoved.

1. Til sangemesteren, paa strangelæe, en Psalme, Asaphs sang.

2. Gud er kiendt i Juda; hand navn er stort i Israel.

3. Og hand hytte er i Salem; og hand bolig i Zion.

4. Der sonderbrød hand buens gloende pile; stoid, og sverd, og krig, Sela!

5. Du er mere skinnende, og magtigere, end de paa røde biergene.

6. De, som vare stolte i hiertet, bleve berøvede, de slummede deres søvn; og ingen af stridsmandsne fandt magt i deres hænder.

7. Af din trusel, Jakobs Gud! er falden i en dnh søvn baade hest og vogn.

8. Du, du er forferdelig; og hvo land staae for dit ansigt, saa snart som du bliver vred?

9. Du led høre dom af himmel;

len ; jorden frygtede, og blev stille:
10. Da Gud gjorde sig rede, til
døen ; til at frelse alle de sagtmo-
dige paa jorden; Sela!

11. Thi er menneskes vrede skal
gøre, at man talter dig; det o-
verblevne fra deres store vrede
skal du ombinde som med et belte.

12. Støder løfte, og betaler
Herren eders Gud det; alle I,
som ere omkring ham, skal føre den
forferdelige stent:

13. Hand som borttager fyrster-
nes mod; som er forferdelig for
kongerne paa jorden.

77. Psalme.

Om de gudsfrygtiges bedrøvelse
og husvælsse.

1. Til sangemesteren, for Jedu-
thun, Asaphs Psalme.

2. **M**in rost er til Gud, og jeg
vil raabe; min rost er
til Gud, og hand skal vende sine
øren til mig.

3. Jeg søgte Herren paa min
nøds dag; min haand var om nat-
terns udraft, og lod ikke af, min siel
vejrede sig ved, at lade sig trøste.

4. Kom jeg Gud ihu, da blev
jeg urolig; taledede jeg, da forsuaeg-
tede min aand, Sela!

5. Du holdt mine øne vaagne,
jeg var beklæmt, og taledede ikke.

6. Jeg tænkte paa de dage af
fordum tid; paa de aar af evig-
hederne.

7. Jeg kom min stränge; læg
ihu, om natten; jeg taledede i mit
hierte, og min aand vandsagede:

8. Skal Herren bortkalte i ø-
vighederne? og ikke blive ved, at
have behagelighed til mig hder-
mere?

9. Er hans miskundhed ude evin-
delig? haver hans tilfagn faaet
ende fra slægt til slægt?

10. Haver Gud glemt, at være
naadig? eller haver hand tilkult
sine barmhertigheder ved vrede?
Sela!

11. Da sagde jeg: det er det, at
jeg er svag; at forandre det, staaer
i den Højestes højre haand.

12. Jeg vil komme Herrens giern-
inger ihu; sandelig jeg vil kom-
me dine underlige ting ihu for-
fordum tid.

13. Og jeg vil grunde paa
din gierning; og jeg vil tale om
dine idretter.

14. O Gud! din ven er i hellig-
dommen; hvo er saa stor en gud
som Gud?

15. Du er den Gud, som gjør
underlige ting; du haver kund-
gjort din styrke iblant folkene.

16. Du gienløste dit folk ved
din arm; Jakobs og Josephs børn
Sela!

17. Bændene saae dig, Gud
vændene saae dig, de vare bange;
ja afgrundene bevagedes.

18. De tænkte stær udøste vand
de øverste stær udgave tordens-
lyd; ja dine vile maatte fare frem-

19. Din tordens lyd var i den
runde lufst; ihnet oplyste jordens
ge; jorden hevede og skalvede.

20. Din ven var i havet, og din
sti i store vand; og dine fodspor
bleve ikke kiendte.

21. Du førde dit folk, som faar,
ved Mose og Aarons haand.

78. Psalme.

Om Guds barmhertighed og
retfærdighed imod det Jødiske
folk.

Asaphs Psalme, som giver un-
dervisning.

Mit folk! vend dine øren til
min lov; høer eders øren
til min munds tale:

2. Jeg vil oplade min mund
ved ordsprog; jeg vil udgynde mæ-
le taler om ting fra fordam tid:

* Matth. 13, 35.

3. De, som vi have hørt og vi-
de; og være fædre fortallete os:

4. At vi skulle ikke dolge det for
deres børn, for den slægt, som
kommer herefter, men fortalle
Herrens megen priis; og hans
styrke, og hans underlige giernin-
ger, som hand haver gjort:

5. Thi hand oprettede et vid-
nes-

neskyld i Jakob, og satte en lov i Israel; hvilke hand bød vore fædre, at kundgjorte deres horn dem:

6. Paa det den slægt, som kom berestret, ja de børn, som skulde fødes, kunde vide dem; at de kunde opstaae, og fortælle dem for deres børn:

7. Og at de skulde sette deres haab paa Gud; og ikke glemme Guds gierninger, men bevare hans bud:

8. Og at de skulde ikke vorde, som deres fædre, en modvillig og stienstridig slægt; en slægt, som ikke beredde sit hjerte, og hvis aand ikke var trofast med Gud.

9. Ephraims børn, som vare berusede hve; stættene; de vendte sig paa striders dag.

10. De holdt ikke Guds pagt; og vegrede sig ved, at vandre i hans loo.

11. Og de glemte hans gierninger; og hans underlige ting, som hand havde ladet dem see.

12. Hand gjorde underlige ting for deres fædre; i Egypti land, paa Joans mark.

13. Hand afskildte havet, og lod dem gaae igiennem; og stillede vandet som en dryge.

14. Og hand ledde dem om dagen ved en sky; og den gandske nat ved ildens lyst.

15. Hand afskildte flippene i ørken, og gav dem at drikke, som af store afgrunde.

16. Og hand udførde syndende vande af en klippe; og lod vand fare ned, som floder.

17. Dog bleve de endnu ved, at synde imod ham; at forbitte den Hønhætte i ørken.

18. Og de seifkede Gud i deres hjerte; da de begjærede mad for deres siele.

19. Og de taledede mod Gud; de sagde: mon Gud kunde berede et bord i ørken?

20. See, hand haver slaget flippene, at der stod vand, og bakken løbe over; mon hand kunde og

give brød? mon hand kunde bestikke fiod for sit folk?

21. Derfor herde Herren det, og blev forcornet; og en ild opstændtes i Jakob, og en vrede kom ogsaa op i Israel:

22. Fordi de ikke troede paa Gud; og forlode sig ikke paa hans frelse:

23. Der hand bød de øverste skjer oven af; og oplod himlenes døre:

24. Og hand lod * Man regne paa dem, at æde; og gav dem himmel-foru. Joh. 6, 31.

25. Hver aad de stortes brød; hand sendte dem tøring til mat-telse.

26. Hand lod østen: var fare frem under himmelen; og førde sønden: var frem ved sin styrke.

27. Og hand lod fiod regne paa dem, som stov; og flyvende fugle, som havets sand.

28. Og hand lod dem falde midt i sin leir; trindt omkring, iblant sine boliger.

29. Og de aade, og bleve saare mætte; hand tilførde dem det, som de havde lyst til.

30. De havde ikke endnu syntet deres lyst; deres mad var endnu i deres mund:

31. Da opkom Guds vrede paa dem, og ihieslog nogle iblant de fedeste af dem; og hand nedslag de advalte i Israel.

32. Over alt det syndede de endnu; og troede ikke paa hans underlige gierninger.

33. Derfor fortærede hand deres dage med forsængelighed; og deres aar med forstreffelse.

34. Naar hand slog dem ihiesl, da søgte de ham; og de vendte om, og søgte Gud aarte.

35. Og de kom ihu, at Gud var deres klippe; og den hønhætte Gud deres stienløser.

36. Og de vilde bedrage ham med deres mund; og løge for ham med deres tunge.

37. Men deres hjerte var ikke fast

fast med ham; og de bleve ikke bestandige i hans pagt.

38. Og hand, som var barmhertig, forspænde misgierning, og fordervede ikke; men vøndte sin vrede mangfoldige gange af fra dem, og vilde ikke opvække al sin hastighed.

39. Og hand kom ihu, at de vare siad; et vær, som bortfarer, og kommer ikke tilbage.

40. Hvor tit forbittede de ham i ørken! de bedrovede ham i de øde steder.

41. Thi de kom igjen, og frestede Gud; og mestrede den Hellige i Israel.

42. De kom ikke hans haand ihu; paa den dag, som hand forløste dem af nød:

43. Hvorledes hand havde sat sine tegn i Ægypten; og sine underlige ting paa Joans mark:

44. Og hand havde vendt deres fremme til blod; og deres sندن: de vande, at de kunde ikke drikke dem:

45. Hand havde sendt allehaand uting paa dem, som aad dem; og fræer, som fordervede dem:

46. Og hand gav forn:ormen deres grøde; og græshoppen deres arbejde:

47. Hand slog deres viin-træer med hagelen; og deres morbar-træer med hagel-stene:

48. Og hand overantvoordede deres dyr til hagelen, og deres sø til gloende kul:

49. Hand sendte sin grumme vrede paa dem, grumhed og vrede, og angest; som sendtes ved ondt tings bud:

50. Hand afvøenede en sti for sin vrede, hand sparede ikke deres liv fra døden, og hand overantvoordede deres hob til pestilente:

51. Og hand slog alle førstefødte i Ægypten; den første kraft i Chams pouluner:

52. Og hand lod sit folk udbræge, som saar; og førde dem i ørten, som en hørd:

53. Og hand ledde dem trygge-

ligen; at de ikke frængede; men havet skulte deres fiender:

54. Og hand førde dem til sin helligheds kaudemerke; til det bierg, som hans højre haand holder forhvervet:

55. Og hand uddrev hedningerne fra deres ansigt, og lod det landet tilfalde ved deres arv: snor; og hand lød Israels stam: mer boe i deres pouluner.

56. Men de frestede, og forbittede den højeste Gud; og holdt ikke hans vidnesbyrd.

57. Og de vøndte tilbage, og vare troløse, som deres fædre; de sloge tilbage, som en falk bue.

58. Og de opirrede ham med deres høne; og gjorde ham nidkier med deres udskaarne billeder:

59. Der Gud det hørde, da blev hand fortorvet; og hand foragtede Israel saare.

60. Derfor forlod hand den belig i Silo; det poulun, som hand havde sat til at boe udi idles menniskene.

61. Og hand gav sin styrke fængsel; og sin herlighed i fies dens haand.

62. Og hand overantvoordede folk til sverd; og blev fortorvet paa sin arv.

63. Ild aad dens unge mand lion; og dens jomfruer bleve gifte.

64. Dens præster faldt ved sverd; og dens enker græbde ikke.

65. Da opvaagnede Herre som en sovendes; som en valdig der striger med sverd af viin.

66. Og hand slog sine fiender bag til; hand gjorde dem en evig skam.

67. Og hand forkastede Joseph poulun; og udvalde ikke Ephraims stamme.

68. Men hand udvalde Jud stamme; Zions bierg, som han elskte.

69. Og hand bygde sin helligdom, som høne; som jorden, hvilken hand haver grundfæstet evigt delig.

70. Og hand udvalde David, sin Diener; og tog ham fra saare-treene.

71. Fra at gaae efter saarene, som vare med lam, lod hand ham komme; at føde Jakob sit folk, og Israel sin arv.

72. Og hand fødte dem efter sit Hjertes fuldkommenhed; og ledte dem ved sine hænder med uegen forstand.

79. Psalme.

Ven imod sandheds fiender.
Asaphs Psalme.

Gud! hedningerne ere komne i din arv; de have besmittet din hellige tempel, de gjorde Jerusalem til steen-hobe.

2. De have givet fuglene under himmelen dine tiensteres døde kroppe til spise; dine helliges krod gav de til de vilde dyr i landet.

3. De udoste deres blod trindt omkring Jerusalem, som vand; og der var ingen, som begrov dem.

4. Vi ere bleone vore naboer til en forsmødelse; dem til en bespøttelse og haanhed, som ere trindt omkring os.

5. Herre! hvor længe? vil du vare vred evindeligen? skal din nidkierhed brænde, som en ild?

6. Udøs din hastighed paa hedningerne, som ikke kiende dig; og paa de riger, som ikke kalde paa dit navn.

7. Thi man haver ødet Jakob; og de have ødelagt hans bolig.

8. Kom os ikke de forige misgieringer ihu; skynd dig, lad din barmhertighed komme os tilforn, thi vi ere bleone saare ringe.

9. Hælp os, vor saligheds Gud! for dit navns æres skyld; og fri os, og forlad os vore synder, for dit navns skyld.

10. Hvorfor skulle hedningerne sige: hvor er deres Gud? lad kiendes iblant hedningerne, for vore synder, at dine tiensteres blod, som er udøst, bliver hevet.

11. Lad den hundnes sammen komme for dit ansigt; lad dem

blive i live, som ere dødens born, efter din store arm.

12. Og betal vore naboer skyld i deres barn; deres forsmødelse, hvormed de forhaandede dig, Herre!

13. Men vi, dit folk og din fødtes saar, vil talke dig evindeligen; fra slægt til slægt vil vi fortælle din lof.

80. Psalme.

Ven om Guds kirkes opholdelse.

1. Til sangemesteren over Scho-schannim, et vidnesbyrd, Asaphs Psalme.

2. **D**u Israels Hjerte! vend dine øren hid, du som fører Joseph, som saar; du, som sidder over Cherubim, aabenbares herligen.

3. Opvæk din magt, for Eohraim, og Ben-Jamin, og Manasse, og kom os til frelse.

4. Gud! omvend os; og lad dit ansigt lyse, saa blive vi frelste.

5. Herre, Gud Zebaoth! hvor længe haver du ladet vreden ryge over dit folks ben?

6. Du haver spiset dem med taarers brød; og givt dem en fuld maade af taarer at drikke.

7. Du setter os til en trette for vore naboer; og vore fiender spottede os.

8. Gud Zebaoth! omvend os, og lad dit ansigt lyse, saa blive vi frelste.

9. Du førde et viin-træ af Egypten, du uddrev hedningerne, og plantede det.

10. Du ryddede landet for det; og lod dets rødder rødfæstes, og det opfyldte landet.

11. Biergene bleve skulke med dets skygge; og dets grene vare som Guds cedre.

12. Det udbredte sine grene til havet; og sine unge quiste til flod.

13. Hvorfor haver du sonderret gierdet derfor? saa at alle de, som gaae forbi ad vejen, afbrøde af det.

14. Svinet af skoven haver nedtraadt

traadt det; og vilde dnr paa mar-
ten have afædet det.

15. Gud Zebaoth! vend dog om;
flue af himmelen, og see til, og be-
seg dette viin: rra.

16. Og den pøde, som din høyre
haand plantede; og den Søn, som
du bekræftede dig.

17. Det er opbrændt med ild,
det er ophugget; de skal omkom-
me for dit ansigtes trusel.

18. Lad din haand være over din
høyre haands Mand; over den
menneskes Søn, som du bekræf-
tede dig.

19. Saa vil vi ikke vende til-
bage fra dig; du skal lade os leve,
og vi vil kalde paa dit navn.

20. Hæere, Gud Zebaoth! om-
vend os, lad dit ansigt lyse, saa bli-
ve vi frelst.

81. Psalme.

Du taknemmelighed imod Gud.

1. Til sangemesteren, paa Si-
thith, Asaphs Psalme.

2. Sænger med frød for Gud,
vor styrke; raaber med
glæde for Jakobs Gud.

3. Døstær rosten med en lof-
sang, og giver hid trommen; lifli-
ge harper, med psaltere.

4. Blæser i trompeten i nn-maa-
neden; paa den bestemte tid, paa
vor høntids dag.

5. Thi det er en stik i Israel; en
ret for Jakobs Gud.

6. Saadant satte hand til et
vidnesbyrd i Joseph, der hand
drog ud imod Ægypti land; hvor
jeg maatte høre et tungemaal, som
jeg ikke kiendte.

7. Jeg boortog hans skuldre fra
hveden; hans hænder bleve bestræ-
de fra kiedelen.

8. Du paakaldte i nøden, og jeg
ndriede dig; jeg hørte dig af
tordens stul, jeg prøvede dig hos
Mireba vand, Sela!

9. Her, mit folk! og jeg vil vid-
ne iblant dig; Israel! gid du vil-
de høre mig!

10. De: skal ingen fremmed gud
være hos dig; og du skal ikke til-
bede for en fremmed gud.

11. Jeg er Hæren din Gud, som
opforde dig af Ægypti land; lad
din mund vitt op, saa vil jeg frelde
den.

12. Men mit folk horde ikke min
røst; og Israel vilde ikke tiens
mig.

13. Saa lod jeg dem fare i de-
res hiertes strohed; at de maatte
vandred i deres anslag.

14. Gid mit folk vilde hør-
mig! gid Israel vilde vandred paa
mine vene!

15. Da vilde jeg om et sidet nd-
ringe deres fiender; og omvendt
min haand mod deres modstaa-
dere.

16. De, som hade Hæren, skulde
smigre for ham; men deres tid
skulde være evindeligt.

17. Og hand skulde spise ham
med den beste hvede; ja jeg vilde
mætte dig med honning af en
klippe.

82. Psalme.

Om den verdslige øvrigheds
embede.

Asaphs Psalme.

Gud staaer i Guds menighed;
hand dommer midt iblant gu-
derne.

2. Hvor længe ville I domme
uret; og ansee de ugudeliges per-
soner? Sela!

3. Skaffer en ringe og faderlø-
ret; hielper en elendig og arm til
retfærdighed.

4. Redder en ringe og fattig;
frier ham af de ugudeliges haand.

5. De kiende det ikke, og forstaa
det ikke, de vandred om i mørke;
derfor maate alle landets grund-
valde ryste.

6. Jeg, jeg haver sagt: I ere
guder, og I ere alle den Højestes
børn.

7. Men I skal døe, som et men-
niske; og som en af fyrsterne skal
I falde.

8. Gud! gjør dig rede, dom
landet; thi du skal arve iblant alle
hedningerne.

83. Psalme.

83. Psalme.

Klagemaal over Guds kirkes fiender.

1. En sang. Asaphs Psalme.

2. Gud! tie du ikke; vær ikke taug, og Gud! hold ikke stille.

3. Thi see, dine fiender sarme; og dine hadere opløste hovedet.

4. De gjøre tredskeligen et hemmeligt anslag imod dit folk; og de raabslaae imod dine skiatte:

5. De sagde: kommer, og lader os udsette dem, at de ere ikke et folk; og at Israels navn skal ikke ydermere ihukommes.

6. Thi de have i hiertet raadslaget tilhobe; de have gjort en pagt imod dig:

7. De Edomiter, Tjmaeliter, Moabiters, og Agariters pauluner:

8. Gebaliter, og Ammoniter, og Amalekiter; de Philister, med indbyggere i Tyrus.

9. Assyrierne have ogsaa sønet sig til dem; de vare Loths børns arm, Zela!

10. Stør imod dem, som imod Midianiterne; som imod Sisera, som imod Jabin hos Kions bak:

11. Som bleve ødelagte hos Endor; de bleve til møg paa jorden.

12. Set dem, ja deres fyrster, som Oreb; og som Zeeb; og alle deres hypperste mænd, som Sebah, og som Zalmuna:

13. Som sagde, vi vil til eyendom indtage os Guds høliger.

14. Min Gud! set dem, som et hul; som avn for varet.

15. Som en id, der optænder en stov; og som en lue, der stikker ild paa bjergene:

16. Saaledes skal du forfølge dem med din storm; og forferde dem med din hværel-vind.

17. Stør deres ansigt fuldt af skam; at de maae søge dit navn, Herre!

18. Lad dem blued, og forferdes

fredse og altid; og blive til skamme, og omkomme.

19. Saa skal de fiende, at du, hvis navn er Herre, allene; er den Højeste over al jorden.

84. Psalme.

Om Guds kirkes tjeneste.

1. Til sangemesteren, paa Githith, Korah beres Psalme.

2. Hvor effelige ere dine høliger, Herre Zebaath!

3. Min siel begjærer, og længes ogsaa, at komme til Herrens forgaard; mit hjerter og mit kind raabe med fryd til den levende Gud.

4. Ogsaa en svære finder et hus, og en svale en rede for sig; hvor den fandt legge sine unger; hos dine altere, Herre Zebaath! min Sønne, og min Gud!

5. Salige ere de, som boe i dit hus; de skal endnu love dig, Zela!

6. Saligt er det menneske, hvis styrke er i dig; i hvis hjerter de rette vene ere.

7. Naar de gaae igiennem mørkbaerdalen, sette de ham for sig til en kilde; ja og en regn med velsignelser skal bedække dem.

8. De skal gaad fra kraft til kraft; hvor af dem skal sees hos Gud i Zion.

9. Herre Gud Zebaath! hør min bøn; Jakobs Gud! vend dit øre dertil, Zela!

10. Gud! vor skjold, see; og skue din salvedes ansigt.

11. Thi en dag er bedre i dine forgaard, end ellers tusinde; jeg udvæller heller, at være hos darskælen i min Guds hus, end at boe i de ugudeliges pauluner.

12. Thi den Herre Gud er soel og skjold; Herren skal give naade og ære, hand skal intet got vegge dem, som vandre i fuldkommenhed.

13. Herre Zebaath! saligt er det menneske, som forlader sig paa dig.

85. Psal

85. Psalm.

Om Guds hiels vdi alle stænder.

1. Til sangmesteren, Korah
børns Psalme.

2. **H**erre! du havde behagelig-
hed til dit land; du om-
vandre Jakobs fængsel.

3. Du borttog dit folkets mis-
gierning; du skulde af deres synd,
Elsa!

4. Du bort-samlede af din grum-
hed; du vendte om fra din grum-
me vrede.

5. Omvend os, vor saligheds
Gud! og til metet gjør din fortør-
nelse imod os.

6. Vil du evindeligt være vred
paa os? vil du drage din vrede
fra slaget til slaget?

7. Vil du ikke gjøre os levende
igen? at dit folk maae glæde sig
i dig.

8. Herre! lad os see din mi-
skundhed; og giv os din salighed.

9. Jeg maae høre, hvad Gud
Herren vil tale; thi hans skal tale
fred til sit folk og til sine heil-
ge; og de skal ikke omvendes til-
daarlighed.

10. Sandelig, hans frelse er nær
hos dem, som ham frygte; at ære
maae høre i vort land.

11. Misundhed og sandhed skal
møde hverandre; retfærdighed og
fred skal kysse hverandre.

12. Sandhed skal opvoxe af
jorden; og retfærdighed skal see
ned af himmelen.

13. Herren skal ogsaa give det go-
de; og vort land skal give sin præde.

14. Retfærdighed skal hand-
lade gaade frem for sit ansigt; og skal
sette dens traa paa venen.

86. Psalm.

Om den Helligs Aands sedsagelse.
Davids ben.

Herre! bøn dit øre, bønher
mig; thi jeg er elendig og
fattig.

2. Bevær min siel, thi jeg er hel-
lig; frels din tiener, du min Gud!
den som forlader sig paa dig.

3. Herre! vær mig naadig; thi
til dig raaber jeg den gandske dag.

4. Glæd din tieners siel; thi til
dig, Herre! opløfter jeg min siel.

5. Thi du, Herre! er god, og
forlader; og haver megen misund-
hed mod alle, som falde paa dig.

6. Herre! vend dit øre til min
bøn; og giv agt paa mine rindende
begjæringers rest.

7. Paa min nøds dag vil jeg
paakalde dig; thi du bønheret
mig.

8. Der er ingen, som du, blant
guderne, Herre! og der er ingen,
som dine gjeranger.

9. Alle bedninger, som du haver
giort, skulle komme, og tilbede for
dit ansigt, Herre! og de skal ære
dit navn.

10. Thi du er stor, og den, som
gør underlige ting; du, du er
Gud allene.

11. Vær mig, Herre! din ven;
jeg vil vandre i din sandhed; for
een mit hjerter, til at frygte dit
navn.

12. Jeg vil takke dig, Herre, min
Gud! i mit gandske hjerter; og æ-
re dit navn evindeligen.

13. Thi din misundhed er stor
over mig; og du friede min siel af
den nederste grov.

14. Gud! de hofmodige staa
op imod mig, og tyranners hof-
 søger efter mit liv; og de have
ikke sat dig for deres øyne.

15. Men du, Herre! er en barm-
hertig og naadig Gud; langmø-
dig, og af megen misundhed og
sandhed.

16. Vend dit ansigt til mig, og
vær mig naadig; giv din tiener
din styrke, og frels din tieners
quindes søn.

17. Gør et tegn mod mig, til
det gode, at de maae see det, som
hade mig, og beskammes; at du,
Herre! du haver hiulpet mig, og
trøstet mig.

87. Psalm.

Jerusalem som et forbillede til
det nye testaments Kirke.

En Psalme-sang for Korah børns
Dens grundvold er paa de hel-
lige bjerge. 2. Herre!

2. Herren elsker Zions porte, frem for alle Jakobs boliger.

3. Der ere herlige ting sagte i dig; du Guds stad! Sela!

4. Jeg vil komme Rahab og Babel ihu, iblant dem, som kende mig; see, man skal sige om Philitisterne og Tyrerne med Morianerne: Denne er født der.

5. Og der skal siges om Zion: Den og den er født i den; og den Højeite selv skal besøge den.

6. Herren skal tælle dem, naar hand skriver folket, sigendes: Denne er født der, Sela!

7. Og de, som synge, med dem, som danser; ja alle mine Lieder skal være i dig.

88. Psalme.

Formaning til Herren vdi sielens fristelser.

1. En Psalme-sang for Korah børn; til sangemesteren, paa Schalath Beannoth, som giver undervisning, for Heman den Esrahiter.

2. **H**erre, min saligheds Gud! jeg hører raabt om dagen, ja om natten for dig.

3. Lad min bøn komme for dit ansigt; bøn dit øre til mit raab.

4. Thi min siel er mæt af ulnheder; og mit liv er nær hos graven.

5. Jeg agtes lige med dem, som fare ned i hulen; jeg er som en mand, der haver ingen styrke.

6. Jeg var affskilt iblant de Døde; som de ihuelstagne, der ligge i graven, hvilke du kommer ikke nærmere ihu, og de der ere fraskilte fra din haand.

7. Du lagde mig i en hule i de nederste steder; i mørke, i dybe steder.

8. Din hastighed ligger paa mig; og du trænger mig med alle dine bolger, Sela!

9. Du skilde mine knudinger langt fra mig; du gjorde mig meget vederstyggelig for dem, jeg er undelukt, og kand ikke komme ud.

10. Mit øne er bedrøvet for elendighed, **H**erre! jeg haver raabt til dig den gandske dag, jeg haver

udbredt mine hændek til dig.

11. Skal du gøre en underlig ting for de Døde? eller skulle Dødninger opstaae, skulle de takke dig? Sela!

12. Skal din miskundhed fortalles i graven? din sandhed i fordervelsen?

13. Skal din underlige gierning kendes i mørket? eller din retfærdighed i forglemmelsens land?

14. Men jeg, jeg raaber til dig, **H**erre! og min bøn kommer dig tilforn om morgent.

15. Hvorfor forkaster du, **H**erre! min siel? du skuler dit ansigt for mig.

16. Af ungdom er jeg elendig, og som den, der opgiver aanden; jeg bærer dine forførdelser, jeg maae tvivle om hielp.

17. Dine grumheder ere gaaen over mig; dine forførdelser have næsten udryddet mig.

18. De omkringgave mig som vand den gandske dag; de omringede mig tilfammen.

19. Du skilde min ven og stalbroder langt fra mig; for mine knudinger er jeg skult i mørkhed.

89. Psalme.

Profetie om Messias og hans rige.

1. Ethans den Esrahiters, Psalme, som giver undervisning.

2. **J**eg vil synge om Herrens miskundheder evindeligen; jeg vil kundgiøre din sandhed med min mund fra slægt til slægt.

3. Thi jeg sagde: miskundhed skal bygges evindeligt; du skal stadfæste din sandhed i himmelen selv.

4. Sigendes: jeg gjorde en pagt med min udvalgte; jeg soer David, min tiener.

5. Jeg vil stadfæste din sæd evindeligt; og bygge din throne fra slægt til slægt, Sela!

6. Og himlene, **H**erre! skal betiende din underlige gierning; ja din sandhed er i de helliges menighed.

7. Thi hvo fand gielde lige ved
 Herren i den øverste Æne? hvo er
 Herren lig iblandt gudernes herne?
8. Gud er skæffelig i de helliges
 store himmelte raad; og forfer-
 delig over alle, som ere trindt om-
 kring ham.
9. Herre, Gud Zebaoth! hvo er
 som du, stormægtig, o Herre! og
 din sandhed er trindt omkring dig.
10. Du hersker over det høfmo-
 dige hav; naar ders bølger oples-
 tes, da fand du, ja du komme dem
 til at høre op.
11. Du, du haver sendt stød Ra-
 hab, som en, der er hiefflag; du
 bortspredde dine hender med din
 stærke arm.
12. Himlene høre dig til, jor-
 den hører ogsaa dig til; du, du
 grundfastede jorderige, og hvad
 der er udi.
13. Du, du stæbe norden og søn-
 den; Thabor og Hermon skal syn-
 de sig i dit navn.
14. Du haver en arm med styr-
 ke; din haand er stærk, din høyre
 haand er høj.
15. Retfærdighed og dom er din
 thrones befæstelse; miskundhed og
 sandhed skal gaade frem for dit an-
 sigt.
16. Saligt er det folk, som for-
 staaer sig paa fryde-klang, Herre!
 de skal vandre i die ansigtes lys.
17. De skal synde sig i die navn
 den gaadeste dag; og ophøne sig i
 din retfærdighed.
18. Thi du er deres styrkes priis;
 og du skal ophøne vorre horn ved
 din velbehagelighed.
19. Thi Herren er vor Skold;
 og den Hellige i Israet vor Konge.
20. Du taledi du til din Hellige
 i en syn, og sagde: jeg haver sat
 en hjælp ved en Kamp; jeg haver
 ophønet en udval af folk.
21. Jeg haver fundet David,
 min Diener; jeg haver salvet ham
 med min hellige olie.
22. Med ham skal min haand
 blive fast; ja min arm skal bekræf-
 te ham.
23. Fienden skal ikke bedrage
 ham; og en uretfærdig mand skal
 ikke trænge ham.
24. Men jeg vil sendt knuse
 hans modstandere for hans ansigt,
 og slaae dem, som hade ham.
25. Men min sandhed og min
 miskundhed skal være med ham;
 og hans horn skal ophønes i mit
 navn.
26. Og jeg vil sette hans haand
 i havet; og hans høyre haand i
 floderne.
27. Hand, hand skal vaakaide
 mig, sigendes: du er min Fader;
 min Gud, og min saligheds klippe.
28. Ja jeg, jeg vil giøre ham til
 en førstefødte Søn; den Høfeste
 for kongerne paa jorden.
29. Jeg vil holde ham min mi-
 skundhed evindeligt; og min pagt
 skal holdes ham troligen.
30. Og jeg vil sette hans sæd
 altid; og hans throne, saa længe
 som himmelens dage vare.
31. Dersom hans børn forlade
 min lov; og vandre ikke i mine
 vette:
32. Dersom de vanhellige min
 stikke; og ikke holde mine bud:
33. Da vil jeg hiemsøge deres
 overtrædelse med riss; og deres
 misgierning med plager.
34. Men jeg vil ikke giøre min
 miskundhed til tæret, at tage det
 fra ham; og ikke fenle i min sand-
 hed.
35. Jeg vil ikke vanhellige min
 pagt; og ikke forandre det, som
 gik ud af mine læber.
36. Jeg soer een gang ved min
 hellighed; jeg vil ikke lhyve for
 David:
37. Hans sæd skal blive evinder-
 ligt; og hans throne som solen set
 mig:
38. Hand skal befastes, som ma-
 nen, evindeligt; og som det vidne i
 den øverste Æne, skal hand være be-
 standig.
39. Men du, du forkastede, og
 foragtede ham; du var fortorvet
 paa din Salvede.

40. Du gjorde din Tieners pagt til intet; du vanhelligede hans throne til jorden.
41. Du sondertrævede alle hans mure; du satte hans befæstninger til en forskrækkelse.
42. Alle, som gik forbi paa vejen, røvede ham; hand var sine naabors en forsmædelse.
43. Du ophøvede hans modstanderes høre haand; du glædede alle hans fiender.
44. Ja du omvendte hans skarpe sverd; og lod ham ikke bestaae i frigen.
45. Du lod hans reenhed opholde; og kastede hans throne ned til jorden.
46. Du forkortede hans ungdoms dage; du skulde ham med haanhed, Sela!
47. Hvor længe, HErre? vil du skulde dig evindeligt; skal din grumhed brænde som en ild?
48. Kom ihu, hvad mit livs tid er! hvorfor skulde du have skabt alle menneskens børn forgievne?
49. Hvilken mand lever, som ikke skal see døden? som kand frie sin siel fra gravens vold? Sela!
50. Herre! hvor ere dine forrige misfandheder? som du soer David i din sandhed?
51. Herre! kom dine tieners forsmædelse ihu; som jeg bær i min barm, af alle store folk:
52. Med hvilken dine fiender have bispottet; HErre! med hvilken de have bispottet din Salvedes fodspor.
53. Lovet være HErren evindeligt! amen, ja amen.

90. Psalme.

- Om det menneskelige livs forfærdelighed. Mose, den Guds mands, bøn.
- Herre! du, du har været vor bolig fra slagte til slagte.
2. For biergene bleve til, og du danne de jorden og jorderige; ja fra ewighed til ewighed er du Gud.
3. Du omvender et menneske, at hand bliver knuust; siden siger du: kommer igjen, I menneskens børn!

4. Fordi tusinde aar ere for dine øyne, som den dag i gaar, naar den er forbigangen; og som en nattevagt.

5. Du bortskallede dem, de ere som en søvn; om morgenen ere de som græs, der omskiftes.

6. Om morgenen blomstres det, og det omskiftes; om aftenen afhugges det, og tørres.

7. Thi vi fortæres i din vrede; og vi forferdes i din grumhed.

8. Du sætter vore misgerninger for dig; vor skulte skind for dit ansigtes lys.

9. Thi alle vore dage vende sig i din vrede; vi fortære vore aar som en tanke.

10. Anlangendes vore aars dage, de ere halvsiendesindstive aar, og om nogen haver megen styrke, ere de siendesindstive aar; og det stolteste af dem er møye og uretsfærdighed; thi det affkræves hasteligen, og vi synge derafra.

11. Hvo kiender din vredes styrke; og din grumhed, saa som dem, der frengt for dig udkræver?

12. Lad os saa kiende, at talløse vore dage; at vi bekomme vished om i hiertee.

13. Vend om, HErre! hvor længe skal det være? og lad det angre dig over dine tienere.

14. Nat os aarle med din misfandhed; saa vil vi synge med frend, og være glæde i alle vore dage.

15. Glæd os efter de dage, som du haver plaget os; efter de aar, som vi have seet ulykke.

16. Lad din gierning sees for dine tienere; og din herlighed over deres børn.

17. Og HErrens vor Guds lighed være over os! og befæst du vore handers gierning hos os, ja befæst vore handers gierning.

91. Psalme.

Ven i fare.

Den som boer i den Hønesteds skul; hand skal blive om nattem i den Almagtiges skugge.

2. Jeg vil sige: Herren er min tilflugt, og min befæstning; min Gud, paa hvilken jeg forlader mig.

3. Thi hand, hand skal frie dig af fange fangerens snaare; fra den skadelige pestilens.

4. Hand skal betække dig med sine vinge: fjerer, og du skal haabe under hans vinger; hans sandhed er en skjold og panser.

5. Du skal ikke frygte for natens forfættelse; for pilen, som snver om dagen:

6. For pestilens, som farer frem i mørket; for ødeleggelse, som forderver om middagen.

7. Om tusinde faldt hos din side, og ti tusinde hos din høire haand; skal det dog ikke komme nær til dig.

8. Du skal ikkun sne det med dine øyne; og see, hvorledes det betales de ugudelige.

9. Thi du, Herre! er min tilflugt; den Hønhøje haver du, min siel! sat til din højre.

10. Dig skal intet ont vederfares; og der skal ingen plage komme nær til dit pavtun.

11. Thi hand skal befale sine Engle om dig; at bevare dig paa alle dine veje. Matth. 4, 6.

12. De skal bære dig paa høire derne; at du skal ikke støde din fod paa en steen.

13. Du skal træde paa en grum løve, og øgle; du skal nedtræde en ung løve, og drage.

14. Efterdi hand haver lyst til mig, siger Herren, saa vil jeg udse ham; jeg vil opbøje ham, thi hand kender mit navn.

15. Hand skal fa' de paa mig, og jeg vil bønhøre ham; jeg er hos ham i nød; jeg vil se ham, og herliggjøre ham.

16. Jeg vil møtte ham med et langt lev; og lade ham see paa min salighed.

92. Psalme.

Om de frommes velsignelser.

1. En Psalme: sang, paa sabba-tens dag.

2. Det er godt, at takke Herren; og at synge dit navn psalmer, du Hønhøje!

3. At kundgiøre din miskundhed om morgenen; og din sandhed om natterne:

4. Paa de ti strenge, og paa psalteren; paa Higgaion, med harpe.

5. Thi, Herre! du glædde mig ved din gierning; jeg vil synge med frejd om dine hænders gierninger.

6. Herre! hvor store ere dine gierninger! dine tanker ere megen dybe.

7. En usornuftig mand kender det ikke; og en daare forstaaet dette ikke:

8. At de ugudelige grønnes, som en urt; og alle de, som giøre uret, blomstre, indtil de blive ødelagte stedse og altid.

9. Men du, Herre! er høj og vindelig.

10. Thi see, dine fiender, Herre! thi see, dine fiender skal omkomme; alle de, som giøre uret, skal adskredes.

11. Men du skal opbøje mit horn, som en eenhjørnings; jeg er overgildet med fersk olie.

12. Og mit øye saae til mine fiender; mine øren hørde paa de onde, som opstode mod mig.

13. Den retferdige skal grønnes, som et palme-træ; hand skal voppe, som et cedar-træ paa Libanon.

14. De, som ere plantede i Herrens huus; de skal grønnes i vor Guds forgaarde.

15. De skal endnu bære frugt, naar de ere grønhædede; de skal være faste, og grønne:

16. At forstaae, at Herren er oprigtig, min klippe; og at der er ikke uret i ham.

93. Psalme.

Prophetic om Messias og hans rige.

Herren regierer, hand haver i fort sig hønhøje; Herren, hand haver isort sig, hand haver

ombunden sig med styrke; ja jordrige er befæstet, at det ikke skal ryste.

2. Fra den tid er din throne fast; du er af evighed.

3. HErre! strømmen opløste, strømmen opløste deres lyd; strømmen opløste deres sammenstødende bølger.

4. Dog er HErren magtigere i det høje, end mange vands lyd; ja end de magtige bølger i havet.

5. Dine vidnesbyrd ere saare trofaste, hellighed er smuk for dit hus; HErre! saa længe dagene vare.

94. Psalme.

Ven imod Guds kirkes fiender.

HErre! Gud, som heonen hører til, Gud, som heonen hører til, aabenbares herligen.

2. Opløst dig, du jordens Dommer! giv betaling igjen over de Hofmodige.

3. HErre! hvor længe skulle de ugudelige; hvor længe skulle de ugudelige fryde sig?

4. Hvor længe skulle de udgnde deres ord? skulle de tale hært? skulle de tale om sig selv, alle, som gøre uret?

5. HErre! de knuse dit folk, og plage din arv.

6. De ihjelstaae enken, og den fremmede; og myrde de faderløse.

7. Og de sige: HErren seer det ikke; og Jakobs Gud forstaaer det ikke.

8. Forstaaer dog, I usornsteige iblant folket! og I daarer, naar vil I blive kloge?

9. Men den, som plantede øret, skulde ikke høre? eller den, som dannede øret, skulde hand ikke seer?

10. Den som rugter hedninger, skulde hand ikke straffes hand, som lærer et menneske forstaud?

11. HErren kiender et menneskes tanker; at de ere forsængelighed. 1. Cor. 3. 20.

12. Salig er den mand, som du, HErre! rugter; og den du lærer af din lov:

13. At skaffe ham hvile fra de onde dage; indtil der bliver gjort en grav til den ugudelige.

14. Thi HErren skal ikke overgive sit folk; og en forlade sin arv.

15. Thi retten skal komme igjen til retfærdigheden; og alle de oprigtige af hiertet skal efterfølge den.

16. Hvo opstaaer med mig mod de onde? hvo stiller sig hos mig mod dem, som gøre uret?

17. Dersom HErren ikke havde været min hjælp; da havde min siel paa et lidet nær boet i det stille.

18. Der jeg sagde: min fod snublede; HErre! da opholdt din miskundhed mig.

19. Der jeg havde mange tanker inden i mig; da forlængede din megen trøst min siel.

20. Skulde den skadelige throne have samqvem med dig? eller den, som gjør møje over det, som skifter er?

21. De staae sig sammen i trospæ-viis imod en retfærdiges siel; og de fordømme uskyldigt blod.

22. Men HErren har været mig en ophøvelse; og min Gud var min tilids klippe.

23. Og hand har ladet deres uret komme tilbage over dem, og skal udrydde dem for deres ondskab; HErren vor Gud skal udrydde dem.

95. Psalme.

Om Indighed mod Messias.

Kommer, lader os synge med fryd for HErren; lader os raabe af glæde for vor saligheds klippe.

2. Lader os forekomme hans ansigt med tal; lader os raabe af glæde for ham med psalmer.

3. Thi HErren er en stor Gud; ja en stor Konge over alle guder.

4. I hans haand er det, man fandt opsege: jorden; og de højeste bjerge høre ham til.

5. Havet er hans, og hand, hand gjør

gjorde det; og hans hænder dannede det tørre.

6. Kommer, lader os tilbede, og nedbøje os; lader os bøje knæ for HERRens ansigt, som os gjorde.

7. Thi hand er vor Gud, og vi ere hans sødes folk; og hans haande saar; * i dag, dersom I høre paa hans røst:

* Ebr. 3, 7-10.

8. Da forhæder ikke eders hjerter, som det skede i Meriba; som paa fristelsens dag udi østen:

9. Hvor eders fædre fristede mig; de prøvede mig, ja de saae min gierning.

10. Intretive aar kieddes jeg ved den slægt, og sagde: de ere et folk, som farer vild med hjerter; men de, de kiendte ikke mine veje.

11. Saa at jeg haver foret i min vrede; at de skulle ikke komme til min hvile.

96. Psalme.

Prophetie om Messias rige.

Synger HERRen en ny sang; synger HERRen, al jorden!

2. Synger HERRen, lover hans navn; bebuder hans salighed fra dag til dag.

3. Fortæller hans ære iblant hedningerne; hans underlige gterninger iblant alle folk.

4. Thi HERRen er stor, og saare priselig; hand er forferdelig over alle guder.

5. Thi alle folkenes guder ere afguder; men HERRen gjorde himmelen.

6. Majestæt og hæder er for hans ansigt; styrke og prydelse er udi hans helligdom.

7. Røber til HERRen, I felkes skogte! fører til HERRen ære og styrke.

8. Røber til HERRen hans navns ære; frembarer ænk, og kommer i hans forgaarde.

9. Tilbeder for HERRen i hellig prydelse; bever for hans ansigt, al jorden!

10. Siger iblant hedningerne: HERRen regierer, ja jorderige skal

befæstes, at det en skal ryste; hand skal domme folket med oprigtighed.

11. Himlene skal glædes, og jorden fryde sig; haver skal bruse, og dets fylde.

12. Marken skal fryde sig, og alt, hvad der er paa; da skal alle træer i skoven synge med frejd:

13. For HERRens ansigt; thi hand kommer, thi hand kommer, til at domme jorden; hand skal domme jorderige med retfærdighed, og folk med sin sandhed.

97. Psalme.

Prophetie om Messias kongelige embede.

HERRen regierer, jorden fryder sig; mange øer glædes.

2. Stene og mørker er trindt omkring ham; retfærdighed og dom ere hans thrones besættelse.

3. Ild skal gaae for hans ansigt, og stikke ild paa hans fienders trindt omkring.

4. Hans lynet opløser jorderigt; jorden seer det, og bever.

5. Bjergene smalte som vop for HERRens ansigt; for den gandske jords Herres ansigt.

6. Himlens kundgiøre hans retfærdighed; og alle folk see hans ære.

7. Bestammede skal alle de vorder, som tiene et udskaret billede, som rose sig af afguder; * tilbedes for ham, alle guder. * Ebr. 1, 6.

8. Zion herde det, og blev glad; og Juda datter frydede sig; for dine dommes skyld, HERR!

9. Thi du, HERR! er den Høieste over al jorden; du er saart ophøiet over alle guder.

10. I, som elske HERRen, hadet ont; hand bevarer sine belliges sieler, hand skal frie dem af de ugudeliges haand.

11. Der er saaret et lys for den retfærdige; og glæde for de oprigtige i hjerter.

12. Glæder eder, I retfærdige! i HERR.

i Herren; og takker hans hellig-
heds ihukommelse.

98. Psalme.

Om Messias' lof.
En Psalme.

Singer Herren en ny sang: thi
hand haver gjort underlige
ting; hans høire haand, og hans
hellige arm frelst ham.

2. Herren kundgjorde sin salig-
hed; hand nabensbarede sin retfær-
dighed for hedningernes øjne.

3. Hand kom sin miskundhed og
sin sandhed ihu mod Israels huus;
alle verdens ender saae vor Guds
salighed.

4. Raaber med glæde for Her-
ren, al jorden! raaber og synger
med fryd, og synger psalmer.

5. Synger psalmer for Herren
med harpe; med harpe, og psal-
mes ind:

6. Med basuner, og trompetes
lyd; raaber med glæde for Her-
rens ansigt, som er Konge.

7. Havet skal bruse, og dets fns-
de; jorderige, og de, som boe der-
paa.

8. Gloderne skal flappe med
haand; biergeene skal synge med
fryd tillyge:

9. For Herrens ansigt, thi hand
kommer, til at domme jorden;
hand skal domme jorderige med
retfærdighed, og folkene med op-
rigtigheder.

99. Psalme.

Om Messias' rige.

Herren regierer, folkene beve;
hand sidder imellem cheru-
bin, jorden ryster.

2. Herren er stor i Zion; og
hand er høj over alle folk.

3. De skal takke dit store og for-
ferdelige navn, som er helligt.

4. Og Kongens styrke elsker ret;
du, du haver befæstet oprigtig-
hed, du, du haver gjort ret og ret-
færdighed i Jakob.

5. Dphøyer Herren vor Gud,
og tilbeder for hans fadders fod:
Samuel, hand er hellig.

6. Mose og Aaron vare iblant
hans præster, og Samuel iblant
dem, som paatalde hans navn;
de raabte til Herren, og hand,
hand hørte dem.

7. Hand talede til dem udi en
Rytstøtte; de holde hans vidnes-
byrd, og den stik, som hand gav
dem.

8. Herre, vor Gud! du hør-
te dem; du var dem en Gud,
som tilgav, og du var en hevnere
over deres gerninger.

9. Dphøyer Herren vor Gud,
og tilbeder for hans hellige breg;
thi Herren vor Gud er hellig.

100. Psalme.

Taksigelse for Guds naades kald.
En Psalme, til taksigelse.

Al verden raabe med glæde for
Herren.

2. Diener Herren med glæde;
kommer for hans ansigt med fryd-
de: strig.

3. Kiender, at Herren hand er
Gud; hand, hand gjorde os, og
ikke vi selv, til sit folk, og sin sø-
des saar.

4. Saaer ind ad hans porte med
taksigelse, ad hans forgaarde med
lof; takker ham, veisigner hans
navn.

5. Thi Herren er god, hans mi-
skundhed er evindelig; og hans
sandhed fra slægt til slægt.

101. Psalme.

Om en gudfærdig konge.
Davids Psalme.

Jeg vil synge om miskundhed og
ret; Herre! jeg vil synge
psalmer for dig.

2. Jeg vil handle kloogeligen paa
en fuldkommen vey, naar du kom-
mer til mig; jeg vil vandre i mit
hertes fuldkommenhed inden i
mit huus.

3. Jeg vil ikke sette en Belials
sag for mine øjne; jeg hader det,
overtrædere gjøre, det skal ikke
henge ved mig.

4. Et forvoendt herte skal vige
fra

fra mig; jeg vil ikke kende den onde.

5. Den som bagtaler sin næste i landom, den vil jeg udslette; den som feer hønt med øyne, og hæver et stolt hierte, den kand jeg ikke fordrage.

6. Mine øyne see efter de trofaste i landet, at de skal boe hos mig; den som vandrer paa en fuldkommen vej, hand skal tiene mig.

7. Den skal ikke blive inden i mit hus, som gjør svig; den, som taler løgn, skal ikke befries for mine øyne.

8. Nærle vil jeg udslette alle ugudelige i landet; at udrydde af Herrens stad alle dem, som gjøre uret.

102. Psalme.

1. En elendiges bøn, naar hand er forsmaget, og adser sin plage for Herrens ansigt.

2. **H**erre! hør min bøn; og lad mit raab komme til dig.

3. Skul ikke dit ansigt for mig, paa den dag, jeg er i angst; bøn dit øre til mig, paa den dag, jeg paaafalder, ja skynd dig, og hør min bøn.

4. Thi mine dage ere forgangne, som røg; og mine been ere brændte, som en brandsted.

5. Mit hierte er slaget, og tørrer som en urt; at jeg glemmer at æde mit brød.

6. For min suk's rost, henge mine been ved mit kno.

7. Jeg er bleven liig en rørdrum i østen; jeg er som en falk i de øde steder.

8. Jeg vanger, og er bleven; som en eenlig spurv paa taget.

9. Mine hender forbaane mig den gandske dag; de, som ere galne paa mig, svare ved mig.

10. Thi jeg æder aske som brød; og blander min drif med graad.

11. For din vredes og din fortervelses skyld; thi du opløstede mig, og kastede mig ned.

12. Mine dage ere som en sky-

ge, der holder; og jeg tørrer, som en urt.

13. Men du, Herre, bliver evigt delig; og din ihukommelse skal slægt til slægt.

14. Du, du skal gjøre dig rede; du skal forbarne dig over Zion; thi det er tid, at du er den naadige; thi den bestemte tid er kommen.

15. Thi dine tjenere have bedt om barmhjertighed til dens stene; og de forbarne sig over dens stov.

16. Da skal hedningerne frænge Herrens navn; og alle konger paa jorden din ære.

17. Naar Herren haver bøn over Zion; og skal sees i sin ære.

18. Naar hand haver vendt ansigt til den eenliges bøn; og ikke foragter deres bøn.

19. Dette skal skrives for de slægt, som herefter kommer; og det folk, som skal slæbes, skal love Herren.

20. Thi hand saae ned af sin højsiddoms højhed; Herren saae himmelen til jorden.

21. At høre den hundnes jarmen; at løse dødens børn.

22. At fortælle Herrens navn over Zion; og hans lof i Jerusalem.

23. Naar folkene samles tilskamme; og rigerne, til at trolse Herren.

24. Hand ndimmede min frelse paa veien; hand forfortede mit dages.

25. Jeg sagde: min Gud, optag mig ikke midt i mine dage; din aar ere sva slægt til slægt.

26. Du grundfæstede fordy jorden; og himlene ere dine hæders gierning. * Ebr. 1, 10.

27. De, de skal forgaae; men du du bestaaer; og de, de skal alle blive gamle som et fladeboud, du skomiskifte dem som et flade, og de skal omskiftes.

28. Men du bliver den samme; og dine aar saae ingen ende.

29. Dine tjeneres børn skal bede for dig; og deres sæd skal stadfares for dit ansigt.

103. Psalme.

Talsigelse for Guds naade.

Davids Psalme.

Min siel! lof Herren; og alt der, som inden i mig er, love hans hellige navn.

2. Min siel! lof Herren; og glem ikke alle hans velgierninger:

3. Den som forlader dig alle dine misgierninger; den som læger alle dine sygdomme:

4. Den som igienløser dit liv fra fordervelse; den, som kroner dig med miskundhed og barmhertighed:

5. Den som møtter din mund med det gode; at du bliver ung igien, som vinen.

6. Herren gjør retfærdigheder; og domme for alle fortrykte.

7. Hand lod Mose vide sine veje; Israels børn sine gierninger.

8. Herren er barmhertig og naadig; langmodig, og af megen miskundhed.

9. Hand skal ikke evindeligen trætte; en heller beholde vrede evindeligt.

10. Hand gjør ikke med os efter vore synder; og en betaler os efter vore misgierninger.

11. Thi saa høi himmelen er over jorden; er hans miskundhed magtig over dem, som frygte ham.

12. Saa langt som østen er fra vesten; lod hand vore overtrædelser være langt fra os.

13. Ligesom en fader forbarmer sig over børn; saa forbarmer Herren sig over dem, som frygte ham.

14. Thi hand, hand kiender vor skabning; hand kommer ihu, at vi ere frede.

15. Unlaugendes et menneske, hans dage ere som græs; som et blomster paa marken, saa skal hand blomstres.

16. Naar væv farer over det, da er det ikke mere; og dets sted kiender det ikke mere.

17. Men Herrens miskundhed

er fra evighed og indtil evighed, over dem, som frygte ham; og hans retfærdighed til børne-børn:

18. Hos dem, som holde hans pagt; og hos dem, som komme hans befalinger ihu, at gøre det efter.

19. Herren haver befæstet sin throne i himmelen; og hans rige heriker over alting.

20. Over Herren, I hans Engle! I vældige i magt, som udrette hans ord, i det I høre paa hans ords rost.

21. Over Herren, alle hans hær! I hans tjenere, som giere hans vilie.

22. Over Herren, alle hans gierninger, i alle hans herredømmes steder; min siel! lof Herren.

104 Psalme.

Talsigelse til Gud for hans store gierninger i naturen.

Min Gud! du er saare stor, du haver iført dig Majestat og herlighed.

2. Hand ifører sig lys, som et klædebon; hand udbreder himmelen, som et gardin.

3. Hand hvæller sine saler i vandene; hand gjør de tørre stæer til at være sin vogn, hand, som vander paa værens vinger.

4. Hand gjør sine Engle aand; sine tjenere gloende lid.

Ebr. 1, 7.

5. Hand grundfæstede jorden paa sine grundvolde; at den skal ikke ryste, evindeligt og altid.

6. Du skinte den med asgrund, som med et klæde; vandene stode over bergene.

7. De stødde for din trusel; de fore hasteligen bort for din tørens rost.

8. Biergene fore op, dalene fore ned; til den stød, som du grundfæstede for dem.

9. Du satte grændse for dem, derover skulde de ikke gaae; de

Skulde ikke igien staae jorden.

10. Du lader floder ogvalde i dalene; at de gaae imellem bjergene.

11. De give alle vilde dyr paa marken at drikke; vild-æste slukke deres tørst.

12. Himmelens fugle hooe hos dem; de udgive deres røst iblant grenene.

13. Hand vander bjergene af sine høne saler; landet mættes af dine gjerningers frugt.

14. Hand lader græs groe for fæ, og urter til menneskens tjeneste; for at fremføre brød af jorden.

15. Og viin glæder et menneskes hjerter, at hans ansigt bliver sendesfuldt af olie; og brødet vedetqvæger et menneskes hjerter.

16. Herrens træer staae fulde af vadske; Libanons cedre, som hand plantede:

17. Der som fuglene giøre rede; storkens bolig er paa fyr-træer.

18. De høne bjerge ere for steengedderne; klipperne ere en tilflugt for kaninerne.

19. Hand gjorde maanen til fremre tider; solen veed sin nedgang.

20. Du gjør mørket, at der bliver nat; i den udtrybe alle vilde dyr i skoven:

21. De unge løver, som brose efter roo; og for at sege deres føde af Gud.

22. Naar solen gaar op, samles de; og de ligge i deres huler.

23. Da gaar mennesket ud til sin gjerning; og til sin tjeneste, indtil aftenen.

24. Herre! hoor mange ere dine gjerninger! du gjorde dem alle viseligen; jorden er fuld af dine eyedomme.

25. Anlangendes dette store, og vide og brede hav; der vrimler det, og der er ikke tal paa, der ere levende fiske, de smaa med de store.

26. Der gaar sibene; der er Leviathan, den du dannede, at lege derudi.

27. De skal alle vente paa dig; at du skal give dem deres mad i sin tid.

28. Giver du dem, da sanke de; oplader du din haand, da mættes de med got.

29. Skuler du dit ansigt, da forferdes de; samler du deres aand fra dem, da oggive de aanden, og de komme til deres sted igien.

30. Udsender du din aand, skabes de; og du fornyer jordens stikelse.

31. Herrens ære skal vare evindeligt; Herren skal glædes i sine gjerninger.

32. Naar hand seer til jorden, da bever den; naar hand rører ved bjergene, da ruge de.

33. Jeg vil synge for Herrens medens jeg lever; jeg vil synge psalmer for min Gud, medens jeg er endnu til.

34. Min tale skal behage ham; jeg, jeg vil glædes i Herren.

35. Syndere skal aldeles udrødes af jorden; og ugudelige skal ikke vare ndermere; min siel! lof Herren, halleluja!

105. Psalme.

Taksigelse for Guds velgierninger.

Takker Herren, paafalder hans navn; kundgiører hans gjerninger iblant folkene.

2. Synget for ham, synget psalmer for ham; taler om alle hans underlige gjerninger.

3. Røser eder af hans hellige navn; deres hjerter skal glædes, som sege Herren.

4. Spørger efter Herren, og hans magt; søger hans ansigt altid.

5. Kommer hans underlige gjerninger ihu, som hand haver gjort; hans underlige ting, og hans munds domme.

6. Abrahams, hans tieners, sød; Jakobs, hans udvaltes, børn!

7. Hand er Herren vor Gud; hans domme ere over al jorden.

8. Hand

8. Hand kommer evindeligt ſin vagt ihu; det ord, ſom hand har befaleet, til tuſinde ſøgter:

9. Som hand gjorde med Abraham; og ſin eed til Iſaac.

10. Og hand ſtillede den for Jakob til en ſtik; for Iſrael til en voig pagt:

11. Sigendes: dig vil jeg give Eanaans land; eders arves ſnoor:

12. Der de vare en liden hob folk; ja ſaa og fremmede deri:

13. Og de vandrede fra folk til folk; af et rige til et andet folk.

14. Hand lod intet menneſte gøre dem vold; og ſtraffede konger for deres ſynd, ſigendes:

15. Røret ikke ved mine ſalvede; og gjører mine propheter intet ont.

16. Og hand kaldte ad hunger over jorden; hand formindſkede al brøds forraad.

17. Hand ſendte en mand frem for dem; Joſeph blev ſoldt til en tiener.

18. De plagede hans foddet med ſernbolte; hand ſelv kom til, at gaae i jern:

19. Indtil den tiid, hans ord kom; Herrens tale havde luttret ham.

20. Da ſendte kongen hen, og lod ham løs; hand ſom herſkede over folkene, hand løſte ham.

21. Hand ſatte ham til en herre over ſit huus; og til en herre: re over alt ſit gods:

22. At binde hans fyrſter til ſin villie; og hand ſkulle lære hans ældſte viisdom.

23. Siden kom Iſrael i Egypten; og Jakob blev fremmed i Chams land.

24. Og hand gjorde ſit folk ſaare frugtbart; og gjorde det magtigere end ſine modſtandere.

25. Hand omvendte deres hierte, at de hadede hans folk; at de handſede tredſkeligen mod hans tiener.

26. Hand ſendte Moſe, ſin tiener; Aaron, ſom hand udvalde.

27. De udrettede hans ord:

regn iblant dem; og underlige ting i Chams land.

28. Hand ſendte mørkhed, og gjorde det mørkt; og de vare ikke gienſtridige mod hans ord.

29. Hand vendte deres vand til blod; og hand dræbte deres fiſke.

30. Deres land udgav mangfoldeligen frøer af ſig; indtil i deres kongers inderſte kammere.

31. Hand ſagde, ſaa kom der alſehaande uring; luus, i alt deres landemerke.

32. Hand gjorde deres regn til hagel; ilds lue var i deres land.

33. Og hand ſlog deres viintraer og deres figen: traer; og ſonderbrød træerne i deres landemerke.

34. Hand ſagde, ſaa kom der græshopper; og oldenborrer, at der var ikke tal paa.

35. Og de aade alle urter i deres land; og de aade frugten paa deres mark.

36. Hand ſlog og alt førſtefødtet i deres land; al deres førſte kraft.

37. Og hand førde dem ud med ſølv og guld; og der var ingent ſkrøbeligt iblant hans ſtammer.

38. Egypten blev glad, der de drog ud; thi deres frygt var ſalvede paa dem.

39. Hand udbredde eu ſtyl, til et ſtul; og en ild, til at opluſe nationen.

40. Enhver bad, ſaa lod hand vagleter komme; og mattede dem med himmel-brød.

41. Hand aabnede en klippe, og der ſtode vande; de løbe igiennem de tørre ſteder, ſom en ſlod.

42. Thi hand kom ſit hellige ord ihu; ja Abraham ſin tiener.

43. Og hand udførde ſit folk med glæde; ſine udoalte med frydede-ſtritg.

44. Og hand gav dem hedningernes land; og de enede folkenes gods, ſom de havde haot møne for.

45. Van det de ſkulde holde hans ſtikke,

skifte, og bevare hans love, halleluja!

106. Psalme.

Jodernes penitente i Babylon.
Halleluja!

Takker Herren, thi hand er god; thi hans miskundhed varer evindeligt.

2. Hvo fand udsige Herrens valdige gierninger? lade sig høre med al hans løf?

3. Salige ere de, som holde ret; de, som gjøre retfærdighed altid.

4. Herre! kom mig ihu, efter din velbehagelighed til dit folk; besøg mig med din salighed:

5. At jeg maa se paa dine udvaltes gode, og glædes med dit folks glæde; og rose mig med din arv.

6. Vi have syndet med vore fædre; vi have mishandlet, og gjort ugudeligen.

7. Vore fædre i Egypten forstode ikke dine underlige gierninger, de som ikke din megen miskundhed ihu; men vare gienstridige hos havet, hos det røde hav.

8. Dog frelst hand dem for sit navns skyld; for at kundgjøre sin magt.

9. Og hand eruede det røde hav, og det blev tørt; og lod dem gaae igennem afgrundene, som en øst.

10. Og hand frelst dem af hadernes haand; og gienløste dem af fiendens haand.

11. Og vandet skulte deres modstandere; der blev ikke een tilovers af dem.

12. Og de troede paa hans ord; de sang hans lof.

13. Dog glemte de hans gierninger snart; de biede ikke efter hans raad.

14. Men de fik stor begierlighed i ørken; og fristede Gud i den øde sted.

15. Da gav hand dem det, de begierede; men sendte fordervelse paa deres siel.

16. Og de bare avind imod

Mose i seihen; imod Aaron, Herrens hellige.

17. Jorden lod sig op, og opslugede Dathan; og den sknittede over Abiram's hob.

18. Og der blev en ild optændt iblant deres hob; en lue stak til paa de ugudelige.

19. De gjorde en kalv i Horeb, og tilbade for det støbte billede.

20. Og de omstiftede deres aar til en øres lignelse, som øder ørter.

21. De glemte Gud, deres Frelser; som havde gjort store ting i Egypten:

22. Underlige gierninger i Chams land; forferdelige ting hos det røde hav.

23. Og hand sagde, at hand vilde ødelegge dem; dersom Mose hans udvalte, havde ikke staaet i revet for hans ansigt, at afsende hans hastighed, at ikke fordervet dem.

24. De foragtede og det enstelige land; de troede ikke paa hans ord.

25. Men de murede i deres paa luner; de hørde ikke paa Herrens røst.

26. Og hand soer dem med optakt haand; at lade dem falde i ørken.

27. Og hand vilde lade deres sød falde iblant hedningerne; og borttrøe dem i landene.

28. Og de have sønet sig til Baal-Peor; og ødet af de dødes offer.

29. Og de have optret ham med deres idretter; saa at en plage gjorde et ruf iblant dem.

30. Da stod Pinchas i revet, og holdt dem; og plagen opholdtes.

31. Og der blev ham regnet til retfærdighed; fra slagt til slagt, evindeligen.

32. De fortørnede ham ogsaa hos trette vandet; og det gif Mose ilde for deres skyld.

33. Thi de forbittede hans aand; at hand talde ubetænt som med sine læber.

34. De ødelagde ikke folkene; om hvilke HErren havde sagt til dem.

35. Men de blandede sig iblandt hedningerne; og lærde deres gjerninger.

36. Og de tiente deres afguder; og de bleve dem til en snare.

37. Og de ofrede deres sønner, og deres døtre til diele.

38. Og de udøste uskyldigt blod, deres sønners og deres døtters blod, som de ofrede til Canaans afguder; saa landet blev besmittet med blod, skild.

39. Og de gjorde sig urene med deres gerninger; og de horede med deres idretter.

40. Da optrængtes HErrens vrede mod hans folk; og hand fik en vederstggelighed til sin arv.

41. Og hand gav dem i hedningernes hænder; og deres hadere herskede over dem.

42. Og deres fiender trangde dem; og de bleve ndmngede under deres haand.

43. Hand friede dem mange gange; men de, de forbittede ham med deres raad, og de bleve nedtrykte for deres misgjernings skild.

44. Dog saae hand dertil, da de vare i angst; da hand hørde deres raab.

45. Og hand kom sin pagt ihu dem til beste; og det angrede ham, efter hans store miskundhed.

46. Og hand gav dem megen barmhertighed; for alle deres angst, som havde taget dem fangne.

47. Frels os, HErr, vor Gud; og samle os fra hedningerne; paa det vi kunde takke dit hellignavn, og heromme os i din lof.

48. Lovet vare HErren, Israels Gud, fra evighed og indtil evighed! og alt folket sige amen, halleluja!

107. Psalme.

Takfigelse til Gud for befrielse.
 Fatter HErren, thi hand er god; thi hans miskundhed er evigdelig.

2. De maae sige det, som ere igienløste af HErren; de, hand haver igienløst af modstandernes haand:

3. Og de, som hand haver samlet af landene; fra øster og fra vest, fra norden og fra havet.

4. De, som fore vild i ørken, paa en øde vej; de, som sandt ingen stad, som de kunde høre udi:

5. De vare hungrige, ogsaa tørstige; deres siel forsmagtede i dem.

6. Og de raadte til HErren, da de vare i angst; hand frede dem af deres trangster.

7. Og hand førde dem paa en ret vej; at de gik til en stad, som de kunde høre udi.

8. Lad dem takke HErren for hans miskundhed; og for hans underlige gerninger mod menniskens børn:

9. Fordi hand mattede en tørstig siel; og fyldte en hungrig siel med got.

10. De, som sadde i mørket, og i dødens skygge; bundne i elendighed og i jern:

11. Fordi de vare gienstridige mod Guds ord; og havde foragtet den Højestes raad:

12. Derfor ndmngede hand deres hiertter med mæne; de stødte sig, og der var ingen hielper.

13. Og de raadte til HErren, da de vare i angst; hand frelste dem af deres trangster.

14. Hand udforde dem af mørke, og dødens skygge; og sønderreede deres haand.

15. Lad dem takke HErren for hans miskundhed; og for hans underlige gerninger mod menniskens børn:

16. Fordi hand sønderbrød faaerber, porte; og sønderhuggede jernstænger.

17. De som vare daareet for deres overtrædelses vej; og de bleve plagede for deres misgjerningers skild:

18. Deres siel fik en vederstggel-

gelighed til al mad; og de kom nær til dødens porte.

19. Og de raabte til HErrn, da de vare i angst; og hand frejste dem af deres trængsler.

20. Hand jendte sit ord, og helbredte dem; og reddede dem af deres fordervelser.

21. Lad dem takke HErrn for hans miskundhed; og for hans underlige gierninger mod menneskens børn:

22. Og ofre tak-offers offer; og fortælle hans gierninger med frønde-sang.

23. De, som fare ned paa havet i skibe; som udrette deres gierning i store vande:

24. De, de saae HErrens gierninger; og hans underlige gierninger i det dnye.

25. Der hand sagde, da lod hand opreise sig et storm-var; og det opløstede dets bølger.

26. De fore op mod himmelen, de fore ned i afgrundene; deres siel smeltedes ved ulkke.

27. De dreves omkring, og rave-de, som den drukne; og al deres viisdom blev opløst.

28. Og de raabte til HErrn, da de vare i angst; og hand udforde dem af deres trængsler.

29. Hand lod stormen blive stille; og deres bølger lagde sig.

30. Da bleve de glade, at de vare blevne stille; og hand ferde dem i havn efter deres begiering.

31. Lad dem takke HErrn for hans miskundhed; og for hans underlige gierninger mod menneskens børn:

32. Og oplyse ham i folkes forsamling; og rose ham der, som de gamle tidde.

33. Hand gjorde floder til en ørk; og vandløb til en tørstig sted:

34. Et frugtbart land til et salt land; for deres ondskab, som boede deri.

35. Hand gjorde en ørk til en vandføe; og et tørt land til vandløb.

36. Og hand lod de hungrige boe der; og de beredde en stad, som de kunde boe udi.

37. Og de sauede agre, og plantede viingarde; og de sik frugt af deres indkomme.

38. Og hand velsignede dem, og de bleve saare formerede; og hand formindstede ikke deres sø.

39. Derester bleve de formindstede, og nedbonede; af ond traangsel, og bedrøvelse.

40. Hand udøste foragtelse paa fyrsterne; og lod dem fare vild i det øde, hvor ingen ven er.

41. Men hand ophøvede en fattig af elendighed; og satte slægterne som saar.

42. De oprigtige skal see der, og glæde sig; men al uretfærdighed maae lukke sin mund til.

43. Hvo er vis? og hand skal bevare disse ting; og de skal forstaae HErrens miskundheder.

108. Psalme.

Dauids bøn for regjeringen.

1. Dauids Psalme-sang.

2. Gud! mit hierte er beredt; jeg vil synge, ja jeg vil synge psalmer, ogsaa min are skal synge.

3. Vaag op, psalter og harpe! jeg vil aarle vaage op.

4. Jeg vil takke dig, Hære! iblant folkene; og synge dig psalmer iblant alle slægt folk.

5. Thi din miskundhed er stor til over himlene; og din sandhed indtil de øverste skyer.

6. Ophøi dig, Gud! over himlene; og din are over al jorden:

7. Paa det dine elskelige kunde udvries; frels med din høyre haand, og bønher mig.

8. Gud haver talet i sin helligdom, jeg vil frønde mig; jeg vil dele Sichern, og maale Sichors dal.

9. Silead er min, Manasse er min; og Ephraim er mit hoveds magt; Juda er min lovgiver.

10. Moab er min vasse potte, jeg vil kaste mine stoe over Edom;

over

over Philistæa vil jeg raabe for
slæde.

11. Hvo vil føre mig i en fast
stad? hvo vil ledsage mig ind i
Edom?

12. Skal du en, Gud! som for-
kastede os; og du som drager ikke
ind, Gud! med vore høre?

13. Hjælp os hielp af nød; thi
menneskens frelse er forfængelig-
hed.

14. Bed Gud vil vi gjøre mag-
tige gierninger; og hand, hand skal
undertræde vore fiender.

109. Psalme.

Forbandelse over Jodernes u-
taknemmelighed.

En sangemeseteren, Davids
Psalme.

Min lofs Gud! tie ikke.

1. Thi en ugudeliges mund,
og en svigefuld mund haver op-
ladt sig imod mig; de taledede med
mig med en falsk tunge.

2. Og de omkringgave mig med
ord, som kom af had; ja de stridde
imod mig uden aarsag.

3. I stedet for jeg elskte dem,
stode de mig imod; men jeg var
stedse i ben.

4. Og de bewiste mig ont for
god; og had for min kjerlighed.

5. Set en ugudelig over ham;
og satan skal staae hos hans høy-
re haand.

6. Naar hand dømmes, da skal
hand udgaae som en ugudelig; og
hans bøn skal blive til synd.

7. Hans dage skulle blive saa;
en anden skal annamme hans
embede. *Ap. G. 1, 20.*

8. Hans børn skulle blive fader-
løse; og hans hustru enle.

9. Og hans børn skulle jo van-
ke ustadige hid og did, og rigge; og
søge efter nødtorftighed af de-
res øde steder.

10. Mager Karlén skal besnære alt
det, hand haver; og seemmede rø-
ve hans arbejde.

11. Hand skal ingen have, som
drager mistundhed til ham; og in-

gen skal forbarme sig over hans
faderløse.

12. Hans ende være til at ud-
ryddes! deres navn skal udslættes
i den anden slægt.

13. Hans fædres misgierning
skal ihukommies for Herren; og
hans moders synd ikke udslættes.

14. De skulle være altid for
Herren; og hand skal udrønne
deres ihukommelse af jorden.

15. Derfor, at hand kom ikke
thi at gjøre mistundhed; men
hand forfuldte en elendig og en
fattig mand; og den, som var be-
drevet i hjerter, for at dræbe ham.

16. Fordi hand elskte forbandel-
se, saa kom den paa ham; og hand
havde ikke lyst til velsignelse, og
den blev langt fra ham.

17. Og hand haver isørt for-
bandelse, som sit slæde; og den
kom ind i ham, som vand, og som
olie i hans been.

18. Den skal blive ham, som et
slæde, som hand isærer sig; og som
et belte, som hand altid skal ont-
binde.

19. Dette skæ dem til deres
giernings løn af Herren, som
staae imod mig; og de, som tale
ont imod min siel!

20. Men du, Herre, Herre!
handle med mig, for dit navns
skyld; redde mig; fordi din mi-
stundhed er god.

21. Thi jeg er elendig og fattig;
og mit hjerter er saaret inden i
mig.

22. Jeg gaaer bort, som en skyg-
ge, naar den helder; jeg bliver ud-
stødt, som en græshoppe.

23. Mine knæ ræve af faste; og
mit kiød er magert, og haver in-
gen fedme.

24. Og jeg, jeg maae være deres
spot; naar de see mig, da ryste de
deres hoved.

25. Hielp mig, Herre, min
Gud! frels mig efter din mistund-
hed;

26. At de kunde kiende, at dette
er din haand; du, Herre! du
giorde det.

28. Gud

28. Lad dem forbande, men velsigne du; lad dem opreise sig, men de skal beskammes, men din tiener skal glædes.

29. Lad mine modstandere isæres med forsmædelse; og klædes med deres skam, som med en kappe.

30. Jeg vil saare takke Herren med min mund; og jeg vil love ham midt iblant mange.

31. Thi hand straaer hos en fattiges høre haand; at frelse ham fra dem, som domme hans siel.

110. Psalme.

Propheetie om Messias.

Dauids Psalme.

Herren sagde til min Herre: + sid hos min høyre haand, indtil jeg legger dine fiender til dine fødders tødskammel.

* Matth. 22, 44. + Ebr. 1, 13.
2. Herren skal sende din styrkes spout af Zion, sigendes: regier midt iblant dine fiender.

3. Dit folk skal fremføre frivillige offere paa din kastes dag; i saare hellig prydelse skal af morgentåden, som af moders liv, fremkomme dig din affønis dag.

4. Herren soer, og det skal ikke angre ham: * du er en Præst evindelig; efter Melchizedeks viis.

* Ebr. 5, 6.

5. Herren er hos din høyre haand; hand skal knuse konger paa sin vredes dag.

6. Hand skal domme iblant hedningerne, hand skal fylde det med døde kroppe; hand skal knuse den, som er hoved over et stort land.

7. Hand skal drikke af bakken paa venen; derfor skal hand opløste hovedet.

111. Psalme.

Talsigelse til Gud for hans velsignelser.

Halleluja!

Jeg vil takke Herren af gandske hierte; i de oprigtiges hemmelige raad og menighed.

2. Herrens gierninger ere store; de blive søgte af alle dem, som have lyst til dem.

3. Hans gierninger ere Majestæt og herlighed; og hans retfærdighed bestaaer altid.

4. Hand bestikede en ihukommelse om sine underlige gierninger; den naadige og barmhiertige Herre.

5. Hand haver givet dem spild som han frejate; hand kommer vindeligen sin pagt ihu.

6. Hand haver ladet forkynd sine gierningers kraft for sit folk i det hand har givet dem hedningernes arv.

7. Hans handers gierninger ere sandhed og ret; alle hans befalinger ere trosfaste.

8. De ere befastede altid og vindeligen; de ere giorte i sandhed og oprigtighed.

9. Hand sendte sit folk en forløsning, hand beføl sin pagt at blive evindelig; hans navn er helligt og forferdeligt.

10. Herrens frejagt er viisdoms begyndelse, en god flogskab for alle dem, som giere derefter; hans lof bestaaer altid.

112. Psalme.

De gudfrygtiges velsignelse endog saa i dette liv.

Halleluja!

Salig er den mand, som frygter Herren; som haver saaret lyst til hans bud.

2. Hans sæd skal være mægtig paa jorden; de oprigtiges slægt skal velsignes.

3. Guds og rigdom skal være hans huus; og hans retfærdighed bestaaer altid.

4. Der er ogsaaet et lys for de oprigtige; i mørket; hand er naadig, og barmhiertig, og retfærdig.

5. En god mand forbarmer sig og udløser; hand skal komme af fred med sine sager for dom.

6. Thi hand skal ikke rolles vindeligen; en retfærdig skal være til en evig ihukommelse.

7. Hand skal ikke frygte for ond

tiden.

ndende; hans hierte er fast, hand
forlader sig paa H. Erren.

8. Hans hierte er befæstet, hand
skal ikke frigte; indtil hand seer
paa sine fiender.

9. Hand udspreder, hand giver
de fattige, hans retfærdighed be-
staar altid; hans horn skal ophø-
ies med ære. * 2 Cor. 9, 9.

10. Den ugudelige skal det see,
og fortørnes derved; hand skal
skæmme med sine tænder, og hemsnel-
tes; thi de ugudeliges onske skal
forgaae.

113. Psalme.

Gud giver ndninge naade.

Halleluja!

Løvet, I H. Errens tienere! lo-
vet H. Errens navn.

2. Lovet være H. Errens navn;
fra nu og indtil evig tid!

3. Fra solens opgang indtil dens
nedgang; være H. Errens navn
lovet!

4. H. Erren er høj over alle heb-
ninger; hans ære er over himlene.

5. Hoo er som H. Erren vor Gud?
som haver sat sig høyt:

6. Den som fornædret sig, til at
see i himlene og paa jorden:

7. Som opreiser en ringe af
støv; som ophøyer en fattig af
Asner:

8. At sette ham hos fyrster; hos
sit folkets høfster:

9. Hand, som gjør, at en ufrugt-
sommelig boer i huset, en glad
barne-moder, halleluja!

114. Psalme.

Israel takker H. Erren for vel-
gieringer.

Der Israel drog ud af Ægyp-
ten; Jakobs huus fra et folk,
som havde et fremmed maal:

2. Da blev Juda til hans hel-
sigdom; og Israel hans herre-
domme.

3. Havet saae, og stødte; Jor-
dane løb om tilbage.

4. Biergene sprang, som vædre;
høene, som unge lam.

5. Hvad skæde dig, du hav! at

du stødte? du Jordan! at du løb
om tilbage?

6. I bierge! at I sprang, som
vædre; I høne! som unge lam?

7. Vædre, du jord, for H. Errens
ansigt; for Jakobs Guds ansigt:

8. Den, som vendte klippen til
en vand-see; den hårde steen til
en vand-kilde.

115. Psalme.

Menniskers tilid bør være paa
Gud.

Ikke os, H. Erre! ikke os; men
I giv dit navn ære for din mi-
skundheds skyld, for din sandheds
skyld.

2. Hvorfor skulle hedningerne
sige: hvor er nu deres Gud?

3. Men vor Gud er i himlene;
hand gjør alt, hvad ham behager.

4. Deres afguder ere sølv og
guld; et menneskes hånders gier-
ning.

5. De have mund, men kand ik-
ke tale; de have øyne, men kand
ikke see.

6. De have ørne, men kand ikke
høre; de have næse, men kand ikke
lugte.

7. De have hænder, men kand
ikke føle; de have fødder, men
kand ikke gaar, de kand ikke tale
igjennem deres strube.

8. Egesom de ere, saa ere de,
der gjøre dem; ja hver, som for-
lader sig paa dem.

9. Israel! forlad dig paa H. Er-
ren; hand er deres hjælp, og de-
res skjold.

10. Arons huus! forlader er-
der paa H. Erren; hand er deres
hjælp, og deres skjold.

11. I, som frigte H. Erren! for-
lader eder paa H. Erren; hand er
deres hjælp, og deres skjold.

12. H. Erren kom os ihu, hand
skal velsigne os; hand skal velsigne
Israels huus, hand skal velsigne
Arons huus.

13. Hand skal velsigne dem, som
frigte H. Erren; de smaa med de
store.

14. H. Er-

14. Herren skal legge til over eder; ja over eder, og over eders børn.

15. J ere velsignede for Herren; som haver gjort himmel og jord.

16. Gmilene, ja himlene høre Herren til; men jorden gav hand menneskens børn.

17. De døde kand ikke love Herren; en heller nogen af dem, som nedfare i stilheden.

18. Men vi, vi vil love Herren, fra nu og indtil evig tiid, halleluja!

116. Psalme.

Røst i sorg og bedrøvelse.

Jeg elsker Herren, fordi hand vil høre; min røst, mine ydmyge begjæringer.

2. Thi hand hørte sit øre til mig; derfor vil jeg paakalde ham i mine dage.

3. Dødens reeb havde omspandt mig, og helvedes angester havde rammet paa mig; jeg fandt angest og bedrøvelse for mig.

4. Men jeg paakaldte i Herrens navn, sigendes: kiere, Herre! udfri min siel.

5. Herren er naadig og retfærdig; og vor Gud er barmhiertig.

6. Herren bevarer de eenfoldige; jeg var riig, dog frelstre hand mig.

7. Min siel! kom igien til din roslighed; thi Herren haver gjort vel mod dig.

8. Thi du udfriede min siel fra døden; mit øye fra graad, min fod fra stad.

9. Jeg vil vandre idelig for Herrens ansigt; i de levendes lande.

10. Jeg troede, derfor talde jeg; jeg var saare plaget. * 2 Cor. 4, 13.

11. Jeg, jeg sagde, der jeg hastede: hvert menneske er en løgner.

12. Hvorledes skal jeg betale Herren, alle hans velgjæringer imod mig?

13. Jeg vil optage den mangfoldige saligheds kalk; og paakalde i Herrens navn.

14. Jeg vil betale Herren mine løfter; nu for alt hans folk.

15. Det er kosteligt for Herrens

rens øyne; naar hans hellige døder. 16. Kiere, Herre! sandelig, er din tiener; jeg er din tiener, din tjeneste; quindes søn; du have løst mine haand.

17. Dig vil jeg ofre takoffersker; og paakalde i Herrens navn.

18. Jeg vil betale Herren mine løfter; nu for alt hans folk.

19. I Herrens huses forgaard midt i dig, Jernsalem! halleluja!

117. Psalme.

Prophetic om hedningernes kalder. **L**over Herren, alle hedninges priser ham, alle folk.

* Rom. 15, 11.

2. Thi hans miskundhed er mærkelig over os; og Herrens sandhed er evindeligt, halleluja!

118. Psalme.

Taksigelse for Messias velgjæringer.

Loffer Herren, thi hand er god; thi hans miskundhed er evindeligt.

2. Israel sig nu: at hans miskundhed er evindeligt.

3. De, som ere Aarons huus, sig nu: at hans miskundhed er evindeligt.

4. De, som frngte Herren, sig nu: at hans miskundhed er evindeligt.

5. Jeg kaldte paa Herren af angst; Herren hørte mig, og satte mig paa rummet.

6. Herren er med mig, jeg vil ikke frngte; hvad kand et menneske giøre mig?

7. Herren er med mig, ibland dem, som hielpede mig; derfor vil jeg, jeg see paa mine hadere.

8. Der er bedre at troe paa Herren; end at forlade sig paa menneskene.

9. Det er bedre at troe paa Herren; end at forlade sig paa stjernerne.

10. Alle hedninger omkringgive mig; i Herrens navn floer det at jeg vil nedbugge dem.

11. De omkringgive mig, ja de

omkringgave mig; i HErrens navn seer det, at jeg vil nedhugge dem.

12. De omkringgave mig, som bær, de ere udslukte, som ild i torne; i HErrens navn seer det, at jeg vil nedhugge dem.

13. Du stødte mig fast, at jeg skulde falde; men HErren hjalp mig.

14. Herren er min styrke, og psalme; og hand blev mig til salighed.

15. Der er en synde fuld rost om salighed, i de retfærdiges paltener; HErrens højre haand gør kraftige gerninger.

16. HErrens højre haand er ophøjet; HErrens højre haand gør kraftige gerninger.

17. Jeg skal ikke døe, men jeg skal leve; og jeg skal fortælle HErrens gerninger.

18. Herren tugtede mig vel; men gav mig ikke døen.

19. Lader retfærdigheds porte op for mig; jeg vil gaae ind ad dem, jeg vil takke Herren.

20. Denne er HErrens port; de retfærdige skal gaae ind ad den.

21. Jeg vil takke dig, at du hørte mig; og du blev mig til salighed.

22. Den steen, som bygningens mændene forkastede; er bleven til en hoved-hjørne-steen.

Matth. 21, 42. 1 Pet. 2, 7.

23. Dette er skeet af HErren; det er underligt for vore øyne.

24. Denne er dagen, som HErren gjorde; lader os frydes, og glædes i ham.

25. Herre, HErr! frels nu; herre, HErr! lad det lykkes nu.

26. Betsignet være den, som kommer i HErrens navn! vi velsigne eder af HErrens hus.

27. HErren er Gud, og hand lod lyse for os; binder hørtidens offer med reeb, indtil alterets horne.

28. Du er min Gud, derfor vil jeg takke dig; min Gud! jeg vil opheve dig.

29. Takker HErren, thi hand er god; thi hans miskundhed er evindelig.

119. Psalme.

Om Guds ords frugt og nytte.

Salige ere de, som vandre fuld-
kommeligen paa v-
nen; de som vandre i HErrens lov.

2. Salige ere de, som bevare hans vidnesbyrd; de ham søge af gandske hjerter:

3. Ja de, som gjøre ikke uretfærdighed; som vandre paa hans veje.

4. Du, du haver budet, at holde saare stitteligen dine befalinger.

5. Ach! at mine veje maatte stadfastes, at holde dine stikke!

6. Da skal jeg ikke beskammes; naar jeg seer hen til alle dine bud.

7. Jeg vil takke dig af et oprigtigt hjerter; i det jeg lærer din retfærdigheds domme.

8. Jeg vil holde dine stikke; forlad mig ikke saa saare.

9. Hvormed skal en ung holde sin stie reen? at hand holder sig efter dit ord.

10. Jeg søgte dig af mit gandske hjerter; lad mig ikke fare vild fra dine bud.

11. Jeg glemte dit ord i mit hjerter; paa det jeg skal ikke synde imod dig.

12. Lovet være du, HErr! lær mig dine stikke.

13. Jeg fortalte med mine sager, alle din munds rette.

14. Jeg glædede mig i dine vidnesbyrds ven; som over alt gods.

15. Jeg vil tale om dine befalinger; og see til dine stier.

16. Jeg vil forlyste mig i dine stikke; jeg vil ikke glemme dit ord.

17. Stør vel mod din tjener, at jeg maae leve, og hørde dit ord.

18. Glæbne mine øyne, at jeg maae see de underlige ting af din lov.

19. Jeg er fremmed paa jorden; skul ikke dine bud for mig.

20. Min

20. Min siel er knuset for længsel; efter dine rette al tid.

21. Du kaldte paa de forbandede Hofmodige; de som føre vild fra dine bud.

22. Velt af fra mig forhaanelse, og foragtelse; thi jeg har bevaret dine vidnesbyrd.

23. Der sadde ogsaa Hyster, og de talde imod mig; men din tiener taler om dine stikke.

24. Jeg forluster mig i dine vidnesbyrd; de ere mine Raadsmænd.

25. Min siel henger ved støv; hold mig i live efter dit ord.

26. Jeg fortaliede mine vene, og du bønherde mig, lær mig dine stikke.

27. Lad mig forlignes dine Befalningers Vei; saa vil jeg tale om dine underlige gerninger.

28. Min siel slæder hen for bedrøvelse; opreis mig efter dit ord.

29. Vend fra mig en falsk vei; og skenk mig din lov.

30. Jeg udvalde sandheds vei; jeg satte dine rette for mig.

31. Jeg hengde ved dine vidnesbyrd; Hætte! lad mig ikke be-Rammes.

32. Jeg vil løbe dine buds vei; naar du udbreder mit hierte.

33. Hætte! lær mig dine stikkes vei; og jeg vil bevare den indtil enden.

34. Udervilts mig, saa vil jeg bevare din lov; og holde den af gandske hierte.

35. Gjør, at jeg fremgaaer paa dine buds stie; thi jeg haver lyst dertil.

36. Bøn mit hierte til dine vidnesbyrd; og ikke til gierighed.

37. Vortvøend mine øjne, at de ikke see til forfængelighed; hold mig i live paa din vei.

38. Befæst dit ord for din tiener; som tiener til din frygt.

39. Vortvøend min forsmædelse, som jeg frygtede for; thi dine domme ere gode.

40. See, jeg havde begierlighed til dine befalninger; hold mig i live ved din retfærdighed.

41. Hætte! lad din megeløsheds miskundhed komme over mig; Dødelig, efter dit ord.

42. Og jeg vil svare den, som forhaaner mig for nogen ting; og jeg haver forladt mig paa dit ord.

43. Og tag ikke sandheds ord fra min mund; thi jeg venter paa dine domme.

44. Og jeg vil stedse holde dine lov, evindeligen og altid.

45. Og jeg skal slip vandre paa rummet; thi jeg søger dine befalninger.

46. Og jeg vil tale om dine vidnesbyrd for konger; og ikke be-Rammes.

47. Og jeg vil forlignes mig i dine bud, hvilket jeg elsker.

48. Og jeg vil opløste mine hænder til dine bud, hvilket jeg elsker, og tale om dine stikke.

49. Kom et ord ihu, til din tiener; paa hvilket du lod mig haabe.

50. Denne er min trøst i min ulykkelighed; at dit ord holder mig i live.

51. De Hofmodige bespottede mig, saa saare; jeg bønede mig ikke om fra din lov.

52. Hætte! jeg kom dine domme af evighed ihu, og blev trøstet.

53. Der betog mig en heftig bøn, vægelse, for de ugudelige; som forlade din lov.

54. Dine stikke have været mine psalmer, i al min ulykkelighed.

55. Hætte! jeg kom om nat til dit navn ihu; og holdt din lov.

56. Dette skede mig; fordi jeg holde dine befalninger.

57. Jeg sagde: Hættens er min deel; jeg vil holde dine ord.

58. Jeg had ndmngeligen dit ansigt af gandske hierte; og jeg vil naadig efter dit ord.

59. Jeg betankte mine vene; jeg vil vende mine fødder til dine vidnesbyrd.

60. Jeg hastede, og tævede, at holde dine bud.

61. De ugudeliges hobe berørte

de mig; men jeg glemte ikke din lov.

62. Jeg staar op om midnat, at tænke dig; for din retfærdigheds lov.

63. Jeg haver samqvem med alle dem, som frygte dig; og med dem, som holde dine befalninger.

64. Herre! jorden er fuld af din miskundhed; lær mig dine Rette.

65. Du gjorde vel mod din tiener; Herre! efter dit ord.

66. Vær mig en god sands, og forsiaud; thi jeg troer paa dine bud.

67. Før jeg blev ndmngt, foer jeg vild; men nu holder jeg dit ord.

68. Du er god, og gier vel; lær mig dine Rette.

69. De Hofmodige have sammenstret løgn imod mig; men jeg, jeg vil holde dine befalninger af Guds Rette.

70. Deres hjerter blev feedt, som af fedme; men jeg, jeg forhyster mig ved din lov.

71. Det var mig got, at jeg blev ndmngt; at jeg kunde lære dine Rette.

72. Din munds lov er mig bedre; end tusinde stykker guld og sølv.

73. Dine hænder have gjort mig, og beredt mig; underous mig, saa vil jeg lære dine bud.

74. De, som frygte dig, skal see mig, og glæde sig; thi jeg haaber paa dit ord.

75. Herre! jeg veed, at dine domme ere retfærdighed; og at du ndmngede mig troligen.

76. Lad dog din miskundhed være, at trøste mig; efter dit ord til din tiener.

77. Lad din barmhertighed komme over mig, at jeg maae leve; thi din lov er min store lyst.

78. Lad de Hofmodige bestaa med; thi de ville forvende mig med løgn, men jeg jeg vil tale om dine befalninger.

79. Lad dem vende om til mig,

som dig frygte; og som kiende dine vidnesbyrd.

80. Lad mit hjerter være fuld; kommen i dine Rette; at jeg ikke skal bestaaes.

81. Min siel længe efter din salighed; jeg haaber paa dit ord.

82. Mine øjne forsmagtede for dit ord; i det jeg sagde: naar vil du trøste mig?

83. Thi jeg var ligesom en lader; slakte i røg; dog glemte jeg ikke dine Rette.

84. Hvor mange skal din tieners dage være? naar vil du holde dom over dem, som forfølge mig?

85. De Hofmodige grove graver for mig; hvilket ikke er efter din lov.

86. Alle dine bud ere sandhed; de forfølge mig med løgn, hielp mig.

87. De havde paa et lidet nær udrøddet mig paa jorden; men jeg, jeg forlod ikke dine befalninger.

88. Hold mig i live efter din miskundhed; saa vil jeg bevare din munds vidnesbyrd.

89. Herre! dit ord bestaaer evindeligt i himlene.

90. Din sandhed varer fra slægt til slægt; du befæstede jorden, og den skal bestaae.

91. De bestaae endnu denne dag efter dine domme; thi de ere alle dine tienere.

92. Dersom din lov ikke havde været min store lyst; da havde jeg omkommet ndi min elendighed.

93. Jeg vil i evighed ikke for-glemte dine befalninger; thi du holdt mig i live ved dem.

94. Jeg har dig til, frels mig; thi jeg søger dine befalninger.

95. De ugudelige biede, og agtede paa mig, at omkomme mig; men jeg vil grove agr paa dine vidnesbyrd.

96. Jeg haver seet ende paa alle ting; men dit bud strekker sig saare vidt.

97. Hvad haver jeg din lov fler!

Den

den er min betænkning den gamle dag.

98. Du skal gjøre mig visere end mine fiender med dine bud; thi hvært af dem er for mig evindeligt.

99. Jeg er bleven klogere, end alle de, som lærde mig; thi dine vidnesbyrd have været min betænkning.

100. Jeg er bleven forstandigere end de gamle; thi jeg haver bevaret dine befalninger.

101. Jeg holdt mine fødder tilbage fra al ond stie; at jeg kunde holde dit ord.

102. Jeg vigede ikke fra dine domme; thi du, du lærde mig.

103. Hvad være dine ord sødere for min gane; end honning for min mund!

104. Jeg er bleven forstandig af dine befalninger; derfor hader jeg al falsk st.

105. Dit ord er en lygte for min fod; og et lys paa min st.

106. Jeg haver foret, og vil det holde; at jeg vil bevare din retfærdigheds domme.

107. Jeg er saare plaget; Hæret! hold mig i live efter dit ord.

108. Hæret! lad dog min munds frivillige offere behage dig; og lær mig dine domme.

109. Mit liv er altid i min haand; dog haver jeg ikke glemt din lov.

110. De ugudelige lagde en snikse for mig; dog soer jeg ikke vild fra dine befalninger.

111. Jeg sik dine vidnesbyrd til avo evindeligt; thi de ere mit hertes glæde.

112. Jeg bønede mit herte, at gjøre efter dine stikke, evindeligen indtil enden.

113. Jeg hader dem, som har onde tanker; og elsker din lov.

114. Du er mit skul, og min skjold; jeg haaber paa dit ord.

115. Viget fra mig, I onde! og jeg vil bevare min Guds bud.

116. Ophold mig efter dit ord, at jeg maae leve; og lad mig ikke bestammes over mit haab.

117. Understøtte mig, at jeg

maa blive frelst; saa vil jeg altid forlænste mig i dine stikke.

118. Du nedtræder alle dem, som fare vild fra dine stikke; deres stier er søgn.

119. Du lod alle ugudelige og jorden høre op, som skam; derfor elsker jeg dine vidnesbyrd.

120. Haaret paa mit hoved skælvede af frygt for dig; og jeg skælvede for dine domme.

121. Jeg gjorde ret og retfærdighed; overgav mig ikke til dem, som vil gjøre mig vild.

122. Vær borgen for din tiener til det gode; at de hofmodige ikke maae gjøre mig vild.

123. Mine øjne søges efter din salighed; og efter din retfærdigheds ord.

124. Gier med din tiener efter din miskundhed; og lær mig dine stikke.

125. Jeg er din tiener, undervise mig; at jeg maae kende dine vidnesbyrd.

126. Det er tid, at Hæret gaa der noget til; de have se detrevet din lov.

127. Derfor elsker jeg dine bud mere end guld, og mere end sølv.

128. Derfor holder jeg alle dine befalninger om alting ret at været jeg hader al falsk vej.

129. Dine vidnesbyrd ere undervise; derfor bevare min siel dine st.

130. Dine ords opladelse sølner; som gjør de eenfoldige forstandige.

131. Jeg oplod min mund, hagede efter dit ord; thi jeg haab begierlighed til dine bud.

132. Vend dit ansigt til mig, vær mig naadig; ejret den som du plejer mod dem, der elsker dit navn.

133. Befast mine trin i dit ord, og lad ingen uret herste over mig.

134. Fortøs mig fra menneskers vold; saa vil jeg holde dine befalninger.

135. Lad dit ansigt lyse for din tiener; og lær mig dine stikke.
136. Der nedfæde vandstrømme af mine øjne; fordi de ikke holdt din lov.
137. Hærrer! du er retfærdig; og dine domme ere ret.
138. Du haver budet dine vidnesbyrds retfærdighed; og sandhed saare.
139. Min nidfiærdighed havde nær udendder mig; thi mine modstandere havde glemt dine ord.
140. Dit ord er saare luttret, og din tiener elsker det.
141. Jeg er liden, og foragtet; men jeg glemmet ikke dine befalinger.
142. Din retfærdighed er retfærdighed evindeligen; og din lov er sandhed.
143. Angest og trængsel ramte paa mig; men dine bud vare min store lyst.
144. Dine vidnesbyrds retfærdighed er evindeligen; undervois mig, saa lever jeg.
145. Jeg haver raabt af gandske hjerter: bønhar mig, Hærrer! jeg vil bevare dine stikke.
146. Jeg haver raabt til dig: frels mig; saa vil jeg holde dine vidnesbyrd.
147. Jeg kom aarke i tusmørket, og raabte: jeg haver haabet paa dit ord.
148. Mine øjne vare vaagne for natte-vagterne; at tale om dit ord.
149. Her min rost efter din miskundhed; Hærrer! hold mig i live efter din ret.
150. De nærmede sig, som efterjage skalkagtige anslag; de vare langt borte fra din lov.
151. Hærrer! du er nær; og alle dine bud ere sandhed.
152. Jeg haver fra fordum tiid vidst om dine vidnesbyrd; at du haver grundfæstet dem evindeligen.
153. See min elendighed, og udtrie mig; thi jeg haver ikke glemt din lov.
154. Udfør min sag, og igien-
- løs mig; hold mig i live for dit ords skyld.
155. Salighed er langt fra de ugudeligen; thi de søge ikke dine stikke.
156. Hærrer! dine barmhiertigheder ere mange; hold mig i live efter dine domme.
157. Mine forfølgere og modstandere ere mange; men jeg haver ikke bønet mig af veyen fra dine vidnesbyrd.
158. Jeg haver seet dem, som handle fortrædeligen, og kiedes ved dem; thi de holde ikke dit ord.
159. See, at jeg haver elst dine befalinger; Hærrer! hold mig i live efter din miskundhed.
160. Begyndelse paa dit ord er sandhed; og al din retfærdigheds dom varer evindeligen.
161. Hærter forfuldte mig uden aarsag; men mit hjerter frængtede for dit ord.
162. Jeg glædde mig over dit ord; som den, der finder et stort bytte.
163. Jeg habede løgn, og havde vedsinggelighed dertil; men jeg elste din lov.
164. Jeg lovede dig syv gange om dagen; for din retfærdigheds dommes skyld.
165. Der er stor fred for dem, som elste din lov; og der skal ikke være anstod for dem.
166. Hærrer! jeg ventede paa din salighed; og jeg gjorde efter dine bud.
167. Min siel holdt dine vidnesbyrd; og jeg elst dem saare.
168. Jeg holdt dine befalinger, og dine vidnesbyrd; thi alle mine veyere for dig.
169. Hærrer! lad mit raab komme nær for dit ansigt; undervois mig efter dit ord.
170. Lad min ndmunge begiering komme for dit ansigt; frie mig efter dit ord.
171. Mine læber skal udgnde lof, naar du lærer mig dine stikke.
172. Min tunge skal prise din

tale; at alle dine bud ere retferdighed.

173. Lad din haand vare mig til hielp; thi jeg haver udvaalt dine befalinger.

174. Herre! jeg haver begierlighed til din salighed; og din lov er min store lyst.

175. Lad min siel leve, og love dig; og lad dine rette hielp mig.

176. Jeg haver farer vi d, som er lam, der omskifter, opseg din tierner; thi jeg haver ikke glemt dine bud.

120. Psalme.

Den imod falske lærere og bagtalere.

En sang paa trapperne.

Jeg raabte til Herren i min Noed; og hand behørde mig.

2. Herre! siet min siel fra en falsk løde; fra en svigefuld tunge.

3. Hvad giver dig, eller hvad gavner dig en svigefuld tunge?

4. Den er som den veldiges skarpede pile; med gløder af enebær-træ.

5. Bee mig, at jeg var fremmed iblant Mesch! at jeg haver boet hos Kedar's pavlaner!

6. Min siel har meget længe boet hos den, som hader fred.

7. Jeg er fredsfømmelig; men naar jeg taler, da ere de færdige til krigen.

121. Psalme.

Tillid til Gud.

En sang paa trapperne.

Jeg opløfter mine øyne til bjergene, hvorfra mig skal komme hielp.

2. Min hielp kommer fra Herren; som gjorde himmelen og jorden.

3. Hand skal ikke lade din fod snuble; hand skal ikke slumme, som bvarer dig.

4. See, hand skal ikke slumme, og en sove; som beværet Israæl.

5. Herren er den, der beværet dig; Herren er din stytte over din høfte haand.

6. Solen skal ikke stifke dig dagen; eller maanen om natten.

7. Herren skal bevare dig fra alle onr; hand skal bevare din siel.

8. Herren skal bevare din gang og din indgang; fra nu indtil evig tid.

122. Psalme.

Jerusalems hellighed og herlighed.

David's sang paa trapperne.

Jeg glæder mig ved dem, som gaa til mig; vi vil gaae i Herrens haus.

2. Vore fødder stode i dine porte, Jerusalem!

3. Jerusalem er byggt; som stad, der er tilsammentøjet i byrdes.

4. Hvorhen stammerne og alle Herrens stammer, til Israels vnebyrd; for at talke Herrens navn.

5. Thi der vare stole satte dom; Davids huses stole.

6. Beder om Jerusalems fred skal have roligbed, som el dig.

7. Der skal vare fred inden demur; roligbed i dine palladser.

8. For mine brødrer og min venners skyld; vil jeg nu sigte fred vare dig!

9. For Herrens vor Guds beses skyld; vil jeg søge dit beste.

123. Psalme.

Tillugt til Herren.

En sang paa trapperne.

Jeg opløfter mine øyne til dig som sidder i himmelen.

2. See, som riehæres øyne, til deres herrers haand, som en tnesia piges øyne, til hendes fers haand; saa see vore øyne til Herren vor Gud; indtil hand vore os naadig.

3. Væ os naadig, Herre! væ os naadig; thi vi ere meget mættede med foragtelse.

4. Væ siel er meget mættet;

de stoltes bespottelse, af de hofu-
diges foragtelse.

124. Psalme.

Tilføjelse for Guds hjælp i nød.
Davids sang paa trapperne.

Der som Herren havde ikke væ-
ret hos os; maane Israel nu
sige:

2. Der som Herren havde ikke
været hos os; der menniskene op-
stode imod os:

3. Da havde de opsluget os le-
vende; der deres vrede var op-
tændt imod os:

4. Da havde vandet løbet over
os; en bæk havde gaaet over vor
fiel:

5. Da havde det stolte vand
gaaet over vor fiel.

6. Lovet være Herren; som gav
os ikke til rov for deres tænder!

7. Vor fiel er undkommen, som
en fugl af fugle-fangerens snare?
snaren er sønderrevet, og vi, vi ere
undkomne.

8. Vor hjælp er i Herrens
navn; som gjorde himmel og jord.

125. Psalme.

Naab paa Herren bestemmes ikke.
En sang paa trapperne.

De som forlade sig paa Her-
ren; de ere, som Zions bjerg,
der ikke skal ryste, men skal blive
evindeligt.

2. Der ere bjerge trindt omkring
Jerusalem; og Herren er trindt
omkring sit folk, fra nu og indtil
evig tid.

3. Thi ugudeligheds spirr skal
ikke hoile over de retfærdiges lod;
paa der de retfærdige skulle ikke
udrække deres hænder til uret-
fædighed.

4. Herre! giv vel mod de go-
de; og mod de oprigtige i deres
hjerter.

5. Men de som henvende sig paa
deres frogede vene, dem skal Her-
ren lade fare med dem, som gjøre
uret; fred være over Israel!

126. Psalme.

Guds børns bedrøvelse omven-
des til glæde.

En sang paa trapperne.

Der Herren omvendte Zions
fængsel; da vare vi som
drømmende:

2. Da blev vor mund smidt med
latter, og vor tunge med fryde-
sang; da sagde man iblant heb-
ningerne: Herren haver gjort
store ting imod disse.

3. Herren haver gjort store ting
imod os; derfor ere vi glade.

4. Herre! omvend vort sang-
set; som strømme tørres i et tørt
land.

5. De, som saae med graad, skal
hæste med fryde-sang.

6. Den, som bær sæden, som
langsom sankes, gaaer snup frem,
og græder; men hand skal vissel-
gen komme med fryde-sang, naar
hand bær sine neger.

127. Psalme.

Guds velsignelse i gods; og børns
Salomo sang paa trapperne.

Der som Herren ikke bygger et
hus, da arbeide de forgie-
ves, som bygge derpaa; der om
Herren ikke bevarer en stad, da
vaage vægterne forgieves.

2. Det er forgieves, at I sraae
aarle op, derefter længe sidde, ade
brød med megen bekymring; thi
saa giver hand sin elskelige ven
det, som i søvne.

3. See, børn ere Herrens arv;
livsens frugt er en løn.

4. Som pile i den valdiges
haand, saa ere de unge sønner.

5. Salig er den mand, som ha-
ver smidt sit laager af dem; de
skal ikke bestammes, naar de tale
med fienderne i porten.

128. Psalme.

Gudfrygtige forældres velsig-
nelse.

En sang paa trapperne.

Salig er hoerden, som frygtet
Herren; som gaaer paa
hans vej. b 2 2. Thi

2. Thi du skal aade frugten af dine hænders arbejde; saltig er du, og det skal gaae dig vel.

3. Din hustru skal blive som et frugtbart vin-træ paa siderne af dit hus; dine børn, som olivestruer, omkring dit bord.

4. See, saaledes skal den mand velsignes, som fengter Herren.

5. Herren skal velsigne dig af Zion; og du skal see Jerusalems gode alle dine livs dage.

6. Og du skal see dine børne-børn; fred være over Israel!

129. Psalme.

Om straf for Guds kirkes fiender.

En sang paa trapperne.

De trangde mig meget af min ungdom, maae Israel nu sige.

2. De trangde mig meget af min ungdom; dog kunde de ikke overvælde mig.

3. Plov: mændene pløede paa min ryg; de uddroge deres furter langt.

4. Herren er retfærdig; hand afhængede de ugudeliges reeb.

5. De skal beskammes, og vende tilbage; alle, som hade Zion.

6. De skal blive, som græs paa tagene; som tørres, førend nogen oprykker det:

7. Af hvilket høst-manden ikke fylder sin haand; en heller den sin tiortel-stiig, som binder neger.

8. Og de, som gaar forbi, sige ikke: Herren's velsignelse være over eder! vi velsigne eder i Herren's navn.

130. Psalme.

Ben om syndernes forladelse.

En sang paa trapperne.

Af det dybe raaber jeg til dig, Herre!

2. Herre! hør paa min røst; lad dine øren merke paa mine hningge begjæringers røst.

3. Herre! dersom du vil tage vare paa midgjerninger; Herre! hva' land da bestaae!

4. Men hos dig er forladelse paa det du maae frengtes.

5. Jeg biede efter Herren, min siel biede; og jeg haabede paa hans ord.

6. Min siel vogter paa Herren mere, end de, som vogte paa morgen, vogte paa morgenen.

7. Israel! haab paa Herren, thi hos Herren er miskundhed, og megen forløsning er hos ham.

8. Og hand, hand skal forløse Israel, af alle sine midgjerninger.

131. Psalme.

Om hninghed.

David's sang paa trapperne.

Herre! mit hierte er ikke ophevet, og mine øyne ere ikke høiet, og jeg vandrer ikke i store ting, eller i dem, som ere mig for underlige.

2. Haver jeg ikke sat, og stillet min siel? som den, der er afvaant hos sin moder, ja som den, der er afvaant, er min siel i mig.

3. Israel haabe paa Herren; fra nu og indtil evig tid.

132. Psalme.

Om Guds tjenestes og øvrighedens opholdelse.

En sang paa trapperne.

Herre! kom David ihu, og alle hans elendigheder:

2. Som soer Herren, som lovet vedes Jakobs Mægtige, sigendes:

3. Jeg vil ikke gaar ind i mit hus, ses paulun; jeg vil ikke opstige paa min senges længe;

4. Jeg vil ikke lade mine øyne sove; eller mine øyne-laae slumme:

5. Indtil jeg finder en sted for Herren; bolig for Jakobs Mægtige.

6. See, vi hørde, at den var i Ephrata; vi fandt den paa Sions væns maer.

7. Vi vil gaar ind i hans bolig; vi vil tilbede for hans foder's fodskammel.

8. Herre! staa' op til din roslig:

lighed; du, og din magtes ark.

9. Lad dine præster klæde sig med retfærdighed; og dine hellige sngne med frend.

10. Forstod ikke din Salvedes ansigt; for Davids din tieners Skid.

11. Herren* soer David sandhed; hvorfra hand ikke skal vende sig; sigendes: af dit lens frugt vil jeg sette paa din throne.

* Ap. G. 2, 30.

12. Derom dine børn holde min pagt, og mit vidnesbyrd, som jeg vil lære dem; da skal og deres børn stedse og altid sidde paa din throne.

13. Thi Herren haver ndoalt Zion; hand begierede den sig til en hellig, sigendes:

14. Denne er min rolighed stedse og altid; her vil jeg boe, thi jeg begierede den.

15. Jeg vil visseligen velsigte dens spise; jeg vil møtte dens fattige med brød.

16. Og jeg vil klæde dens præster med salighed; og dens hellige skulle visseligen sngne med frend.

17. Der vil jeg lade Davids horn opvære; jeg tilredde en lygte for min Salvede.

18. Jeg vil klæde hans fiender med skam; men hans krone skal blomstres over ham.

133. Psalme.

Om eendragtighed.

Davids sang paa trapperne.

See, hvor got og hvor lifligt er det; at brodre boe ogsaa tilfammen!

2. Det er ligesom den gode olie paa hovedet, som nedfælder paa skægget, ja paa Narons skæg; som nedfælder paa hans klæders søm.

3. Det er ligesom dug paa Hermon, som den dug, der nedfælder paa Sions bierge; thi der haver Herren befalet velsignelsen at være, ja livet indtil evig tiid.

134. Psalme.

De troendes lof.

En sang paa trapperne.

See, lover Herren, alle Herrens tienere! De som staae om natterne i Herrens hus.

2. Opfør eders hænder til helligdommen; og lover Herren.

3. Herren velsigne dig af Zion; som gjorde himmel og jord!

135. Psalme.

Lof for Guds velgierninger.

Halleluja!

Lover Herrens navn; lover ham, I Herrens tienere!

2. I som staae i Herrens hus; i vor Guds huses foregaaende.

3. Lovet Herren, thi Herren er god; snger hans navn psalmer, thi det er lifligt.

4. Thi Herren haver udvalgt sig Jakob; Israel til sin synderlige enedom.

5. Thi jeg, jeg veed, at Herren er stor; og at vor Herre er større end alle guder.

6. Herren gjør alt, hvad ham behager; i himmelen, og paa jorden; i havene, og i alle afgrunde.

7. Hand gjør, at damp opstiger fra jordens ende; hand gjør lynet til regnen, hand udfører været af sine forraads-kammerne;

8. Hand som slog de første fødte i Ægypten; baade mennsker og dyr.

9. Hand sendte tegn og underlige ting midt i dig, Ægypten! paa Pharaos, og paa alle hans tienere;

10. Hand som slog mange folk; og ihjelslog stærke konger;

11. Sihon, de Amoriteres konge, og Og, kongen i Basan; og alle riger i Canaan;

12. Og gav deres land til arv; Israel, sit folk, til arv.

13. Herre! dit navn er evindeligt; Herre! din ihukommelse er fra slægt til slægt.

14. Thi Herren skal domme sit folk; og det skal angre ham over sine tienere.

15. Hedningernes afguder ere d 3

foto

sølv og guld; et menneskes hænder's giæning-

16. De have mund, men kand ikke tale; de have øjne, men kand ikke see.

17. De have ørne, men kand ikke høre; og der er ingen aand i deres mund.

18. Ligesom de ere, saa ere de, som dem giøre; ja hver den, som forlader sig paa dem.

19. Israels huus! lover HERren; Arons huus! lover HERren.

20. Levi huus! lover HERren; J, som frøgte HERren! lover HERren.

21. Lovet være HERren af Zion, som boer i Jerusalem! halleluja!

136. Psalme.

Udmerete taksigelse.

Takker HERren, thi hans miskundhed er evindelig.

2. Takker den guders Gud! thi hans miskundhed er evindelig.

3. Takker den herrers Herre; thi hans miskundhed er evindelig.

4. Den som giør store underlige ting allene; thi hans miskundhed er evindelig.

5. Den som gjorde himlene med forstand; thi hans miskundhed er evindelig.

6. Den som udstrakte jorden paa vandet; thi hans miskundhed er evindelig.

7. Den som gjorde de store Is; thi hans miskundhed er evindelig.

8. Solen til at regiere om dagen; thi hans miskundhed er evindelig.

9. Maaenen og stierne, til at regiere om natten; thi hans miskundhed er evindelig.

10. Den, som slog Ægypterne paa deres førstefødte; thi hans miskundhed er evindelig.

11. Og udførde Israel midt ud fra dem; thi hans miskundhed er evindelig.

12. Med en stærk haand, og en

udrækt arm; thi hans miskundhed er evindelig.

13. Den som deelte det røde hav i dele; thi hans miskundhed er evindelig.

14. Og lod Israel gaae midt igiennem det; thi hans miskundhed er evindelig.

15. Og udtrædte Pharaos, og hans hær i det røde hav; thi hans miskundhed er evindelig.

16. Den som førde sit folk igiennem ørken; thi hans miskundhed er evindelig.

17. Den som slog store konger; thi hans miskundhed er evindelig.

18. Og thieslog mægtige konger; thi hans miskundhed er evindelig.

19. Sihon, de Amoriters konger; thi hans miskundhed er evindelig.

20. Og Og, kongen i Basan; thi hans miskundhed er evindelig.

21. Og gav deres land til arv; thi hans miskundhed er evindelig.

22. Sin tiener Israel til arv; thi hans miskundhed er evindelig.

23. Den som tom os ihu, der vi vare nedtrykte; thi hans miskundhed er evindelig.

24. Og udreev os fra vore fiender; thi hans miskundhed er evindelig.

25. Den som giver alt kiød spise; thi hans miskundhed er evindelig.

26. Takker himlens Gud; thi hans miskundhed er evindelig.

137. Psalme.

Jedernes sang i Babilon.
Hos Babilons floder, der sadde vi, vi grædte ogsaa; naar vi kom Zion ihu.

2. Paa vierne, som der ere midt udi, hængde vi vore harper.

3. Thi de begierede der af os, som holdt os fangne, at vi skulde synge ord af en sang, og de, som kom os til at høre, begierede, at vi skulde være glade, sigende: synget for os noget af Zions sang.

4. Hvorledes skulde vi synge HERren

Hærens sang ; i et fremmed land ?

5. Dersom jeg forglemmer dig, Jerusalem ! da forglemme sig min højre haand !

6. Min tunge henge ved min gane, om jeg ikke kommer dig ihu ! om jeg ikke ophører Jerusalem o ; ver min højeste glæde !

7. Hærrer ! kom Edoms børn i ; hu, paa Jerusalems hjemfølgelses dag, de som sagde : gjører bært, gjører bært, indtil grundsolden i den.

8. Babels daatter, du som skal vorde forsynret ! salig er den, som dig betaler ; for din betaling, som du betalede os med.

9. Salig er den, som griber, og slider dine spæde børn paa en klippe.

138. Psalme.

Tak for Messias naade.

David's Psalme.

Jeg vil takke dig af mit gandstte herte ; jeg vil synge dig psalmer for guderne.

2. Jeg vil tilbede mod din hellige tempel, og takke dit navn for din miskundhed og for din sandhed ; thi du haver gjort dit ord herligt, over alt dit navn.

3. Den dag jeg kaldte paa dig, da hørte du mig ; du bekræftede mig med styrke i min siel.

4. Hærrer ! alle konger paa jorden skal takke dig ; naar de have hørt din munds ord.

5. Og de skal synge om Hærens venge ; thi Hærens ære er stor.

6. Thi Hærrer er høj, og seer til den nedrige ; og den høje kiender hand langt fra.

7. Naar jeg vandrer midt i angst, skal du holde mig i live ; du skal udrette din haand over mine fienders vrede, og din højre haand skal frelse mig.

8. Hærrer skal gjøre ende derpaa for mig ; Hærrer ! din miskundhed er evindelig, overgiv ikke dine hænders gierninger.

139. Psalme.

Om Guds forsyn.

I. Til sangemesteren, Davids Psalme.

Hærrer ! du randsager mig, og kiender mig.

2. Hvad heller jeg sidder eller opstaaer, da veed du det ; du forstaaer min tanke langt fra.

3. Du omkringringer mig sti, og mit leue ; du kiender graunde alle mine vene.

4. Thi der er ikke et ord paa min tunge ; see, Hærrer ! du veed det alessammen.

5. Bag og for haver du dannet mig ; og lagt din haand paa mig.

6. Saadant at forstaae, er mig for underligt ; det er for høyt, jeg fand ikke naae det.

7. Hvort skal jeg gaae fra dit Land ? og hvort skal jeg sige fra dit ansigt ?

8. Dersom jeg farer op til himmelen, da er du der ; og reder jeg seng i helvede, see, da er du der.

9. Vilde jeg tage morgenrøds vinger ; vilde jeg boe hos det nederste hav :

10. Saa skulde ogsaa der din haand føre mig ; og din højre haand holde mig fast.

11. Og vilde jeg sige : mørkhed naae dog skule mig ; saa er natten et lins omkring mig.

12. Mørkhed er og ikke indref hos dig ; og natten naae luse som dagen, mørket er som lys.

13. Thi du, du enede mine nyrrer ; du skulte mig i min moders liv.

14. Jeg vil takke dig, for jeg i forferdelige maader er underligens bleven til ; underlige ere dine gierninger, og min siel kiender det saare vel.

15. Mine been vare ikke skultet for dig ; der jeg blev gjort i skulet, der jeg blev konstungen virket nedon paa jorden.

16. Dine øyne saae mig, der jeg var endnu u ; arbeidet, og disse ting

ting vare alle sammen skrevne i din bog; i de dage, som de bleve dannede, da der var ikke een af dem.

17. Derfor, o Gud! hvor dyrebare ere dine tanker for mig! hvad ere deres summer mange!

18. Vilde jeg tale dem, da bleve de flere end sand; opvaagner jeg, saa er jeg endnu hos dig.

19. Gud! gid du vilde ihjelslaae en ugudelig! og I blod-gierige mand, viger fra mig!

20. De, som tale skændeligen om dig; som tage dit navn for-fangeligen; dine fiender.

21. Herre! skulde jeg ikke hade dem, som hade dig? og kedes ved dem, som veise sig op imod dig?

22. Jeg haader dem med et fuld-kommen had; de bleve mine fiender.

23. Raadtag mig, Gud! og kiend mit hierte; prøv mig, og kiend mine tanker.

24. Og see, om der er en vey, som gior smerte, i mig; og leed mig paa en evig vey.

140. Psalm.

Om befrielse fra fiender.

1. Til sangemejstere, Davids Psalm.

2. Herre! adfrie mig fra et out-menniske; bevar mig fra en forredelig mand.

3. De som tænke onde ting i hjerter; de holde sig tilfammen den gandske dag, for at føre krig.

4. De skarve deres tunge, som en slange; der er eglers forgift under deres læber, Sela!

* Rom. 3, 13.

5. Herre! bevar mig fra en ugudeliges hænder, bevoegt mig fra en forredelig mand; fra dem, som tænke at bortstøde mine trin.

6. De hofmodige skulde en straffe for mig, og reeb; og de udstrafte et garn ved siden af en vey, de satte snarer for mig, Sela!

7. Jeg sagde til Herren: du er min Gud; Herre! vend dine øren til mine ndingge begieringerøst.

8. Herre, Herre! min salig-

heds styrke! du skulde mit hoved paa rustningens dag.

9. Herre! giv ikke den ugudelige hans begieringer; lad ikke hans Kalkhed faae fremgang, de maatte ophøje sig deraf, Sela!

10. Deres galde, som omkring-give mig; ja deres læbers mæne lad skule dem selv.

11. Der skulle gløder rystes over dem; hand skal lade dem falde ned i ilden i dnye graver, at de skal ikke opstaae igjen.

12. En mund-klad mand skal ikke befastes paa jorden; en ond forredelig mand, ham skal man jage, indtil hand er gandske fordreven.

13. Jeg veed, at Herren skal ndrette den elendiges sag; og de fattiges ret.

14. Skændeligen de retfærdige skal talke dit navn; de oprigtige skal blive for dit ansigt.

141. Psalm.

Bøn om Herrens ledsagelse.

Davids Psalm.

Herre! jeg raaber til dig, skynd dig til mig; vend dine øren til min røst, naar jeg kalder paa dig.

2. Gud min bøn blive fast, som et røgelse-offer for dit ansigt; mine handers oploftelse, som et afrens-mad-offer.

3. Herre! set en vare-taget for min mund; tag vare paa mine læbers dør.

4. Bøn ikke mit hierte til nogen ond handel, til at bedrive gietninger i ugudelighed med mand, som giøre uret; at jeg skal ikke aede af deres nydelige mad.

5. En retfærdig banke mig, det skal være mig en velgiertning, og straffe mig, det skal være mig en hoved-olie, lad mit hoved ikke vegrer sig deroed; thi min bøn skal ogsaa fremdeles skee for dem, naar det gaaer dem ilde.

6. Deres dommere ere nedstretede ved siderne af en klippe; men de have hørt mine ord, at de vare listige.

7. Com

7. Som naar en sønderfører, og sønderlider noget paa jorden; saa ere vore been adspredte til grauens hul.

8. Thi mine øjne see til dig, Herre, Herre! jeg forlader mig paa dig, bliv ikke min siel.

9. Bevær mig fra suarens vold, som de have udstillet for mig; og fra deres straffer, som gjøre uret.

10. Lad de ugudelige falde, hvor i sine garn tillige; indtil jeg er aldeles gaaen forbi.

142. Psalme.

1. Davids Psalme, som giver undervisning; en bøn, der handlar i hulen.

2. Jeg vil raabe til Herren med min røst; jeg vil bede til Herren om naade med min røst.

3. Jeg vil udøse min klage for hans ansigt; jeg vil give min nød tilkiende for hans ansigt.

4. Der min aand var forsmaget i mig, da kiendte du min strid; du skulde en strikke for mig paa vejen, som jeg skulde gaae paa.

5. Elue du paa den høire side, og see, at der var ingen, som kiendte mig; tilslugt var boret fra mig, der var ingen omhyggelig for min siel.

6. Herre! jeg raabte til dig, jeg sagde: du er min tillid; min deel i de levendes land.

7. Giv agt paa mit strid; thi jeg er bleven saare ringe; frit mig fra dem, som forfølge mig, thi de ere mig for stærke.

8. Udfør min siel af fængsel, til at takke dit navn; de retfærdige skal omgive mig, naar du gjør vel mod mig.

143. Psalme.

Bøn om Guds seelse.

Davids Psalme.

Herre! hør min bøn, vend dine øren til mine nymngende begieringer; behør mig for din sandheds skuld, for din retfærdigheds skuld.

2. Og gaa ikke i dom med din tie-

ner; thi ingen, som lever, sand være retfærdig for dig.

3. Thi fienden forfuldte min siel, hand sønderstødte mit liv til jorden; hand gjorde, at jeg maade sidde i de mørke stæder, ligesom de døde i verden.

4. Derfor er min aand forsmaget i mig; mit herte er forskretset midt udi mig.

5. Jeg kom de dage fra fordum tid ihu, jeg grundede paa al din gierning; jeg talede om dine handers gierning.

6. Jeg udbredde mine hænder til dig; min siel er for dig, som et vansmagtigt land, Sela!

7. Herre! skynd dig, behør mig, min aand forgaaer; skul ikke dit ansigt for mig, thi jeg maatte blive dem lig, der fare ned i hulen.

8. Lad mig aarke høre din miskundhed, thi jeg haver forladt mig paa dig; kundgør mig den vejen, som jeg skal gaae paa, thi jeg haver opløst min siel til dig.

9. Herre! fris mig fra mine fiender; hos dig haver jeg skult mig.

10. Lær mig, at gjøre din velbehagelighed, thi du er min Gud; din Aand er god, lad ham føre mig i det jævne land.

11. Herre! hold mig i live for dit navns skuld; udfør min siel af nød for din retfærdigheds skuld.

12. Og udslet mine fiender for din miskundheds skuld; og forderv alle dem, som trænge min siel, thi jeg er din tjener.

144. Psalme.

Tal for senere vinding.

Davids Psalme.

Løvet være Herren, min klipper, den som lærer mine hænder til striden; mine fingre til krigen;

2. Min miskundheds Gud, og min befæstning, min ophjælpelse og min befrielse for mig; min stolt, og den, paa hvilken jeg haver forladt mig, den som betvinger mit folk under mig.

3. Her-

ting vare
bog; i d
uede, da

17. De

bare ere d

ere deres

18. Vi

ve de ste

19. Sa

en ugude

mand, v

20. D

om dig;

fængelig

21. H

dem, son

dem, son

22. H

kommen

der.

23. Mar

mit hier

mine tan

24. L

som gies

mig paa

Om

1. Til

Psalme.

2. H

en forre

3. De s

ter; de

gandte

4. De

en slang

under d

5. H

gudelig

en forre

tanke a

6. De

te for m

te et ga

satte su

7. H

min Gu

til mine

8. H

3. Herre! hvad er et menni-
ske, at du vilde kende ham? et
menneskes barn, at du vilde agte
ham?

4. Et menneske er lig forfænge-
ligheden; hans dage ere, som en
skjgge, der farer forbi.

5. Herre! bøn dine himle, og
far ned; rør ved bjergene, at de
sige.

6. Lad lyne stupe, og adfare dem;
udkast dine pile, og forferde dem.

7. Udbrel dine hænder, af det
høne; udlad mig, og redde mig af
store vande, af en fremmedes
børns haand:

8. Hvis mund taler forfænge-
lighed; og hvis højre haand er en
falsk højre haand.

9. Gud! jeg vil synge dig en
ny sang; jeg vil synge psalmer for
dig, legende paa psalteren med ti
strange:

10. Den som giver konger frel-
se; som udlod David sin tiener
fra et ont sverd.

11. Ublad mig, og redde mig af
den fremmedes børns haand; hvis
mund taler forfængelighed, og
hvis højre haand er en falsk høj-
re haand:

12. At vore sønner kunde være,
som planter, som opvoxe i deres
ungdom; vore døtre, som hjer-
ne: stene, som ere huggede efter
templens signelse:

13. At vore hjærner maae være
fulde, som kunde udgive en for-
raad af spise efter den anden; at
vore faar kunde føde tusinde; ja
føde ti tusinde paa vore gader:

14. At vore øjne kunde være
vel beladte; at der skeer ingen
indbrænd, en heller udsærlig, en hel-
ler slagemaal paa vore gader.

15. Saligt er det folk, som det
saa gaar; saligt er det folk, hvis
Gud er Herren.

145. Psalme.

Om Herrens visdom og godhed.

Dauids løf:

Min Gud, du Konge! jeg vil
ophøje dig; og love dit
navn evindeligt og altid.

2. Den gandste dug vil jeg love
dig; og prise dit navn evindeligt
og altid.

3. Herren er stor, og saare pris-
selig; og hans mægtighed er u-
randsfægtig.

4. En søgt skal berømme for
den anden dine gerninger; og de
skal forkynde din valde.

5. Jeg vil tale freid om din Na-
jelsstes herlige ære, og om dine
underlige gerninger.

6. Og de skal tale om dine for-
ferdelste ting i styrke; og jeg vil
fortælle om din mægtighed.

7. De skal udbrede din store
gudheds ihukommelse; og synge
med freid om din retfærdighed.

8. Herren er naadig, og barm-
hertig; langmodig, og af stor mi-
lsindhed.

9. Herren er god mod dem alle;
og hans barmhertigheder ere over
alle hans gerninger.

10. Herre! alle dine gerninger
skal takke dig; og dine hellige love
dig.

11. De skal sige om dit rige æ-
re; og tale om din valde:

12. At kundtøre hans valde
for menneskes børn; og hans ri-
ges herlige ære.

13. Dit rige er et rige, som var-
rer i alle evigheder; og dit herre-
domme hos alle slægter.

14. Herren opholder alle dem,
som falde; og opretter alle de ned-
bøiede.

15. Alles øjne vogte paa dig;
og du giver dem deres spise i sin
tid.

16. Du oplader din haand; og
mætter alt det, som lever, med
velbehagelighed.

17. Herren er retfærdig i alle
sine vegne; og miskindelig i alle
sine gerninger.

18. Herren er nær hos alle dem,
som falde paa ham; hos alle, som
falde paa ham i sandhed.

19. Han

19. Hand gjør efter deres velbehagelighed, som ham frygte; og hand hører deres skrig, og frelser dem.

20. Herren bevarer alle dem, som elske ham; men hand ødelegger alle de ugudelige.

21. Min mund skal udtale Herrens lof; og alt kiød skal love hans hellige navn evindeligt og altid.

146. Psalme.

Lilid paa Gud alene.

Halleluja!

Min siel! lof Herren.

1. Jeg vil love Herren, medens jeg lever; jeg vil synge min Gud psalmer, medens jeg endnu er til.

2. Forlader eder ikke paa fyrster; paa et menneskes barn, hos hvilket er ingen frelse.

3. Hans aand udfarer, hand bliver til sin jord igjen; paa den samme dag forgaae hans stolte anslag.

4. Salig er den, hvis hielp Jafobs Gud er; hvis haab er til Herren hans Gud.

5. Som gjorde himmelen og jorden, havet, og alt der, som der er i dem; hand som holder love evindeligt.

6. Som skaffer dem ret, der lide vold, som giver de hungrige brød; Herren løser de bundne.

7. Herren aabner de blindes øyne, Herren opretter de nedbøiede; Herren elsker de retfærdige.

8. Herren bevarer de fremmede, hand opretter faderløs og enkle; men forvender de ugudeliges ven.

9. Herren skal regiere evindeligt; din Gud, o Zion! fra slægt til slægt, halleluja!

147. Psalme.

Tal for Guds velgierninger.

Lover Herren, thi det er got, at synge vor Gud psalmer; thi hand er listig, saadan lof er smul.

1. Herren bygger Jerusalem;

hand samler de fordrevne af Israel.

2. Hand helbræder dem, som have et senderdrudt herte; og for binder dem i deres snorer.

3. Hand tæller stjernernes tal; hand nævner dem allesammen ved navn.

4. Vor Herre er stor, og haver stor kraft; der er ingen tal paa hans forstand.

5. Herren opretter de sagtmodige; de ugudelige fornævrer hand indtil jorden.

6. Synger mod hverandre for Herren med talstæise; synger vor Gud psalmer, legende paa harpe.

7. Den som betæfter himmelen med tykke skyer, den som besikker regn paa jorden; den som lader græs groe paa diergene.

8. Den som giver dyr deres føde; ravne-unger, som raabe.

9. Hand haver ikke lyst til hestens styrke; hand haver ikke behagelighed til en mands been.

10. Herren haver behagelighed til dem, som ham frygte; som haabe til hans miskundhed.

11. O Jerusalem! pris Herren, o Zion! lof din Gud.

12. Thi hand gjør dine portes stænger stærke; hand velsigner dine børn midt udi dig.

13. Hand besikter fred i dine landemerker; hand vætter dig med den heste hvede.

14. Hand sender sin tale paa jorden; hans ord løber saare hasteligen.

15. Hand giver snee som uld; hand udstroer røm; frost som aske.

16. Hand udfaster sin is som mund-bide; hvo kand staae for hans fuld?

17. Hand sender sit ord, og smelter dem; hand lader sit væt blæse, saa finde vandene hen.

18. Hand haver kundgjort Jafobs sine ord; Israel kene ikke og sine retter.

19. Hand haver ikke saa gjort ved

ting v
bog; i
nede, i

17. I
bare er
ere det

18. Ve de
jeg, i

19. en ug
mand

20. om di
fænge

21. dem,
dem,

22. Tomme
der.

23. D
mit h
mine

24. som g
mig p

1. Psal
2. S

en for
3. D

ter;
gande

4. en for
unde

5. gude
en for

tant
6. Te fo

te et
fotte

7. min
til n

8.

ved noget folk; og de rette, dem
fiende de ikke, halleluja!

148. Psalme.

Alle creature love H. Erren.
Halleluja!

Lover H. Erren af himlene; lover
ham i de høje stæder.

2. Lover ham, alle hans Engle!
lover ham, al hans hærskare!

3. Lover ham, soel og maane!
lover ham, alle lyse stjerner!

4. Lover ham, himlens himle!
og de vande, som ere over himlene.

5. De skal love H. Errens navn;
thi der hand, hand bed det, da ble-
ve de skabte.

6. Og hand haver befastet dem
aldrig, evindeligen; hand gav dem
en stik, og den skal ikke forandres.

7. Lover H. Erren af jorden; i
draget og alle afgrunde!

8. Ild og hagel, snee, og damp-
du stormvar, som udretter hans
ord!

9. I bjerge, og alle høje; frugt-
bare træer, og alle cedre!

10. Vilde dyr, og alle bæster;
orme, og flyvende fugle!

11. I konger paa jorden, og alle
folk; fyrster, og dommere paa jor-
den!

12. Unge karle, og jomfruer og
saa; de gamle med de unge;

13. De skal love H. Errens navn,
thi hans navn allene er ophøjet;
hans Majestat er over jorden og
himmelen.

14. Og hand haver ophøjet et
horn for sit folk, en lof for alle
sine hellige; for Israels børn, det
folk, der er ham nær, halleluja!

149. Psalme.

Takksigelse for evangelium.
Halleluja!

Synger H. Erren en ny sang;
hans lof i de helliges menig-
hed.

2. Israel glæde sig i den, som
ham gjorde! Sions børn fryde
sig i deres Konge!

3. De skal love hans navn i
dands; de skal synge psalmer for
ham, legende paa tromme og
harpe.

4. Thi H. Erren haver behaget
lighed til sit folk; hand pryder de
sagtmodige med salighed.

5. De hellige skal fryde sig med
are: de skal synge med fryd paa
deres lejer.

6. De skal ophøje Gud intet
med deres strube; og der skal være
et røegget foed i deres haand;

7. Til at gøre hevn paa hed-
ningerne; og straf paa folkene;

8. At binde deres konger med
sæder; og deres arede folk med
jern-bolte;

9. At gøre iblant dem efter et
skoven ret; denne herlighed skal
høre alle hans hellige til, hallel-
uja!

150. Psalme.

Alt levende lover H. Erren.
Halleluja!

Lover Gud i hans hellighed; lo-
ver ham i hans styrkes udstræk-
te befastning.

2. Lover ham for hans megen
valde; lover ham efter hans stor-
mægtighed.

3. Lover ham med basune
flang; lover ham med psaltere og
harper.

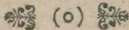
4. Lover ham med tromme og
dands; lover ham med stræng
og orgel.

5. Lover ham med lydende cim-
bler; lover ham med klingende
cimbler.

6. Alt det, som haver aande, lo-
ve Herren, halleluja!

E N D E

paa Psalme-bogen.

Tab.
om
pbe
n
Fac
og
ge
re
ed
ad
ge
er
:
a
ed
el
ed
al
le
e
at
e
r
el
oi
e
e
at
e
e

ting va
bog; i

ude, d

17. A

bare er

ere der

18. 2

ve de f

jog, sa

19. C

en ugu

maud,

20. 3

om dig

fængel

21. 5

dem, s

dem, s

22. 2

Tomme

der.

23. 2

mit hi

mine t

24. 1

som ge

mig pa

D

1. 2

Psalm

2. **H**

en fort

3. De

ter; d

gandsk

4. 2

en slar

under

5. 3

gudeli

en fort

tanke

6. 2

Te for

te et c

fatte s

7. 2

min C

sil mi

8. 2

